

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

HEART'S
COVE HOTTIES:
BOOK SIX

DIRTY LITTLE MIDLIFE SECRET

LILIAN
MONROE

- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
 - Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir. Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut. Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

KIRLI KÜÇÜK ORTA YAŞ SIRRI

HEART'S COVE HOTTIES: ALTINCI KİTAP

LILIAN MONROE

İÇİNDEKİLER

Ücretsiz Romanlar

1. [Lily.](#)
2. [Lily.](#)
3. [Rudy.](#)
4. [Lily.](#)
5. [Rudy.](#)
6. [Lily.](#)
7. [Trina](#)
8. [Lily.](#)
9. [Lily.](#)
10. [Lily.](#)
11. [Nora](#)
12. [Lily.](#)
13. [Rudy.](#)
14. [Lily.](#)
15. [Rudy.](#)
16. [Trina](#)
17. [Rudy.](#)
18. [Lily.](#)
19. [Rudy.](#)
20. [Lily.](#)
21. [Lily.](#)
22. [Nora](#)
23. [Lily.](#)
24. [Rudy.](#)
25. [Lily.](#)
26. [Rudy.](#)
27. [Fiona](#)
28. [Lily.](#)

29. [Candice](#)

30. [Lily](#).

31. [Rudy](#).

32. [Rudy](#).

33. [Lily](#).

34. [Rudy](#).

35. [Lily](#).

36. [Lily](#).

37. [Rudy](#).

38. [Lily](#).

39. [Rudy](#).

40. [Lily](#).

[Epilog](#) —

[Nora](#)

[Yazar Hakkında Lilian](#)

[Monroe'nun](#) [Diğer](#)

[Eserleri](#)

Telif hakkı © 2022 Lilian Monroe Tüm hakları saklıdır.

2. Baskı 2023

Bu kitabın hiçbir bölümü, yazarından önceden yazılı izin alınmadan, herhangi bir şekilde veya herhangi bir araçla çoğaltılamaz veya aktarılamaz.

Gerçek kişiler, yaşayan veya ölmüş kişiler, yerler veya olaylarla benzerlik tamamen tesadüfidir.

Kapak tasarımı: Qamber Designs

Düzenleme: Shavonne Clarke

Düzeltilme: Jane Beyer

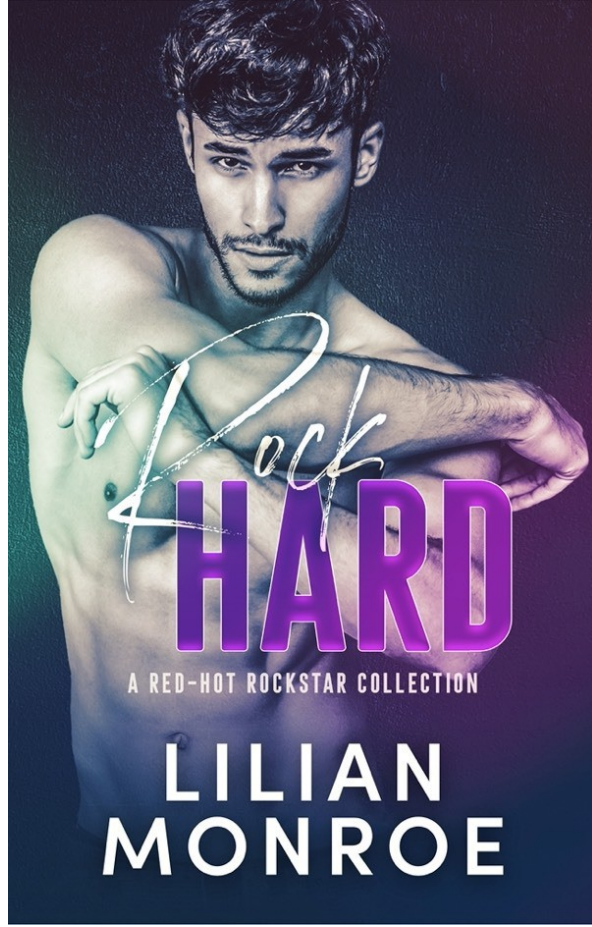
Yayıncı: Method and Madness Publishing PTY LTD PO Box
168 Subiaco, WA, Avustralya 6008

E-kitap ISBN: 978-1-922986-55-9

ÜÇ KİTABIN DOĞRUDAN POSTA KUTUNUZA GELMESİNİ İSTER MİSİNİZ?
SATILAMAYACAK KADAR ATEŞLİ ÜÇ ROCK YILDIZI ROMANTİZMİNE NE DERSİNİZ?

ROCK HARD SERİSİNİN TAMAMINI EDİNİN:

WWW.LILIANMONROE.COM/ROCKHARD

BİR LILY

Aslında iki sır var. Biri bir lütuf, diğeri ise bir lanet.

Hala ikisiyle de başa çıkmaya çalışıyorum ve aileme nasıl söyleyeceğimi bulmaya çalışıyorum. Annem Lottie nasıl tepki vereceğini bilemeyecek. Hem çok sevinecek, hem çok üzülecek, hem de çok şaşkın olacak. En yakın arkadaşı Dorothy'ye söyleyecek, bu da birkaç dakika içinde tüm kasaba olanları öğrenecek demek.

İki kız kardeşim Candice ve Katrina, annelik moduna geçecekler.

Onlara olanları anlatmak iyi olacak. Beni destekleyecekler. Arkamda olacaklar. Ters giden her şey için yas tutabileceğim, hatta belki de yolunda giden şeyler için sevinç duyabileceğim. Hayatıma devam edebileceğim.

Öyleyse neden henüz kimseye söylemedim?

Son altı hafta, sanki gece yarısı kar fırtınasında araba sürüyormuşum gibi geçti. Önümde bir metre kadar görebiliyorum, küçük bir ışık konisi hızla kaybolup tam karanlığa dönüşüyor. Kar taneleri önümdeki asfaltın üzerinde dönüp duruyor, sileceklerim tam hızda ileri geri hareket ediyor ve ben sadece direksiyonu sıkıca tutarak lastiklerimin altında buzlanma olmaması için dua ediyorum. Yolda hangi virajların olduğunu sorarsanız, sadece gülerim. Nereden bileyim ki? Arabayı çizgilerin arasında tutmakta zorlanıyorum, bir sonraki virajın nasıl olacağını görmek bir yana.

Heart's Cove'a döndüğümünden beri son dört hafta içinde bana verilen on binlerce broşürden birinin kenarını parmağımla okşayarak, doktorumun söylediklerine odaklanmaya çalışıyorum.

Kadın doğum uzmanım Dr. Alder, masasının kenarına yaslanarak ayak bileklerini çaprazlamış durumda. O, kırklı yaşlarının sonlarında yakışıklı bir adam.

50'li yaşlarda. İlk tanıştığım da beni rahatlatan, kendine güvenen bir tavrı var. Şimdi, iki aydır beni rahatsız eden tanıdık gerginlikler yeniden ortaya çıkıyor. "Milano'daki hastaneden gelen dosyanızı inceledik ve önümüzdeki üç ila beş hafta boyunca durumunuzu takip etmekten memnuniyet duyarız. Bildiğiniz gibi, ikinci üç aylık döneme girene kadar başka bir tedaviye başlayamayız."

Başımı sallıyorum. Bunu biliyorum. Mutfak çekmecelerimden birinde muhtemelen bu konuyla ilgili üç, dört ya da on broşür var.

Altı hafta önce hamile olduğumu öğrendim. Son adet dönemimin ilk günü bundan üç hafta önceydi, yani dokuz haftalık hamileyim. Hayatımın ikinci büyük bombasını dört buçuk hafta önce öğrendim ve birkaç gün sonra Heart's Cove'a geri döndüm.

İşte buradayım. Sevgi dolu ailemle çevrili, kendi kişisel gece yarısı kar fırtınamda kendimi yalnız hissediyorum.

"Şimdi, yaşlı hamileliklerde bir dizi ek risk vardır." Dr. Alder sıcak kahverengi gözleriyle bana bakıyor, sesi yumuşak ve anlayışlı. "Sizin için hazırladığımız tedavi planından bahsetmiyorum bile..."

Cümlesini bitirmeden ve benim için ters gidebilecek daha uzun bir listeye geçmeden önce, ben doğruluyorum. "Başka bir şey söyleyebilir miyiz?"

Dr. Alder kaşlarını çattı. "Anlamadım?"

"Yaşlı hamilelik," diye açıklıyorum. "Haftaya kırk yaşına gireceğim. Bu yaşlı sayılmaz ve zaten kendimi yeterince yaşlı hissediyorum." Ellerimi açıyorum. "Belki 'olgun'? Ya da... 'gün batımı'? 'Yetişkin hamileliği'?"

Dr. Alder bana sabırlı, nazik bir gülümsemeyle bakar ve bu beni onu boğazlamak istememe neden olur. "Bu sadece otuz beş yaşın üzerindeki kadınların hamilelikleri için kullanılan bir terim. Bazı doktorlar otuz yaşın üzerindeki kadınlar için de kullanıyor. Bu senin geriatrik olduğun anlamına gelmez."

"Hayır, sadece rahmim." Nefesimi çekip başımı salladım. "Üzgünüm. Sanırım 'gün batımı hamileliği' kulağa saçma geliyor."

Dr. Alder bir an beni inceledi, sonra keskin bir nefes alarak ayağa kalktı. "Sizi Dr. Melissa Gardner'a yönlendireceğim."

Kendisi doğurganlık, hamilelik, düşük ve doğum sonrası depresyon ve anksiyete konusunda uzmanlaşmış bir psikiyatrist."

"Psikiyatriste ihtiyacım olduğunu mu düşünüyorsunuz?" Sesim istemediğim kadar tiz çıkıyor. Anneme bile bundan bahsetmedim, o ise bir yabancıya içimi dökmemi istiyor.

Dr. Alder, doğru kartı bulana kadar düzinelerce kartviziti karıştırdıktan sonra bana uzattı. "Senin gibi zor bir dönemden geçen bir kadın, alabileceği tüm desteği almalı." Yüzü ciddileşti ve dirseklerini dizlerine dayamak için öne eğildi. "Iliana, bu durum daha da zorlaşacak. Yardıma ihtiyacın olacak."

Kartı alıp okudum. Sürekli büyüyen koleksiyonuma eklenecek bir başka kağıt parçası. Yutkunarak başımı salladım ve kartı küçük bir daire çizerek salladım. "Teşekkürler."

"Benim adımları ver, Dr. Gardner seni mümkün olan en kısa sürede randevuya alacak."

"Adını kullanmak. Anladım. Bu başka şeyler için de geçerli mi? Özel kulüpler? Yerel restoranlarda indirimler? Artık resmi olarak yaşlı olduğuma göre, yaşlı indirimi kartı alabilir miyim?"

Dr. Alder bilgisayarına yazmaya başlar ve saygısızlığımı tamamen görmezden gelir. "Arayın, Iliana."

Gitmemin istendiğini anlayarak çantamı alıp ona veda ediyorum. Resepsiyonda bir sonraki randevumu almak için kısa bir mola verdikten sonra, Temmuz ortasındaki güneşli havaya çıkıyorum. Kuzey Kaliforniya hiç benim evim olmadı, ama hayatım tamamen karışık olmasaydı burayı sevebilirdim diye düşünüyorum.

Yaz ortasında nasıl kar fırtınası gibi hissedilebilir? Güneş cildime nüfuz ederken, nasıl olur da sadece soğuk hissedebilirim?

Kartvizitin kenarları avucumu kesiyor ve zihnimin karanlık bir köşesinde Dr. Alder'ın haklı olduğunu biliyorum. Biriyle konuşmam lazım. *Profesyonel* biriyle.

Telefonum çalıyor ve beni düşüncelerimden koparıyor. Çantamdan çıkarıp ekrana bakıyorum, kalbim hızla atıyor.

Arayan Rudy, son birkaç haftadır okumak için listeme eklediğim kitapların yazarı olan 34 yaşındaki adam. O, part-time çalışıyor...

Büyükannesinin kitapçısında çalışıyor ve hayatımda gördüğüm en yakışıklı erkek.

Ama ben hormonlarımdan etkisinde, duygusal bir enkazım ve onun da güzel bir gülümsemesi var. Onun çekiciliğini abartıyor olabilirim.

Geçen ay Heart's Cove'a geldiğimden beri kitapçıya iki kez gittim ve her iki seferinde de kollarım yeni kitaplarla dolu olarak arabama dönerken kendimi heyecanlı ve rahatsız hissettim. Onun benimle flört ettiğinden *oldukça* eminim, ama... bilirsiniz. Hormonlar, duygular, vesaire. Sadece arkadaşça davranıyor olabilir.

Numaramı nasıl buldu?

Telefonumu kilidini açmak için kaydardım ve mesajını okudum.

Rudy: Merhaba Lily. Ben Rudy. Numaranı Candice'den aldım. Lee Child'ın en yeni kitabı geldi ve sana bir tane ayırdım. Eğer almak istersen, gün sonuna kadar burada olacağım.

Bir elimde telefonum, diğer elimde Dr. Gardner'ın kartı var. Her iki elime de bakıyorum, gözlerim birinden diğerine geçiyor. Karttaki numarayı arayıp randevu almak çok kolay olurdu. Belki de olan biten her şeyi bir yabancıyla konuşmak daha kolay olurdu.

Ya da psikoloğu görmezden gelip Rudy'ye cevap verebilirim.

Agnes'in torunuyla, muhtemelen kalbimin kırılması ve utançla sonuçlanacak bu masum olmayan flörtü sürdürmek iyi bir fikir mi? Hayır.

Başımdan geçecekleri düşünürsek, *kimseyle* ilişki kurmak iyi bir fikir mi? *Kesinlikle* hayır.

Genelde iyi kararlar veren biri miyim? Kartı çantama koyup Rudy'nin mesajına cevap veriyorum.

Ben: Bu öğleden sonra gel!

Rudy'nin dikkatimi dağıtmasına izin vermeden önce, kız kardeşimle randevum var. Kadın doğum uzmanı randevumdan birkaç dakika sonra, Trina yerel manikür salonunun önünde benimle buluşur ve bana sıkıca sarılır.

"Gelebildiğine çok sevindim." Bana gülümseyerek kapıyı açar ve içeri girerim. "İşler çok yoğun, ama çocuklar Mac'le birlikte ve annem Candice'in yeni evinde meşgul, bu yüzden biraz baş başa vakit geçirebiliriz diye düşündüm."

Gerginlik hala göğsümü sıkıştırıyor, ama bunu bir gülümsemenin arkasına saklıyorum. "Pedikürün sorunların yüzde doksan dokuzunu çözdüğünü hep söylersin."

"Ve bu doğru!" Trina gülüyor ve salonun arkasındaki kapının arkasından çıkan manikürcüye el sallıyor.

Büyük, siyah masaj koltuklarına yönlendiriliriz ve oturmamız söylenir. Ayakkabılarımı çıkarır, ayak pedine koyar ve koltuğa gömülürüm. Koltuk sırtımda titremeye ve yuvarlanmaya başlar, ama beni rahatlatmak yerine kusma hissi uyandırır. Son zamanlarda bunu sık sık yapıyorum.

Koltuğu kapatıyorum ve kız kardeşimin dikkatli bakışlarını yakalıyorum. Kaşlarını kaldırıyor.

"Hadi, Mac'le nasıl tanıştığını anlat bana." Kız kardeşime en samimi gülümsememi takınırım. "Bu şehre ilk geldiğimde bana bu hikayeyi anlatacağına söz vermiştin, ama sen hep konuyu saptırıp duruyorsun."

Trina gülüyor. Onu son gördüğümde beri tavırları tamamen değişmiş. Gerçi onu son gördüğümde, birkaç yıl önceydi ve o zamanlar hala pislik eski kocasıyla evliydi. Şimdi her zamankinden daha genç ve daha canlı görünüyor ve bana Mac ile yaşadığı fırtınalı aşkını anlatıyor. Mac'in onu motosikletine bindirdiğini ve bunun ne kadar heyecanlı ve cinsel bir deneyim olduğunu, neredeyse öleceğini anlatıyor. Sonra birlikte çömlek yaparken işler biraz karışmış ve o, öldüğünü ve cennete gittiğini düşünmüş. Her şeyin ters gittiğini düşündüğünü anlatırken gülüyor, ama şimdi her şey bittiğine göre, Mac'in kendisi için çok mükemmel olduğunu ve öpücüklerinin tatlılığından dişlerinin ağrıdığını biliyor.

"Sen kraliçe gibi davranılacak birini hak ediyorsun," diyorum ona, binlerce renk arasından sonunda ojemizi seçerken. Manikürcü, sanki hayatımın en önemli kararını vermişim gibi gülümsüyor. Küçük plastik oje numunesine ciddiyetle başını sallıyor

ve seçtiğim rengi almak için şişelerin bulunduğu duvara doğru ilerliyor. Bu, omuzlarımdaki gerginliğin bir kısmını gideriyor ve Trina'nın pedikürün tüm sorunları çözeceği konusunda haklı olup olmadığını merak ediyorum.

"Benden bu kadar yeter," diyor Trina. "Neden geri döndüğünü hala kimseye söylemedin. Annem her gün bana bunu soruyor."

"Komik, *bana* sormuyor," diyorum ciddi bir ifadeyle.

"Uluslararası bir seyahate çıkıp üç yıl boyunca geri dönmeyeceğinden çok korkuyor." Trina gülüyor, ama sözlerinde doğruluk olduğunu duyuyorum.

Hayatımın son on beş, neredeyse yirmi yılını dünyayı gezerek geçirdim. Bir yerde altı ay, başka bir yerde iki yıl. Vize alabildiğim her yerde, yüzeysel bir şekilde kök salıp keşfe çıkardım. İşimi tamamen uzaktan yürütebilecek şekilde kurdum ve dizüstü bilgisayarım ve internet bağlantım olduğu sürece her şey yolundaydı. Benim için mükemmeldi... ta ki öyle olmaktan çıkana kadar. Ta ki hayatın yük treni raylar üzerinde ilerleyip beni ezene kadar.

Ayaklarımı yapan kadın bacaklarıma biraz losyon sıkıyor ve baldırlarıma masaj yapmaya başlıyor, ve içimden biraz daha stres çıkıyor. Belki Trina'ya bebekten ve... diğer her şeyden bahsedebilirim.

Kız kardeşime içimi dökme düşüncesi, vücudumdaki her kasımı gerginleştiriyor.

Tırnak teknisyenim kaşlarını çatarak bana bakarken, sandalyenin kenarını sıkıca tutuyorum. Düşüncelerimin içimden geçip gitmesine ve kaslarımın gevşemesine izin vermek için elimden geleni yaparken, bacaklarımdaki gerginliği hissedebiliyor.

Düşünmek bile beni paniğe sevk ederken, bu kelimeleri nasıl yüksek sesle söyleyebilirim ki?

Kesinlikle *profesyonel yardıma ihtiyacım var*.

"Tamam, neden geri döndüğünü söylemeyeceksen, Rudy'nin Candice'den neden senin numaranı istediğini söyler misin?" Trina'nın gözleri parıltıyor ve ben inliyorum.

"Heart's Cove'da sır yok, ha."

"Kızım, buna alış." Kız kardeşim gülüyor. "Mac ile aramızdaki bu şeyi gizli tutmak için çok uğraştım. Benim de biraz eğlenmem gayet normal."

Gözlerimi deviriyorum. "Hiçbir şey yok. Lee Child'ın yeni kitabı geldi ve bana haber vermek istedi."

Trina dudaklarını büzüp tırnaklarını inceliyor, sonra gözlerini bana çeviriyor. "Tuhaf, *bana* yeni kitaplar hakkında mesaj atmadı."

Elimi sallıyorum. "Önemli değil."

"Saçmalamaya kalkma, Lily." Trina sırtır. "Jen ve Fallon'dan sana ve Rudy'ye kadar, bu yaz çok eğlenceli geçecek gibi görünüyor."

"Rudy ile aramda hiçbir şey yok. Sana kanıtlayacağım. Bak." Çantamdan telefonumu çıkarırım. Bu hareketle broşür koleksiyonumun bir kısmı çantamdan dökülür, ama telefonumun kilidini açıp sana uzatırken bir elimle onları tutarım. "Gördün mü? Kitaplar."

Trina, ben buruşuk broşürleri çantama geri tikiştirmeye çalışırken, kaşlarını çatarak mesajları okuyor. Trina telefonumu geri verirken, koltuğumun kolundan kayan küçük bir karton parçası yakalıyor.

Ben onu geri almadan önce, Trina kartviziti kendine doğru çeker. "Dr. Melissa Gardner," diye okur. "Perinatal psikiyatri." Gözleri büyür ve başını bana doğru çevirir. "Lily..."

Elimi uzatıyorum. "Geri ver."

"Bu yüzden mi geri geldin? Sen...?" Trina cümleyi yarım bırakır. Gözleri karnıma kayar, ama henüz belli olmadığını biliyorum.

Ellerimi yumruk yapıp karnımı tutmamak için kendimi zor tutuyorum. En son ihtiyacım olan şey, Heart's Cove'da benim hakkımda dedikodu telefonunun başlaması. "Geri ver, Trina." Sesim titriyor ve kardeşim tekrar gözlerime baktığında onun gözlerine bakıyorum.

Hiçbir şey söylemeden kartviziti bana geri verir.

Onu çantamın derinliklerine geri koyup başımı sallıyorum. "Önemli değil."

Trina birkaç dakika boyunca sessiz kalır. Pedikürümüzü sessizce bitiririz ve ben kalkıp gitmek için ayağa kalktığımda, başparmağımla omzumun üzerinden işaret ederim. "Kitapçıya gidiyorum. Görüşürüz."

Trina bir şey söylemek için ağzını açar, ama vazgeçer. Sonunda sadece başını sallar. "Tamam. Peki Lily?"

"Evet?"

"İstediğin zaman gelebileceğini biliyorsun, değil mi? Mac'ten çocuklara bakmasını isteyebilirim ya da bir bakıcı tutabilirim. Akşam yemeği yiyebilir ya da sadece yürüyüşe çıkabiliriz. Ben her zaman buradayım. Kimseye kartvizit hakkında bir şey söylemeyeceğim."

Boğazım düğümlenir ve başımı sallamayı başarırım. "Tamam. Teşekkürler."

Sokağın aşağısına inip gözden kaybolana kadar nefes almayı başaramadım.

İKİ LILY

KİTAPÇIYA GİRDİĞİMDE, gümüş saçlı sahibi Agnes ellerini beline koymuş, yüzünü buruşturmuş bir şekilde duruyordu. Nedenini bir türlü anlayamıyordum, ta ki dükkânın arka tarafına bakana kadar.

Agnes, yumuşak deri koltuğun etrafında yarım daire şeklinde oturan üç ila yedi yaşları arasındaki bir düzine çocuğu izliyor.

Koltuğun üzerinde Rudy oturuyor ve çocukların resimleri görebilmeleri için onlara bir resimli kitap gösteriyor. Rudy, cızırtılı bir sesle kötü bir cadı taklidi yapıyor ve küçük bir kız korkuyla çığlık atıp yüzünü elleriyle kapatıyor. Rudy, koltuğun uzak tarafından bir oyuncak kılıç çıkarır ve hikayedeki şövalye kurtarmaya gelirken onu sallamaya başlar. Aynı küçük kız, zafer kazanmış gibi kıkırdayarak kolunu havaya kaldırır ve Rudy'nin hareketini taklit eder.

Bu, gördüğüm en sevimli şey. Sonra bakışlarım Rudy'ye yönelir.

Dizlerim titremeye başlar, ancak ayakta kalmayı başarırım.

Bu hamilelikle ilgili olmalı, değil mi? Çocuklarla dolu bir odayı yöneten çekici bir adam görmek, içimdeki mağara kadınına içgüdüsel bir sinyal gönderiyor olmalı. Doğmamış çocuğumun babasıyla işler çok kötü gitti ve şimdi beynimin arka kısmı onun yerini dolduracak birini arıyor.

Deri koltukta oturup, sadece güzel ve derin sesi ve plastik bir aksesuarla bir düzine çocuğu büyüleyen biri.

Gözlerimi sıkıca kapatıp derin bir nefes alıyorum. Kendimi toplamam lazım. Buraya kitap almaya geldim, başka bir şey için değil.

"Oh, sen de mi?" Agnes öfkeyle söylüyor. Gözlerimi açtığımda bana kızgın bir şekilde baktığını görüyorum. "Torunumun resimli kitap okumasını izlemek için birbirini ezip geçen yeterince kadın var zaten."

Gözlerimi kırıştırdım ve kitapçının kenarlarında duran annelerden oluşan kalabalığı fark ettim. Eyvah.

"Bir kitap almaya geldim," diye açıklıyorum. "Rudy az önce bana mesaj attı." Agnes'in gözleri kısılır. "Sen Lottie'nin kızısın."

"Doğru."

"O dağınık otel gibi yerde mi kalıyorsun?" Sesi keskinleşir.

Yutkunup başımı sallıyorum. "Şehirde bir daire kiraladım." Yaşlı kadın onaylayıcı bir homurtu çıkarıyor ve onun, ikiziyle birlikte otelin sahibi olan Dorothy ile uzun süredir husumet içinde olduklarını hatırlıyorum. Görünüşe göre otelde kalmamak burada kitap satın almama izin verildiği anlamına geliyor.

Kitapçının derinliklerinden gelen alkış sesleri beni bu mayın tarlası gibi sohbetten kurtarıyor. Rudy hikaye saatini bitirmiş. Çocuklar ve anneler tarafından etrafı sarılırken onu biraz eğlenerek izliyorum, sonra kalabalık Rudy'nin az önce okuduğu kitabın tüm kopyalarını satın almak için harekete geçerken kenara çekiliyorum.

Agnes onları tek tek kasadan geçirirken, torununa memnuniyetle başını sallasa da pek mutlu görünmüyor. Rudy, dar ve uzun kitapçının diğer ucundan benimle göz göze geliyor ve bana "*Bekle beni. Neredeyse bitti*" anlamına geldiğini düşündüğüm bir bakış atıyor. Onun, özellikle elini çok kullanan bir anneyi ustaca kasiyerin kasasına yönlendirmesini izliyorum. Rudy, kendine biraz alan açmak için kasaya geçiyor.

"Numaram sende var," diyor kadın, Agnes'in alaycı homurtusundan hiç rahatsız olmamış gibi. "Görüşürüz." Rudy'nin hikayesinden çok etkilenen küçük kıza dönüyor ve elini tutarak kitapçıdan çıkıyor.

Rudy gözlerime bakıyor ve yanaklarında hafif bir utanç kızarıklığı görüyorum.

"Bu oldukça etkileyici bir performanstı," diyorum.

Dudaklarında hüznü bir gülümseme belirir ve dizlerim yine titremeye başlar. O elleri uzun anne ona kendisini araması için yalvardığında böyle gülümsememişti, beynim yardımcı olmak için hatırlatır.

"Çocuk kitapları popülerdir," diye yanıtlar, kesin bir şey söylemeden. "Ayda birkaç kez okuma yapıyorum. Herkes masalları sever, özellikle de küçük çocuklar."

"Ben sevmem," diyorum.

"Onu her dakika daha çok seviyorum," diyor Agnes, bir sonraki müşterisine somurtarak bakıyor, müşteri de oldukça korkmuş görünüyor.

Rudy büyükannesini görmezden gelir ve bana kaşlarını kaldırır.

"Hayır mı?"

"Çok... gerçekçi değil," diye cevap veriyorum. "Her zor durumdaki genç kız, parlak zırlı bir şövalye tarafından kurtarılmaz."

Agnes, anlamlı bir homurtuyla bana katılır. "*Hmph*. Belki de kafanın içinde bir beyin vardır, ne de olsa."

"Ben... Teşekkürler?" diye cevap

veriyorum, kaşlarımı çatarak. Rudy

gülmesini öksürükle gizliyor.

Son müşteri dükkandan ayrılırken Agnes, "Masallar çocuklar içindir," diyor. "Ama hikaye saati satışları faturalarımızın çoğunu karşılıyor. Aptal anneler, torunuma hayran hayran baktıklarını görmediğimi sanıyorlar, ama paralarını diğer herkes gibi harcıyorlar."

Rudy, büyükannesinin başının üzerinden bana alaycı bir gülümseme atıyor. Ona Lee Child'ın yeni gerilim romanını sormadan, ya da biraz ürkütücü büyükannesi aramızda dolanmadan onunla konuşmadan, Agnes bir kutu ampul çıkarıp Rudy'nin göğsüne doğru uzatıyor. "Bana yardım et."

İkimiz de Agnes'in işaret ettiği yere bakıyoruz ve mağazanın arkasındaki tavanda karanlık bir ampul görüyoruz. Rudy bana bir kez daha özür diler gibi bakıyor, sonra bir merdiven almaya gidiyor.

Çoğunlukla Rudy'ye bakarken kitaplara göz atıyormuş gibi yapıyorum. Bir şekilde, sonraki birkaç dakika içinde kendimi mağazanın arkasına doğru sürüklenirken buluyorum. Rudy ve büyükannesi orada ışığı tamir etmeye çalışıyorlar. Merdivenin en üst basamağına çıktığında, ampulü sökmek için uzanıyor ve gömleği biraz yukarı kayıyor. Göbeğinden kemer tokasına kadar uzanan parlak altın rengi saçları var. Saçlarından daha koyu renktedirler — bu gerçeği, hiçbir önemli neden olmadan fark ediyorum.

"Watt değeri yanlış, büyükanne." Rudy'nin sesi sabırlı ve gözlerim onun karnından birdenbire yukarı kayıyor. Büyükannesinin gözlerine bakarken yüzü sakın. Profilden bakıldığında Rudy neredeyse aristokrat gibi görünüyor. Güçlü çene, düz burun, zar zor düzeltilmiş saçları bir araya gelerek ona yakışıklı, doğal bir görünüm kazandırıyor.

O anneleri suçlamıyorum. Hiç de bile. Kim bilir? Birkaç yıl sonra ben de onlardan biri olabilirim. Kitap yığınınına dönüp baktığımda, biyografiler olduğunu fark ediyorum. Rastgele bir tane alıp okumuyormuş gibi yapıyorum.

"Onlar otuz yıldır aldığım ampullerin aynısı," diye söylenir Agnes. Rudy merdivenden inmeye başlayınca, öfkesini bana yöneltir. "Ne istiyorsun ki? Neden hâlâ buradasın?"

İrkılırım ve biyografiyi düşürmek üzereyim. "Şey... bir kitap istiyorum?" diye cevap veririm, gözlerim Rudy'nin gözlerine kayar.

Dudakları gülümsemeye kıvrılır ve bana küçük, alaycı bir göz devirir. "Büyükanne, Lily için Lee Child'ın yeni kitabından bir tane aldım. On beş dakikadır yardım etmemi bekliyor, o yüzden gidip ona yardım etsem iyi olacak. Öğleden sonra doğru ampulleri alıp, yarın dükkânı açmadan önce takacağım."

"İnsanlar için kitap ayırmamanı söylemiştim. Özellikle de yeni çıkanları. Lee Child bu civarda çok satan bir yazar."

"Yüz tane var ondan, büyükanne." Rudy merdivenin altına iner ve ellerini pantolonuna siler, başını kitapçının önüne doğru sallayarak beni takip etmemi işaret eder.

Agnes'ten korkmuyorum, yemin ederim. Boyu 1,45 metre, neredeyse 90 yaşında ve kavgada kesinlikle onu yenebilirim. Yani, kavgada onu yenebileceğime oldukça eminim. Muhtemelen.

Yine de, onun yanından geçip Rudy'nin yanına giderken omuzlarım gevşiyor.

Mağaza genişliğinden daha derin, önünden arkasına doğru uzunlamasına dizilmiş üç sıra kitaplık var. Binlerce kitap çoğunlukla normal bir kitapçıdaki gibi düzenlenmiş. Çoğunlukla diyorum, çünkü çeşitli türleri belirten işaretler var, ama siyasi gerilim romanları yemek kitaplarının yanında, casus romanları ise mağazanın diğer tarafında, ateşli aşk romanları bölümünün yanında. Çocuk kitapları, nedense yazar adına göre değil, renge göre düzenlenmiş, sanki geçmişte bir ara yapılmış ve kimse geri değiştirmeye zahmet etmemiş gibi görünüyor. Bir raf tamamen boş, sanırım bunun nedeni Rudy'nin bugünkü performansı.

Kitapçının derinliklerinde, iki büyük, yumuşak, deri kaplı kanatlı koltuk, Rudy'nin hikaye saatinden sonra yerine geri koyduğu küçük bir masanın etrafına yerleştirilmiş. Agnes, altınlarını koruyan bir ejderha gibi kasiyer masasının arkasında oturmayı alışkanlık haline getirmeseydi, oturup kitap okumak için davetkar bir yer olurdu.

Rudy'yi rafların arasından geçerek mağazanın ön tarafına kadar takip ediyorum. Lee Child'ın en yeni gerilim romanının sergilendiği devasa vitrinden bir tane alabilirdik, ama ben tezgahın önünde dururken o alt rafın içine uzanıyor. Kitabın bir kopyasını çıkarıyor.

"Gerçekten benim için bir tane ayırmışsın," diyorum ve arkamda aynı kitabın yüzlerce kopyasının bulunduğu masaya anlamlı bir bakış atıyorum.

Rudy gülümsüyor. "Ne zaman okuyucuların akını gelip kitapları silip süpüreceklerini asla bilemezsin." Uzun, erkeksi parmakları kitabın ön kapağını okşayarak, üzerinde adım yazılı sarı bir yapışkan notu düzeltiyor. Nedense, onun yapışkan nota *Iliana Viceroy* yazıp, kız kardeşime telefon numaramı sorup, bu kitabı ayırttığını düşünmek içimi eritiyor. Yapışkan notu parlak kapaktan söküp, kitabı tezgâhın üzerinden bana doğru ittiğini izliyorum. "Al. Al şunu."

Broşürlerimi bozmamaya dikkat ederek çantama uzanıp cüzdanımı çıkardım.

Rudy başını sallar. "Ben zaten parasını ödedim. Son birkaç haftadır bize verdiğin işler için sana bir hediye."

"Oh," diye cevap veriyorum, şoktan doğru düzgün cevap veremiyorum. En son ne zaman birisi bana özel bir neden olmadan hediye aldığını hatırlamıyorum. "Teşekkür ederim."

Eli tekrar kitabın üzerine gider ve gözleri parlar. "Ama bir şart var."

"İşte başlıyoruz," derim, kaşlarımı kaldırarak. "Koşullu bir hediye hediye sayılmadığını kimse sana söylemedi mi?"

"O haklı!" Agnes'in sesi kitapçının önünden duyulur.

Rudy güldü. Sıcak bir ses, içimi heyecanla doldurdu. Güçlü,

dar kalçalarını tezgaha yaslar. Agnes her şeyi duyabiliyor olsa da, onun yakınlığı, yalnız olmadığımızı unutturur. "Bu akşam benimle akşam yemeği ye."

Sesi alçak, samimi... Onunla akşam yemeği yemek çok, çok kötü bir fikir.

Yapmam gereken şey, çantama uzanıp cüzdanımı açmak ve kitabı kendim ödemek. Rudy'ye teklifine teşekkür etmeliyim, ama şu anda kimseyle çıkmak istemediğimi söylemeliyim.

Az önce kadın doğum uzmanımın muayenehanesinden geldim, Tanrı aşkına. Otuz bir hafta içinde ya da daha kısa bir sürede bir bebeğim olacak. Sadece bu da değil, göğsümde sıcak bir kömür gibi yatan ikinci bir sırrım daha var.

Aileme hiçbirini anlatmadım! Ne bebeği, ne de diğer şeyi.

Bir erkekle ilişki kurmak çok kötü bir fikir olurdu, komik bile değil. Flört etmek söz konusu bile değil, aynı mahallede bile değil. Çok yakında, kırk yaşında bekar bir anne olacağım... eğer şanslıysam.

Rudy öne eğilir, avuç içlerini tezgaha dayayarak kol kaslarını ortaya çıkarır. Gözleri parlak mavidir ve dudakları gülümsemeye kıvrılırken gözlerinde kahkaha dans eder. "Hadi ama Lily. Bir yemek. Hiçbir şart yok. Eğer hoşuna gitmezse, bir daha benimle konuşmak zorunda değilsin."

"Sorun da bu," diyorum kendime. "Sanırım çok fazla eğlenebilirim."

Rudy'nin gülümsemesi genişliyor ve lanet olsun, şu anda ona karşı koymak için çok yakışıklı görünüyor. "Bana sorun gibi gelmiyor."

"Yaşlı kadınlara ilgi duyuyor musun?" diye patladım. Rudy başını eğdi.

"Önce Fiona, sonra kardeşim Candice, şimdi de ben mi? Four Cups Café'deki bayanları rekor sürede ele geçirmeye mi çalışıyorsun yoksa?"

Rudy gülümser ve parmaklarını saçlarının arasından geçirir. "Fiona ve ben hiçbir şey yapmadık. Hatırladığım kadarıyla, tek yaptığım, Heart's Cove'a ilk geldiğinde ona bir tur atmak isteyip istemediğini sormaktı." Tezgahın etrafında dolaşır ve sesini alçaltır. "Candice ve ben bir kez çıktık, akşam yemeğinden sonra masum bir öpücük paylaştık ve yollarımızı ayırdık

. Dostane bir şekilde. Eminim o da benim gibi hayatına devam etmiştir." Bana doğru yarım adım daha atar, ayak parmakları benimkine değir, göğsü benimkinden sadece birkaç santim uzaktadır. "Bunlar seni rahatsız ediyor mu?"

Tabii ki rahatsız etmiyor. O kadar çekiciyken ona nasıl direnebilirim ki?

Rudy elimi tutup sıkıca tuttuğunda, kararlılığımın çöktüğünü hissediyorum. Savunmamın yıkıntıları arasından kalkarak bir karar veriyorum.

Bir yemek zararı olmaz. Belki de bu iyi bir şeydir! Belki Rudy, hayatım sonsuza dek değişmeden önce son bir eğlence, son bir randevu olabilir.

Kendisi söyledi: hiçbir koşul yok.

Ya bir kez olsun kendimi şımartsam? Ya onunla yemeğe çıksam, belki kendi masum öpücüğümün tadını çıkarsam ve o anıyı değerli bir yerde saklasam? Neden kendimi mutlu eden şeylerden mahrum bırakmam gerektiğini hissediyorum?

Çünkü bir çocuğum mu olacak? Çünkü o çocuğun babası bunu öğrendiğinde beni terk etti? Çünkü işler çok daha karmaşık hale gelmek üzere ve ben bunun gerçekliğini düşünmeye bile çok korkuyorum?

Bir akşam yemeği. Bir yemek. Bir randevu. Umarım, masum bir öpücükten çok daha fazlasını içeren bir gece.

Bu gece, bir insan gibi, bir kadın gibi hissedebilirim. Rudy'nin eşliğinde keyifli vakit geçireceğim ve *kendimi şımartacağım*. Sabahleyin ise Dr. Melissa Gardner'ı arayıp hayatımı düzene sokacağım. Kız kardeşlerime ve anneme bebekten ve diğer her şeyden bahsedeceğim. İki sır da açığa çıkacak ve sonuçlarıyla başa çıkabileceğim. Rudy ve ben, onun Candice ile yaşadığı gibi dostane bir ayrılık yaşayabiliriz ve her şey yoluna girecektir.

Çok kolay.

"Tamam," diyorum, dudaklarımın köşelerinde bir gülümseme beliriyor. "Ama sadece kitap için teşekkür etmek amacıyla." Rudy bana göz kamaştırıcı bir gülümsemeyle karşılık verirken, gerilim romanını göğsüme sıkıca sarıyorum.

"Bana uyar." Elimi tekrar sıkıyor, sonra büyükannesini çağırırken yanımdan geçip gidiyor. "Gidiyorum!"

Kitap raflarının derinliklerinden bir homurtu duyuyorum ve parmaklarımın arkasına bir gülümseme saklıyorum. Rudy dirseğimin yanında yeniden beliriyor ve kapıyı işaret ediyor. "Gidelim. Saat neredeyse beş. Erken akşam yemeği yiyebiliriz."

"Şimdi mi?" Utanç verici bir şekilde ciyaklamaya yakın bir ses çıkarırım. "Eve gidip üstümü değiştirmeme izin yok mu?"

"Hayır. Kararını değiştirirsin diye korkuyorum, ayrıca zaten mükemmel görünüyorsun. Fırsatı kaçırmamak lazım." Bu sözleri kulağıma fısıldadı ve ben onun kolonyasının lezzetli, erkeksi kokusunu içime çektim.

Sonra sözleri kafama dank etti ve... benim mükemmel göründüğümü mü düşünüyor?

Başımı çevirip Rudy'ye baktığımda, dudakları benimkilerden sadece bir santim uzakta. Aramızda bir şey geçiyor — bir anlık gerginlik. Bir an. Vücudum geriliyor ve kalbimin derinliklerinde, bu gece onunla çıkmanın çok, çok kötü bir fikir olduğunu biliyorum.

ÜÇ RUDY

LILY Elini çeker ve ben bırakmadan kaldırımda dönerek onu kendime doğru çekerim. Yüzünün etrafında sallanan koyu renk saçları ile göğsüme yaslanır. Muhteşem bir kadın, tüm kıvrımları ve hatları ile.

"Şu anda bir randevuya çıkacaksak," diyor, "bazı şartlarım var."

"Avukat mısınız, Bayan Viceroy?" Sesim alçalıyor ve bunun karşılığında yanaklarında bir kızarıklık görüyorum.

"Hayır. Ama sana karşı dürüst olmalıyım."

Başımı sallayarak, aramıza bir santimlik mesafe bıraktım. "Tabii." Elim kalçasının kıvrımını buldu ve oraya mükemmel bir şekilde uyduğunu fark ettim. Sanki vücudu benim dokunmam için yaratılmış gibiydi. Tutmam için.

"Bu geçici bir ilişki," diyor kesin bir şekilde. "Şu anda hayatımda çok fazla şey oluyor ve bir ilişkiye kesinlikle vaktim yok. Seninle akşam yemeğine çıkmamın tek yolu, bunun bir yere varmayacağı konusunda anlaşmamız."

Kaşlarımı kaldırıyorum. "Hiçbir yere mi?" "Ciddi bir yere değil," diye düzeltiyor.

"Yakında başka bir uluslararası seyahate çıkmayı mı planlıyorsun?" Bu düşünceden hoşlanmadığımı fark edince şaşırdım. Hiç hoşlanmıyorum. Onun bu kadar yakınımda olması, sikimi şaşırtıcı derecede hızlı sertleştiriyor - ve o şimdiden ayrılmayı mı düşünüyor?

Lily dudaklarını büzüyor. "Öyle bir şey."

Az önce hissettiğim tuhaf duyguyu silkeliyorum ve omuz silkeliyorum. "Bebeğim, ben rahatlığın kralıyım. Ciddi bir şey istemiyorsan, benim için sorun yok."

Gözleri kısılır. "Ve sevgi sözcükleri yok."

Elimde değil. Gülümsüyorum. Zihnimin bir köşesinde, Lily ile ilişkiyi rahat tutmanın, düşündüğümden çok daha zor olacağını fark ediyorum.

başka kadınlarla birlikte olmuş... ama neden böyle düşünüyüm ki? Beş yıldır bir ilişkim yok. Eski sevgilim benden her şeyi aldığından beri - birlikte kurduğumuzu sandığım ailem dahil - ve bir daha kendimi o duruma sokmayacağıma yemin ettiğimden beri. Casual'ın Kralı olduğumu söylerken yalan söylemiyorum. Ciddi ilişkiler *yaşamam*.

Şu anda sevinçten havaya uçmam gerekirdi. Lily Viceroy bana gümüş tepside, eğlenceli, bağlanmadan seks partisi sunuyor. İlişkimizi geçici tutmamızı istemesi *iyi* bir şey.

Ama kendimi... tuhaf hissediyorum. Biraz yoksun.

Hâlâ "bebek" yorumum yüzünden bana somurtuyor, ben de derin bir baş sallayarak pes ediyorum. "Sevgi sözcükleri yok. İlişkimizi rahat tutacağız." Elim kalbimin üzerine koyuyorum. "Gelecekte veya geçmişten bahsetmeyeceğime ve bu iş bittiğinde benden uzaklaşman için dayanılmaz cazibemi bastıracağıma yemin ederim."

Lily gözlerini devirdi, ama seğiren dudakları onu ele verdi. "Peki. gidelim."

Penisim tekrar zonkluyor, bu durumdan çok memnun olduğunu söylüyor.

Bu konuşma devam ediyor. Ona geniş bir gülümseme atıyorum. "Pişman olmayacaksın."

Heart's Cove'un yanındaki kasaba olan Edgeville'de, Pasifik Okyanusu'na bakan bir tahta kaldırımda ünlü bir balık ve patates kızartması restoranı var. Arabanın kapısını açıp Lily'ye binmesine yardım ederken, onu oraya götüreceğimi çoktan biliyorum. Gün batımına yetiştirmeliyiz.

İlk buluşma için fena bir yer değil, her ne kadar sıradan bir buluşma olsa da.

Lily yolcu koltuğuna yerleşir, çantasını kucağına koyar, ben de direksiyonun başına geçerim. Üzerinde bol bir yazlık elbise ve beyaz spor ayakkabılar vardır, koyu renk saçları dağınık bir topuz halinde toplanmıştır. Sundressinin askısı omzundan kayar ve göğsünün üst kısmı görünür. Bir an fazla uzun süre ona bakarım, uzanıp onu tamamen aşağı itebilmeyi dilerim. Göğsünü ağzıma alsam yumuşak, tatlı bir ses çıkarır mıydı? Göğüs uçları dilime karşı sert küçük noktalar haline gelir miydi?

Kontak anahtarını çevirip ona gülümsüyorum, umarım benim davetimi kabul ettiği için pişman olmamıştır. Lee Child

kitabı çantasının yanında kucağında duruyor, randevu almak için rüşvetten çekinmediğimi hatırlatıyor.

Birkaç hafta önce, Lily kitapçıya çok güzel bir şekilde dağınık bir halde girdi. Yanakları pembeydi, dudakları dolgundu ve gözleri beni fiziksel bir dokunuş gibi süzdü. Ne istediğini bilen bir kadın gibi, tüm özgüveniyle ve sessiz bir havayla içeri girdi.

O anda onu istedim. Kitapçada yalnızdık ve beynim, onu tezgahın üzerine eğip ağızımla, parmaklarımla ve sonra da penisimle orgazm olmasını sağladığım görüntüleri canlandırdı. Sanırım o zamandan beri sertleşmiş durumdayım.

"Nereye gidiyoruz?" diye sordu Lily, kitabı çantasına koyarken.

"Fish and chips sever misin?" Onun gülümsemesini görmek için tam zamanında ona bakıyorum. "Üç yıl Londra'da yaşadım. Fish and chips konusunda çok seçiciyimdir ve patates kızartması konusunda çok seçiciyim, umarım neye bulaştığını biliyorsundur." Gülümserim. "Her şeye hazırım."

Gözlerinde tuhaf bir ifade belirir ve pencereden dışarı bakmaya başlar. Kaşlarımı çatarak radyoyu açarım. Yanlış bir şey mi söyledim?

"Agnes için ne kadar süredir çalışıyorsun?" diye sordu Lily, konuyu değiştirmek için neredeyse çaresizce.

"On üç yaşımdan beri," diye gülerek cevap veriyorum. "Beni büyükannem büyüttü. Paranın değerini bilmek bizim evde öncelikli bir konuydu."

"Ne kadar sert bir kadın olduğunu tahmin edebiliyorum." Lily gülümser.

Omuz silkiyorum. "Bazen öyleydi, ama büyükannemin benim için yaptığı her şeye minnettarım. O sadece dıştan sert biri." Sinyal lambasını yakıp Edgeville'e giden otoyola giriyorum.

Lily koltuğunda kıpırdanır ve mırıldanır. "Agnes'i hep sevmişimdir."

Bu beni güldürüyor. Uzun süredir birlikte olduğu Hank Cheswick ve sanırım yerel otel sahibi Dorothy dışında kimse büyükannemi sevmiyor, ancak Dorothy aksini göstermeye çalışıyor.

"Ciddiyim!" Lily gülüyor. "Bana gerçekçi biri gibi geliyor ve insanlarda bu özelliği severim. Çok farklı kültürlerden birçok insanla tanıştım ve samimi olanları hemen ayırt edebilirim."

Sözleri içimde bir şeyler uyandırıyor. Büyükannem şakaların ve yorumların hedefi olarak büyüdüm, ama o özel bir kadın. Güçlü. Iliana'nın onun hakkında iyi şeyler söylemesi, ona uzanıp elini tutup parmaklarına dudaklarımı bastırmak istememe neden oluyor.

Ancak, geçici bir ilişkide olan biri böyle bir şey yapmaz. Özellikle de ilk buluşmada.

Bunun yerine, elimi vites koluna koyup koltuğuma yaslanıyorum. Edgeville çıkışına gelene kadar sessizce yol alıyoruz ve sahil yoluna giriyoruz. Tahta kaldırımdan biraz uzakta park etmek zorundayız, ama Lily yürümekten rahatsız olmadığını söylüyor.

"Topuklu ayakkabı giymediğin iyi oldu," derim, arabayı durdururken onun spor ayakkabılarına başımı sallayarak.

Lily alaycı bir şekilde, "Asla giymem. Topuklu ayakkabılar işkence aletinden başka bir şey değil," diyor.

Gülümserim ve omuz silkerim. "Ama güzel duruyorlar." Lily kulağını eliyle kapar.

"Duydun mu?"

"Neyi?"

"Umursamadığımın sesi." Kaşlarını kaldırdı, sonra arabanın kapısını açıp dışarı çıktı.

Şaşkınlıkla gülüyorum, onun alaycı tavrını seviyorum. İzin verse, ağzındaki o tavrı öpüp bitirirdim. Aracın etrafından dolaşıp kolumu uzattığımda, Lily'nin bir an tereddüt ettiğini görüyorum. Sonra, "*Ne olacak ki*" der gibi bir iç çekişle dirseğini koluma takıyor ve onu hafif eğimli caddeden tahta kaldırıma doğru götürmeme izin veriyor.

Tatlı ve çiçeksi bir kokusu var ve o kokuyu bir battaniye gibi üzerime sarmak istiyorum. Parmakları pazımı sıkıca kavrar ve sanki kaslarımın şeklini hissetmeden duramıyormuş gibi bir santim yukarı kayar. Bana dokunmasını seviyorum, karar veriyorum. Çok seviyorum.

Martıların sesi ve dalgaların çarpma sesi giderek yükselir ve Lily deniz yosunu ve tuz kokusunu içine çeker. Gülümsemesi kalbimi çarpıştırır ve daha önce söylediğim şeyin doğru olup olmadığını merak ederim.

Bağlanmadan mı? Tek bir yemek mi? Bu kadar azıyla gerçekten tatmin olur muyum?

Tabii ki tatmin olacağım. Sadece geçici ilişkiler yaşadığımı söylerken yalan söylemiyordum.

Lily de farklı değil.

Restorana varırız ve terasta bir masa buluruz. Iliana'nın sandalyesini çekip, boynunun kıvrımlarına ve otururkenki zarif hareketlerine hayranlıkla bakarken, hafif bir esinti üzerimize eser. Elbisesini karnı ve yanlarından düzeltir, sonra karşısına otururken bana utangaç bir gülümseme atar. Lanet olası askı yine omzundan kayar ve o da onu yerine geri koyar.

O şarabı reddedip su istediğinde, ben de onun izinden gidiyorum. Güneş batmaya başlıyor ve gökyüzü yavaş yavaş renkli bir tablo haline dönüşüyor. Lily bana dönene kadar ikimiz de rahat bir sessizlik içinde dalgaları seyrediyoruz.

"Mağazada olmadığın zamanlarda ne yaparsın?"

"Dışarı çıktığımı nereden biliyorsun?" diye gülümsüyorum. "Belki de haftalardır ilk kez dışarı çıkıyorum."

"Sadece bir kitapçı cini, ha?" Gözleri parıldıyor.

"Birinin ampulleri değiştirmesi lazım."

Lily gülüyor ve sandalyesine yaslanıyor. "Cidden. Bana haftada sadece birkaç kez orada olduğunu söylemiştin. Geri kalan zamanında ne yapıyorsun?"

"Bir emlak komisyonculuğu işletiyorum. Liseden mezun olur olmaz emlakçı lisansımı aldım çünkü üniversiteye başlamadan önce ne yapmak istediğimi bulmak için zamana ihtiyacım olduğunu hissettim. Bu işte başarılıydım, sonunda komisyonculuk lisansımı aldım ve benim için çalışacak diğer emlakçıları işe almaya başladım. On altı yıl sonra, hala hangi bölümü okumam gerektiğini merak ediyorum," diyorum, Lily güldüğünde mutlu oluyorum. Elimi kaldırıyorum. "Biliyorum, biliyorum. Koltuğuna sıkı tutun. Tehlikeli bir hayat yaşıyorum."

Lily'nin dudaklarından bir kahkaha daha kaçır ve sanki eğlenmemesi gerektiğini hissediyormuş gibi onu bastırmaya çalışır. "Ben muhasebeciyim, bu yüzden hayatı sonuna kadar yaşayanlar konusunda seni yendim galiba."

Kaşlarım yükselir. "Muhasebeci mi?"

"Çok mu şaşırdın?"

Omuz silkiyorum ve Lily'nin yüzünü bir an inceledikten sonra menüye bakıyorum. İnce kemikli yüz hatları, dolgun dudaklar, parlak gözler. "Muhasebeciye benzemiyorsun, hepsi bu."

Lily burun kıvrır ve gözleri menüye düşer. "Bunun tam olarak ne anlama geldiğini bilmiyorum, ama bunu ilk kez duymuyorum."

"Ben bunu iyi anlamda söyledim," diye düzeltiyorum, daha iyi bir şey söylemek için aceleyle düşünmeye çalışıyorum. Sadece onun güzel, eğlenceli ve karizmatik olduğunu kastetmiştim. Bütün gün hesap tabloları ve vergi formlarının başında oturan biri olarak hayal edemediğim birini.

"Satışta çalışan biri için, ağzından laf kaçırma konusunda oldukça başarılısın." Lily gözlerimi karşılarken gözleri parıldadı.

Garson siparişimizi almak için bizi keser. Konuşma daha nötr konulara geçer: Heart's Cove'daki en iyi kahve (tabii ki kız kardeşinin kafesinden), Jen ve Fallon'un son televizyon programı (komik ve iç açıcı), Katrina'nın skandal aşk ilişkisi. Lily'yi güldürmeyi seviyorum ve o da benim arkadaşlarının yarısıyla flört ettiğim için benimle dalga geçiyor. Bu onu rahatsız etmiyor gibi görünüyor, ki bu benim itiraf etmek istediğimden daha fazla bir rahatlama.

Yemeğimiz geldiğinde, Lily'nin balığından bir ısırık almasını bekledim ve takdirle başını salladığında gülümsedim.

"Testi geçtin mi?" diye soruyorum.

O, tartar sosuna batırılmış bir parça hamurlu ve kızarmış morina balığıyla sırtarak cevap verdi. "Fena değil."

"Lezzetli, işte bu."

Lily gülüyor ve bir ısırık daha alıyor, ben de bunun hoşuma gittiğini fark ediyorum. Çok sayıda randevuya çıktım — çoğu ilk randevuydu —ve hiçbirisi bu kadar kolay olmamıştı. Nadiren daha fazlasını bilmek istemişimdir, ama Lily ile kendimi soru üstüne soru sorarken buluyorum. Şimdiye kadar yediği en iyi balık ve patates kızartmasının hangisi olduğunu bilmek istiyorum. En sevdiği anısını, en sevdiği seyahati, en sevdiği ülkeyi bilmek istiyorum. Kız kardeşleri farklı bir yol seçmiş gibi görünürken, neden yola çıkıp dünyayı gezmeye karar verdiğini bilmek istiyorum. Neden geri döndüğünü bilmek istiyorum.

Ama bu soruyu sorduğumda, Lily'nin omurgası gerginleşir. Gözlerini tabağındaki son birkaç patates kızartmasına diker. Bir dakika önce kolayca kahkaha atan ve sohbet eden kişi, parmaklarımın arasından kum gibi akıp gidiyor.

Güneş ufka değdiğinde, Lily parıldayan okyanusa bakıyor...

Ve bir adam masamıza doğru yürür.

"Vay, bu Rudy Dorset değil mi?" Jared Spark kendini beğenmiş bir gülümsemeyle diyor. Kuzenim kolunu genç bir kadının omuzlarına dolamış, kadın da kolunu onun beline dolamış. "Yine ilk randevu, ha?"

Lily önce ona, sonra bana kaşlarını kaldırıyor.

Kuzenime düz bir bakış atıyorum. "Seni görmek güzel, Jared."

"Ben de aynısını söyledim, ama ben sadece doğruyu söylemeyi severim." Kahkahası eşek anırması gibi çıkıyor ve kız arkadaşı yanında kıkırdıyor.

Bana o kendini beğenmiş, yumruklanması sırtıtışını gösterir ve çenesini Lily'ye doğru sallar. "Rudy bu randevuyu kabul etmen için sana ne kadar rüşvet verdi? Buraya sadece acıyarak geldiğini biliyorum."

Lily cevap vermeden sadece ona göz kırpmıyor.

Jared pes etmez. "Rudy seni gelecek hafta yapılacak yardım müzayedesine götürecek mi? Uzun zamandır bu etkinliğe gidecek birini arıyor. Ona vazgeçip yalnız kalacağını kabul etmesini söylüyorum. Boşuna uğraşmanın anlamı yok."

Lily sinirlenir. "Bu konuşma ne kadar heyecan verici olsa da, gün batımını görmemi engelliyorsun." Sesi buz gibidir ve dudaklarımdan şaşkın bir kahkaha kaçır. Sonra, vurgu yapmak için elini sallayarak ona yolundan çekilmesini işaret eder.

Jared ona bakakaldı, küfür gibi bir şey mırıldandı ve bana alaycı bir şekilde baktı. "Eşini bulmuş gibisin Rudy. Tebrikler."

İkisi uzaklaşır ve Lily, uzaklaşan sırtlarına bakarak gözlerini benimkilere çevirir. "Hoş insanlardı," der ciddi bir ifadeyle.

"Kusura bakma," diyorum. "O benim kuzenim. Yani, büyük teyzemin torunu. Yani... ikinci kuzenim mi? Uzak mı? Bilmiyorum, ben ona kuzenim diyorum. Bana karşı hep garip bir rekabet duygusu beslemiştir."

"O biraz pisliliğin teki."

Gülüyorum. "Ve gün batımını engelleyen biri."

"Aynı şey." Lily'nin gözlerinin köşeleri kırışır. Güneş ufuk çizgisinin hemen altına batmak üzeredir ve son birkaç altın ışın

yüzünde parıldıyordu.

"Söylemeliyim ki, onu ortadan kaldırışın oldukça etkileyiciydi."

Suyunu yudumlarken omuzlarını silkiyor. "Amacım memnun etmek."

Bir homurtuyu geri çekerim. Bu kadını seviyorum. Onun ateşini, tavrını seviyorum. Onun solgun bir çiçek olmadığını ve kendini savunmaktan korkmadığını seviyorum. Acaba yatakta da bu kadar ateşli olur mu, tırnaklarını sırtıma geçirip bana tam olarak ne istediğini söyler mi?

"Peki," diyor, bardağını masaya bırakıp gözlerini bana dikerek, "o hayır işi ne hakkında?"

Elimi sallıyorum. "Aile meselesi. Jared'in ailesi, Kenya'da fil kaçak avcılığıyla mücadele etmek için sessiz bir müzayede düzenliyor." Ona acı bir gülümseme atıyorum. "Teoride kulağa hoş geliyor, ama aslında iyi bir şey yaptıklarını övünen insanlarla dolu, elitist saçmalıklarla dolu bir akşam. Korkuyorum ve tek başıma gitmeyi planlıyorum. Her yıl düzenleniyor ve her yıl işkence gibi geçiyor."

"İstersen seninle gelirim. Jared'ı kızdıracağını düşünüyorsan." Gözlerinde yaramaz bir parıltı belirir. "Topuklu ayakkabı bile giyerim."

Garip bir heyecan midemde kıvrılıyor, ama yüzümü rahat bir ifadeye büründürüyorum. "Bunu yapmak zorunda değilsin."

Lily güldü. "Biliyorum Rudy. Ya ben istersem?"

DÖRT LILY

APTAL, aptal, aptal.

Ne düşünüyordum ki?

Rudy, beni bırakmasını istediğim Four Cups Café'nin önüne arabayı park etti. Yukarıdaki özel kütüphane odasının ışıklarının yandığını görebiliyorum ve kız kardeşlerimin orada olduğunu biliyorum. İçimdeki gerginliği biraz olsun atabilmek için, geveze kadınların arasında olmak, yalnız daireme gidip Rudy'yi düşünmekten çok daha iyidir.

Arabanın motoru duruyor ve parmaklarım çantamın askısını okşuyor. Rudy'nin eli koltuğumun arkasına uzanıyor ve ben ona bakmak için cesaretimi topluyorum.

Etrafımızı gece kaplamış ve sokak lambalarının gölgesinde daha sert görünüyor. Eli yüzümden birkaç santim uzakta, başparmağı omzumun en üst kısmını okşuyor.

"İyi vakit geçirdim," diyor bana, sesi düşük bir homurtu gibi. Başımı sallıyorum. "Ben de."

İşte burada öpüşeceğiz, fark ettim. Her şeyi rahat tutmakla ilgili o uzun konuşmayı yaptım ve eğer onunla ateşli bir ilişki yaşamak istiyorsam, işler fiziksel bir hal alacak.

İşlerin fiziksel hale gelmesini *istiyorum*.

Sanki düşüncelerimi okuyabiliyormuş gibi, Rudy elini yanağıma getirip bana yaklaşıyor. Bir an gözlerimin içine bakıyor, sonra aramızdaki mesafeyi kapatıyor. Dudakları benimkilere değiyor, neredeyse hiç temas etmiyor, eli çenemi ve boynumu o kadar nazikçe kavırıyor ki sanki camdan yapılmışım gibi.

Sonra geri çekildi.

Gözlerimi kırptım.

Elini aramızdaki vites koluna geri götürür ve kaşlarım çatılır.

"Hepsi bu mu?" diye patladım.

Gözleri tekrar benimkilere kayar, mavi derinliklerinde eğlence dans eder. "Daha fazlasını mı bekliyordun?"

"Evet." Vücudum gergin, meme uçlarım sertleşmiş, kalbim deli gibi atıyor. Bana neredeyse hiç dokunmadı ama kendimi korkunç bir dengesizlik içinde hissediyorum.

Bu çok kötü. Kaçmalıyım. Hayırseverlik müzayedesini unut, bu çok kötü bir fikirdi. Neden bir randevuya çıkmanın iyi bir fikir olduğunu düşündüm ki? Bir erkekle bir ilişkiye başlayamam. Hayatım darmadağın!

Kapıma uzanıp iyi geceler mırıldanmaya başlıyorum ki Rudy'nin eli yine ensemin arkasına dolanıyor. Ona ne halt ettiğini sormak için dudaklarımı araladığım anda, beni sert bir öpücükle susturuyor. Nefesim kesiliyor, ellerim göğsüne uçuyor, parmaklarım gömleğine kıvrılıyor.

Öpücüğü derinleştirir, dilini ağızma sokar ve tadımı duyunca inler. Elim kalın, sarı saçlarını okşamaya başlar ve Rudy başımı eğip beni daha sert öper. Vücudum yanıyor. Göğüslerim ağırlaşır, ağrır ve bacaklarımın arasındaki boşluk acı verici bir şekilde boş hissettirir.

Kucağına tırmanmak, pantolonunu açmak ve üstüne çökmek istiyorum. Saçını çekip ona karşılık öpüyorum, o da seksi, erkeksi bir homurtu çıkarırken dilimi onunla dolaştırıyorum.

Sanırım bedenimin kontrolünü kaybettim. Külotum sıırılsıklam, kanım erimiş lav gibi ve onu içimde hissetmezsem ölebilirim.

"Siktir, tadı çok güzel," diye homurdanıyor, alnını alnıma yaslayarak.

Ne olduğunu anlamaya çalışırken gözlerimi kapatıp nefes nefese kalıyorum. Onu daireme davet etmek istiyorum. Kütüphaneyi boş ver. Kız kardeşlerimi ve onların arkadaşlarını boş ver. Rudy'nin *şimdi* içimde olmasını istiyorum.

Sonra telefonum titriyor. Nefes nefese, bir elim Rudy'nin saçlarında, diğer elim omzunda, telefonu görmezden geliyorum. Telefon tekrar titriyor.

İnleyerek uzaklaşıyorum ve ekranı görene kadar çantamı karıştırıyorum. Candice'in adını görünce "Kız kardeşim" diyorum. Şüpheyi başımı eğip ikinci katın pencerelerine bakıyorum. Tahmin ettiğim gibi

camın önüne üç dört yüz yapışmış. "Gitsem iyi olacak."

Rudy alçak bir kahkaha atar, ama sesi biraz acı çekiyormuş gibi gelir. Koltuğunda kıpırdanır, avucunun içini kasıklarına bastırır. Sonra başını sallar. "Yarın konuşuruz."

"Çok isterim," diye fısıldıyorum, bunun doğru olduğunu fark edince şaşırıyorum. Beynimin uzak bir köşesinde, küçük Iliana, Rudy'yi tekrar görmek istememin çok kötü bir işaret olduğunu haykırıyor.

Ama onu görmezden geliyorum çünkü bacaklarımın arasında olanlar çok daha güçlü. Rudy'ye gülümseyerek arabasından iniyorum ve Four Cups Café'nin yanındaki kırmızı kapıya doğru yürüyorum. Kapıyı kapatıp ona yaslandığımda derin bir nefes alıyorum. Kafamın kapıya çarptığı yumuşak ses odayı dolduruyor ve ben inliyorum.

Bu tek seferlik bir şey olacaktı. Hoş bir akşam ve belki de – umarım – seks. Hayatım sonsuza dek değişmeden önce son bir eğlence... ve sonra gidip kendimi onunla ikinci bir randevuya davet mi ediyorum? Tüm geniş ailesiyle tanışacağım bir randevuya? Benim neyim var böyle? Bu gece, son bir kez daha içimdeki arzuyu gideren terli, ateşli bir seksle sona erecekti.

Ama o öpücük...

Rudy ile terli bir seks gecesi yeterli olmayacak. Aramızdaki bu kimya varken olmaz.

Şimdi karanlıkta duruyorum, kalbim çarpıyor, yanaklarım kızarmış, tehlikeli bir bölgeye girdiğimi biliyorum. Belki de onu eve götürüp bütün gece sevişmeliydim. Böylece yaptıklarımı gösterip kendime, "*Gördün mü? Sadece fiziksel bir şey*" diyebilirdim.

Ama bu? Bu iş karmaşıklaşıyor.

Onunla, hatta kimseyle ilişkiye giremem! Sadece bebek yüzünden değil, diğer her şey yüzünden. Kafamda bir giyotin varken nasıl biriyle çıkabilirim ki? Rudy'yi oyalamaya çalışıyorum, çünkü bu ilişkinin bir yere varamayacağını biliyorum.

Ama ona bunu *söyledim*, değil mi? Anlaştık. Belki başka bir randevuya çıksak bile, ilişkimiz rahat olabilir.

Ama sonra telefonum çaldı ve ekranında onun adını gördüm.

Rudy: *Bu gece çok eğlendim. Belki pişman olurum, ama hayatımda ilk kez bir hayır kurumu müzayedesini ipte çekiyorum.*

Telefonu göğsüme sıkıca bastırıp gözlerimi kapatıyorum, ancak merdivenlerin üstündeki kapının açıldığını duyduğumda gözlerimi açıyorum.

Simone'nin kızıl saçları kapı aralığından görünür ve merdiven boşluğundaki ışıkları yakar. Bana bir bakış atar, sonra arkasındaki odaya döner. "Lily. Merdivenlerin altında durmuş, tam bir tuhaf gibi."

Sonra ışığı kapatır, arkasındaki kapıyı kapatır ve ben yine yalnız kalırım.

Kıkırdayarak, gıcırdayan merdivenleri tırmanıp kütüphaneye giriyorum. Wes, Simone'un kocası, burayı onun için yenilemiş ve burası Four Cups'ın kadınları için ikinci bir ev gibi olmuş. Duvarın tamamını kaplayan kitaplıklar, yerden tavana kadar ateşli aşk romanlarıyla dolu. Regency aşk romanlarına ayrılmış bir bölüm var. Yüzlerce kitap olmalı.

Çocukken annemin yatak odasına parmak uçlarında girip, komodininin üzerinde duran kitaplara gizlice göz attığımı hatırlıyorum. Kapakların arka kısmındaki resimler – ön kapakların içindeki skandal pozlarda modellerin resimleri – zihnime kazınmıştı. Kitabı açıp o kapakları gördüğümde hissettiğim heyecanı ve sonra gizlice birkaç dakika kitapları okuduğumu hatırlıyorum. Hatta birkaç kez annemin dolabına dalıp bir kitapla orada saklandım.

Anıları silip, odadaki bayanlara selam veriyorum. Hepsi merhaba ve iyi akşamlar diyerek cevap veriyor, sonra bana bekleyişle bakıyorlar.

Simone ve Fiona, odanın uzak köşesindeki kanepede oturuyorlar. Fiona bir fincan çayı üflerken, Simone bir kadehte kırmızı şarabı karıştırıyor. Onların yanında, koltukta oturan kız kardeşim Candice, koltuğun koluna yaslanarak bana doğru eğilirken gözlerinde yaramaz bir bakış var.

Diğer kız kardeşim Trina, dudağını ısıyor ve gözleriyle yüzümü delip geçmeye çalışıyor.

"Peki," Simone, elini sallayarak konuşmaya başlıyor, "bu saatte neden Rudy'nin arabasındaydın?"

"Rudy'nin arabasında *oyalanıyordun*," diye ekliyor Candice.

"Affedersin, Lottie?" Simone'a soruyorum, kız kardeşimi tamamen görmezden gelerek. "Birkaç saat öncesine göre çok daha genç ve kızıl saçlı görünüyorsun. Annemin beni sorguya çekmek için burada olduğunu bilmiyordum."

Simone sadece kıkırdar. "Bu kadar kolay kurtulamazsın, Iliana. Devam et. Anlat."

Omuz silkiyorum. "Anlatacak bir şey yok. Akşam yemeği yedik."

Candice çığlık atar. "Harika. Muhteşem. Nerede? Nasıldı? Öpüştünüz mü?" Gruba döner. "Rudy iyi öpüşür. İlgilenmesem bile bunu anlayabilirim."

Hiçbir fikrin yok. Nedense, Rudy ile paylaştığım öpücüğün, onunla Candice arasında olanlardan çok, çok farklı olduğunu iliklerime kadar hissediyorum.

Diğer kadınlar bilgece başlarını sallarlar, ancak Trina hala bana gizlice bakışlar atmaktadır. Keşke bu sabah o kartviziti görmeseydi.

Kalan tek koltuğa çöküp, kamburumu çıkararak karnımı elimle kapattım. Trina kaşlarını kaldırdı ve ben hemen elimi çektim.

Onlara söylemeliyim. Her şeyi anlatabilirim — bebeği ve diğer şeyi. Ama ağzımı açtığımda, hiçbir şey çıkmıyor.

Candice sözü devralır ve Rudy ile başarısız geçen randevusunu anlatır, Fiona da Rudy'nin kendisiyle birkaç kez flört ettiğini hatırlar. Herkes onun yakışıklı olduğu konusunda hemfikirdir ve bizim iyi anlaşıyor olmamızdan memnunnlardır. Şahsen, hepsinin arka arkaya yakışıklı erkeklerle çift oluşturdıkları için deli ve muhtemelen hayalperest olduklarını düşünüyorum. Ben gerçek dünyada yaşıyorum ve benim gibi insanlara böyle şeyler olmaz.

Ama kız kardeşimin arkadaşları iyi insanlar ve uzun zamandır ilk kez kendimi koltuğumda rahatlamış buluyorum ve neden buraya geri döndüğümü anlıyorum. Yıllardır dünyayı dolaşıyorum. Vahşi bir çocuktum, özgür ruhluydum. Annemin evinden ayrıldığımdan beri bir evim olmadı

ama buraya geri dönmenin kendimi güvende hissettireceğini biliyordum.

Bu yüzden onlara neler olduğunu anlatamıyorum. Henüz değil.

Ağzımı açıp içimi dökersem, her şey değişecek. Yine dışlanacağım. Onların sempatisini, sorularını, acıma duygularını katlanmak zorunda kalacağım. Seyahat eden Lily olmayacağım. Sayısız seyahat ve macera yaşamış kişi olmayacağım.

Hata yapan kişi olacağım. Zor bir dönemden geçen kişi. Gelecek yıla kadar dayanamayabilecek kişi.

Gülmeyi seven, kökleri olmayan, hayatın normal ritmine bağlı olmayan bir insan olmayı *seviyorum*. Elbette tüm bunlar değişecek, ama belki biraz daha uzun süre buna tutunabilirim.

"Ee?" Fiona öne doğru eğilir. "Hiçbir şey söylemedin. Nerede yedin?"

"Beni Edgeville'e götürdü. Balık ve patates kızartması yedik." Omuz silkiyorum. "Hoştu. Rahattı."

Candice ıslık çalar. "Tahta kaldırımda gün batımı. Romantik. Sonra sahilde yürüyüşe çıktınız mı?"

"Neymişim ben, yürüyen bir klişe mi?" Ellerimi iki yana açtım ve hiçbir tepki vermediğinde pes ettim. "Evet, sahilde yürüyüşe çıktık."

Kızlar çığlık attılar ve ben dudaklarımı kıvırmaya çalışan gülümsemeyi bastırdım.

"Öpüşmesi iyi mi?" Simone öne eğildi. "Candice'in bu konudaki görüşüne güvenmiyorum."

"Hey!" Candice öfkeyle doğrulur.

"İkinci bir görüşe ihtiyacımız var," diyor Fiona, Simone'a başını sallayarak.

Bana dönüyor. "Ee? Öpücük?"

Elbisemi düzeltip ayak bileklerimi çaprazlayarak omuz silkiyorum. "Fena değildi."

Yalancı, yalancı, külotun yanıyor.

Oda birkaç saniye sessizliğe bürünür ve etrafımdaki kadınlara bir göz atarım. Trina alışılmadık bir şekilde sessizdir. Hâlâ beni değerlendiren bakışlarla inceliyor, ama yargılayıcı değil. Ne düşündüğünü merak ediyorum.

"Sadece fena değil mi?" Simone gerginliği bozarak haykırır. "Ne hayal kırıklığı! Ne israf!"

Gülüyorum. "Hepinizin bu akşamki heyecanınızı yaşamak için benim onunla öpüşmemi beklediğinizi bilmiyordum."

"Artık biliyorsun tatlım," diyor Fiona, ayağa kalkarak kupasını mutfak lavabosuna koyarken. "En azından bir dahaki sefere bizi biraz düşün," diye ekliyor gülümseyerek.

"Bir dahaki sefer olacak, değil mi?" Candice bana kaşlarını kaldırır.

Boğazımı temizlerim. "Evet. Önümüzdeki hafta sonu onunla bir hayır etkinliğine gideceğim." gidiyorum."

Simone derin bir nefes alır. "O çocuk hızlı hareket ediyor."

Gülüyorum. "Ama aslında kendimi davet ettim sayılır." Rudy'nin kuzeniyle olanları gruba anlatıyorum ve benim tepkimi duyduklarında hepsi onaylayarak başlarını sallıyor, Rudy'nin bana etkinlikte onunla birlikte olacağım için mutlu olduğunu yazdığını söylediğimde ise gülüyorlar.

Trina sonunda boğazını temizleyerek konuşmaya başlar. Gözlerime baktığında göğsüm sıkışır ve korkunç, bitmek bilmeyen bir an boyunca hamileliğimi soracağını düşünürüm. Ama o sadece yutkunur ve çenesini bana doğru sallar. "Ne giyeceksin?"

Omuz silkiyorum ve gerginliğim bir anda yok oluyor. "Bu konuda bana yardım etmeni umuyordum."

Trina bana yumuşak bir gülümseme atar. "Tabii ki."

"Yardım demişken," diye araya girer Fiona, "yarın Dorothy'nin topluluk bahçesi projesine herkes yardım edecek mi? Bütün hafta boyunca bana bu konuda başımın etini yedi." Dorothy ve ikizi Margaret, Candice'in eski kafesinin yıkılmadan önce bulunduğu arsada bir topluluk bahçesi kurmak için kasabadan onay aldılar.

"Jen, Fallon'la aşk yuvasından çıkıp ekim işine yardım edecek," diyor Candice. "Yarın sabah saat sekizde iş kıyafetleriyle orada olmamızı söyledi."

"Mm" diyorum. "Birkaç müşterim işimi bekliyor, ama öğleden sonra gelebilirim."

"Jen deli," diyor Simone, şarabının son yudumunu içerken. "On birden önce orada olamayacağım ve o da iyi olsa iyi olur."

şikayet etmeyin."

"O şikayet edecek," diye gülerek cevaplar Candice. "Ama ikiniz de yaşayacaksınız."

Akşam ayrıldığımızda, Rudy beni bıraktığı zamankinden daha hafif hissediyorum. O kadar uzun süre yollarda geçirdim ki, bir evimin, gerçek bir evimin olmasının ne kadar güzel olduğunu unutmuştum. İnsanların birbirlerinin ruh hallerini ve tepkilerini bildikleri, birbirlerine karşı çok rahat oldukları bir yer. Yeni bir kasaba projesi için bir yardımcı ordusu olacağı kesin olan bir yer. Otomatik olarak dahil olduğum bir yer.

Bu yüzden, yüzümde bir gülümsemeyle yeni evime dönüyorum ve burasının şimdiden bir yuva olup olmadığını merak ediyorum. Rudy ile ilişkimiz bittiğinde, her şeyi bırakıp tekrar ayrılmak zorunda olduğum anlamına gelmez.

BEŞ RUDY

Lily ile randevumdan sonraki gün, işe konsantre olmakta zorlanıyorum. Çalışanlarımdan biri hasta olduğu için, yeni bir müşteriye birkaç potansiyel evi gezdirmek zorunda kalıyorum. Bu tür bir işi yapmayalı uzun zaman oldu, ama en azından cumartesi günü ofiste olmak zorunda değilim.

İki dönümlük bir arazi üzerinde bulunan görkemli bir eve doğru sürerken, birkaç dakika sonra şık bir Mercedes arabamın arkasına yanaştı. Arabadan inen kadın çok güzeldi. Uzun boylu, ince, süper model gibi bir vücudu vardı. Benden biraz daha yaşlıydı, ama bu beni hiç rahatsız etmedi. Hiç seçici biri olmadım. Saçları parlak ve mükemmel bir şekilde kıvrılmıştı, her santimi para ve zarafet kokuyordu.

Dört milyon dolarlık bir evi inceliyor, bu yüzden şaşırtıcı değil.

Ancak şaşırtıcı *olan*, o açıkça imalı bir şekilde gözlerini vücudumda gezdirirken bile ona karşı en ufak bir çekicilik hissetmemem.

"Siz Bay Dorset olmalısınız," diyor ve elini bana uzatıyor. Tırnakları uzun, çok uzun. Lily tırnaklarını daha kısa tutardı.

"Bana Rudy deyin. Bayan Neves?" Yüzüme profesyonel bir gülümseme takınıp elini sıkıyorum.

"Eğer ilk isimlerimizi kullanacaksak, bana Georgia demelisiniz." Gülümsemesi flörtöz.

Buna karşılık, vücudumu mülke doğru çeviriyorum. "Muhteşem, değil mi?"

"Bir daha söyleyebilirsin," diyor kadın, hala bana bakarak.

Aşırı abartıyor. Sinirimi bastırarak, elimdeki anahtarları sallayıp mülkle ilgili istatistikleri saymaya başlıyorum. Yatak odası sayısı, banyo sayısı, metrekare, atölye dahil müştemilatlar.

Georgia beni takip ediyor, topukları bizi ön kapıya götüren geniş kaldırım taşlarında tıklıyor. "Manzara var mı?" diye soruyor.

Cevap olarak, onu evin içinden geçerek okyanusa bakan devasa pencerelere götürüyorum. Flörtünü unutan Georgia Neves'in ağzı açık kalıyor. Pahalı dekorasyonu görmezden gelerek odada dolaşıyor ve ötesinde okyanusa uzanan çimleri seyrediyor.

Dünyanın en güzel yerlerinden birinde yaşıyoruz. Etrafımız eski ormanlarla çevrili, ulusal ve eyalet parkları bu güzel manzarayı koruyor. Heart's Cove, sahil şeridinde yer alıyor ve son zamanlarda sanatçıların cenneti olarak ün kazanmış durumda.

Candice, Hollywood yıldızı Blake Harding ile çıkmaya başladığından beri, buradaki lüks mülklerin de kapışıldığını fark ettim.

Bayan Neves parlayan gözlerini bana çevirir. "Burası muhteşem." Flörtü unutulur ve ben onun bunu daha çok alışkanlıktan mı yaptığını merak ederim. Belki de o da bizim gibi dikkatini başka yere çekmek için çaresizdir.

"Öyle." Başımı sallıyorum.

"Birkaç ay önce kocamdan boşandım ve burası tam da aradığım türden bir yer. Özel ama izole olmayan bir yer. A sevimli kasaba, bir güzel manzara, ve belki yeni bir hayatın olasılığı." Bir an için yüzü kısmen hüzünlü, kısmen de özlem dolu.

Sonra, sanki bir maske düşmüş gibi, bana flörtöz bir gülümseme atıyor ve ben, onun beni ya da başka bir erkeği istediği için flört etmediğini tuhaf bir kesinlikle anlıyorum. O sadece daha önce olanları unutmak istiyor. "Yeni bir hayat kulağa eğlenceli geliyor, sence de öyle değil mi?" "Ne senin senin bu yer yer uygun." Gülümsedim gülümsemem gülümserim gülümsedim Satıcının gülümsemesi. Georgia sadece başını eğdiği için biraz paslanmışım. "Ya sen?"

Boğazımı temizleyip kaşlarımı çatıyorum. "Ben mi?" "Müsait misin?"

Sorusu beni şaşırttı. Şaşırmamam gerekirdi, çünkü arabasından indiğinden beri bana göz kırpyordu, çünkü bana olan ilgisinin dikkatini dağıtmak için tasarlanmış geçici bir alışkanlık olduğunu biliyordum. Ama beni en çok şaşırtan şey verdiğim cevap oldu. "Hayır, değilim."

"Yazık," diyor, neredeyse kendi kendine. "Bu yerin geri kalanına bir bakacağım."

"İşin bittiğinde mutfakta buluşuruz."

Elini sallıyor ve topukları koridorda yankılanıyor. İç çekerek, geniş mutfığa gidip dosyalarımı çıkarıyorum. Bu eve teklif vermek istiyorsa, şimdi harekete geçebilirim. O mutfığa geri döndüğünde, ben hala evrakları düzenliyorum.

O köşeyi dönerken başımı kaldırıp baktım, pencerelerden gelen ışık neredeyse ona bir hale oluştuyordu. Gerçekten çok güzeldi. Normal bir günde ilgimi çekecek türden bir kadındı. Formda, bekâr, bağlanmakla ilgilenmeyen. Genç bir erkekle geçici bir ilişki yaşamaya çok istekli olur, sonra da her şeyin doğal bir şekilde sona ermesine izin verirdi.

Peki neden ona karşı hiçbir şey hissetmiyorum?

Ona her baktığımda aklıma sadece Lily geliyor. Lily'nin koyu saçlarının Georgia'nınkinden daha kırmızı tonları yansıması. Onun rahat sundress ve spor ayakkabı kıyafeti, stiletto topuklu bu sahte kurumsal takım elbiseden çok daha fazla beni tahrik ediyordu. Objektif olarak, Georgia'nın kıyafeti daha seksi olmalı. Ama dün akşam boyunca sikim kaya gibi sertti, bugün ise hiç kıpırdamadı bile.

"Bu yeri istediğimi söylediğimi biliyorum, ama düzeni tamamen yanlış. Buna benzer, belki fazladan bir yatak odası olan başka mülklerin var mı? Havuz da istiyorum."

Başımı eğiyorum. "Tabii ki. Pazartesi günü ekibimden biri sizi arayıp birkaç seçenek sunabilir."

"Seninle anlaşmayı tercih ederim," diye cevapladı, manikürlü ellerini ince vücudunda gezdirerek. Belki de fazla ince? Lily'nin vücudu daha kıvrımlı.

Bu düşünceyi bir kenara itiyorum. Ben buraya bir ev satmaya geldim, iki kadını karşılaştırıp neden birine diğerinden daha çok ilgi duyduğumu analiz etmeye değil.

İtiraz etmek için ağzımı açıyorum ama kendimi tutuyorum. Artık emlakçılık işiyle pek uğraşmıyorum, bunun yerine benim için çalışan emlakçıları yönetmeyi tercih ediyorum.

—başımı sallıyorum. Eğer modern, taşınmaya hazır, altı yatak odalı,

, havuzlu, okyanus manzaralı ve bu büyüklükte bir arsa istiyorsa? Bu beş milyonu, hatta belki daha fazlasını bulur. Bu satışı kaçırمام.

Eğer benimle ilgilenmek istiyorsa, biraz flört edebilirim. "Sorun değil." Ona en güzel gülümsememi gösteririm. "Sizinle iletişime geçeceğim."

"Umarım." Bana göz kırpar ve onu dışarıya çıkarırım. "Biliyor musun," der Georgia, "buraya taşınmak başıma gelen en iyi şey olabilir."

Onun bakışlarındaki açlığı görmezden gelerek, elimden geldiğince nazikçe gülümserim. "Böyle hissedenden ilk kişi sen değilsin."

Yakında konuşmak için bir plan yapıyoruz ve ben arabama doğru yöneliyorum. Direksiyona geçer geçmez iç çekiyorum, gözlerimi kapatıyorum ve onun önümde uzaklaşmasına izin veriyorum. Dudaklarıma yapışmış gülümseme kaybolur ve tek hissettiğim yorgunluktur. Ofise gitmek istemediğim için eve gidip onun dosyasını hazırlamaya başlarım. Onun için uygun olabilecek birkaç mülk var ve pazartesiye kadar bunların bir listesini hazırlamak istiyorum. Henüz piyasaya çıkmamış mülkleri olup olmadığını öğrenmek için birkaç yerel emlakçıya telefon etmem gerekecek.

Ama eve geldiğimde, tek düşünebildiğim Lily.

Bugün o kadın, Georgia, benimle yatmak istedi. Başka koşullar altında ben de onu isterdim. Peki ne değişti? Lily ile bir randevu mu? Bir sonraki randevunun vaadi mi? Sıradan ilişkiye ne oldu? O, birbirimize sadık olmamız gerektiğini hiç söylemedi, ama başka bir kadın düşüncesi beni tamamen soğutuyor.

Huzursuz bir şekilde evimdeki ofisime gidip çalışma koltuğuma çöküyorum. Bir süre dizüstü bilgisayarımın boş ekranına bakıyorum, sonra ellerimle yüzümü ovuşturup boynumu esnetiyorum.

Uzun zamandır bir randevuda bu kadar eğlenmemiştim. Neredeyse altı yıl önce eski kız arkadaşıma sırlıklam aşık olduğumdan ve bu ilişkinin felaketle sonuçlandığından beri ilk kez bu kadar eğlendim. Ofis koltuğuma yaslanıp, son üç yıldır özenle baktığım arka bahçeyi seyrederken, dün geceyi düşünüyorum.

O öpücük hayatımın geri kalanında zihnimde kazınacak. Şimdi bile düşünmek pantolonumun içindeki aletimi harekete geçiriyor ve dalgın bir hareketle avucumu kot pantolonumun üzerinde gezdiriyorum. Bütün akşam boyunca tenimde onun kokusunu aldım. Onu rüyamda gördüm. Hiç olmadığı kadar sert bir şekilde uyandım ve onun dolgun, pembe dudaklarını düşünerek kendimi tatmin ettim.

penisimi sarmış. Saçları ellerimi sarmış olsa güzel olurdu, diye düşündüm, yastığıma yayılmış olsa daha da güzel olurdu. Parmaklarımın altında cildi tereyağı gibi yumuşaktı. Hala cildimde onun dokunuşunu hissedebiliyorum. Uyandığımda yanımda kıvrılmış olarak görsem, mutlu bir şekilde ölebilirim diye düşündüm.

Ama onu eve götürüp aklını başından almaktan vazgeçtim. Gün ışığında, nedenini bile bilmiyorum. İyi vakit geçirdik. İkinci bir randevu planlıyoruz. Komik, alaycı, zeki ve çok güzel bir kız.

Bunu yapmalıydım ama yanlış geldi. Nedense Lily ile acele etmek istemiyorum. Elbette, ellerimi saçlarına gömmek ve dudaklarımdan çıkan inlemelerini duymak isterdim. Üzerindeki elbiseyi çıkarıp bütün gece onunla sevişmek isterdim... ama sonra ne olacaktı?

Daha önce ilk buluşmadan sonra kadınlarla yattığım olmuştu. Tracey'den ayrıldığımızdan beri bunu yapıyordum. Eski kız arkadaşım benim karım olacaktı. Onun kızını evlat edinecektim ve o çocuğun ihtiyaç duyacağı en iyi üvey baba olmayı planlıyordum.

Ayrıldığımızda içimde bir şey kırıldı ve onu tamir etmeye çalıştığımı sanmıyorum. O zamandan beri kadınlarla rahatça çıkıyorum ve başarılı bir ilk randevudan sonra onları yatağa atmaktan beni hiçbir şey alıkoyamadı.

Lily'nin yanında uyanıp, ertesi sabahki o garip konuşmayı yapmak düşüncesi midemi bulandırıyor. Ertesi sabahlarımızda krep, pastırma, seks, kahve ve birlikte geçireceğimiz sonsuz saatler olsun istiyorum. Dün gece onu eve götürseydim, bu sabah böyle olmazdı.

Kapı zili çalıyor.

Ayağa kalktığımda sandalyem gıcırıyor ve bir an durup sırtımı kamburlaştırıyorum, çok sertleşmiş omurgamın tatmin edici bir şekilde çatırdamasını ve patlamasını hissediyorum. Çıplak ayakla, düğümlü çam döşeme tahtaları üzerinde evin ön tarafına doğru yürüyorum ve ön kapının buzlu camında büyük, koyu bir şekil görüyorum.

Lee Blair, kot pantolon ve siyah tişört giymiş olarak kapımın önünde duruyor. Bana kaşlarını kaldırıyor. "Aramıyorsun. Mesaj atmıyorsun. Aramızda bir şey olduğunu sanıyordum Rudy. Bunun özel bir şey olduğunu sanıyordum."

Gülümseyerek, onu içeri almak için kenara çekiliyorum. Evin arkasındaki mutfığa doğru ilerlerken, motosiklet botlarının sesi koridorda yankılanıyor. Lee, açık plan odadaki kanepeye uzanırken, ben kendime öğle yemeği için sandviç hazırlamaya başlıyorum. Ona da bir tane hazırlayayım mı diye sorduğumda başını sallıyor, sonra kalkıp buzdolabından kendine bir soda alıyor.

Kutu açılır, içecek köpürür ve Lee uzun bir yudum alır. Sonra kutuyu tezgahımın üzerine bırakır ve kollarını kavuşturur. "Dün gece Lily Viceroy ile randevun nasıldı?"

Nefesim kesilir ve boğazımı temizlerim, sonra ona bakarım. "Lily ile çıktığımı nereden bildin?"

Lee sırtıttı. "Lily Trina'ya söyledi. Trina Mac'e söyledi. Mac bana söyledi." Mac, Lee'nin kardeşi, ve Trina birlikteydiler. Görünüşe göre üçü de, büyükannemle ilgili dedikoduları yapan otel çalışanlarından daha kötü dedikoduculardı.

Lee'ye bunu söylediğimde, o sadece güldü. "Hadi ama Rudy. Hepimiz onun kitapçıya gittiğini biliyoruz. Onu dışarı çıkarmak için çok uzun zaman bekledin."

"O buraya geleli sadece birkaç hafta oldu," diye itiraz ediyorum. "Ben de onu diyorum."

"Bu çok saçma. Bir randevuya çıktım, ne olmuş yani?"

"Ama onu eve götürmedin. O istemedi mi?"

"Bu konuyu konuşmayacağım." Sandviçinin üst kısmını kapatıp hepsini tabağa attım. "Ye ve sessiz ol."

Lee yine gülüyor ve eminim bunu benim sinirimi bozmak için yapıyor. Öğle yemeğimden kocaman bir ısıklık alıp öfkeyle çiğniyorum, sonra saldırıya geçiyorum. "Peki ya sen? Kimseyle karşılaşmamak için bütün gecelerini babanın barında geçiriyorsun. Drea seni terk ettiğinden beri kendini acındırıyorsun."

Lee gözlerini devirir, kulakları kızarır. "Evet, tabii. Ben kendimi acındırmıyorum, pislik."

Bir süre sessizce yemek yiyoruz ve yemek midemi yatıştırıyor. Lily'nin düşünceleri davetsizce aklıma geliyor, dün gece arabamın ön koltuğunda gözlerinin nasıl görüldüğü, ya da kahkahasının göğsümde ve pantolonumda bir şeyler uyandırması gibi.

Onu tekrar görmek istiyorum ama belki de bu kötü bir fikir. İkimiz de rahat davranmaya karar verdik ve ben işleri ondan daha ciddi hale getirmek istemiyorum.

belki de geri çekilmem daha iyi olur.

"Toplum bahçesine yardım etmeye gelecek misin?" diyor Lee, parmaklarındaki birkaç kırıntıyı tabağa silkeliyor.

Saate bakıp içimden küfür ediyorum. "Unutmuşum. Dorothy'ye iki saat önce orada olacağımı söylemiştim."

Lee kaşlarını kaldırdı. "O zaman gidelim." "Üstümü değiştireyim."

Otuz bir yaşındayken satın aldığım, tamir etmeyi planladığım üç yatak odalı, bir banyolu bir evde yaşıyorum. Henüz pek ilerleme kaydedemedim. Evimi satın aldığım üç yıl içinde, mutfağın fayanslarını söküp ofisi tamir etmeyi başardım. Yatak odasındaki şilte hala yerde duruyor.

Ancak bu üç yıl içinde sayısız mülk satmayı başardım ve emlak işimi, rahat bir yaşam sürmemi, büyükanneme bakarken bunu belli etmeden ve kitapçada part-time çalışmamı sağlayacak kadar büyüttüm. Tembel değilim, sadece evimi tamir etmeyi bitirecek kadar önemsemedim.

Yukarı çıkıp yatak odama girdiğimde midem düğümleniyor. Lily'yi buraya getiremem. Onun gibi bir kadını? Ne istediğini bilen, çoğu uçuş görevlisinden daha fazla dünya görmüş bir kadını? Evime bir bakış attığında benim kalıcı bir bekar olduğumu düşünecektir.

Yanılmayacak da.

İş kıyafetlerimi giyip merdivenlerden aşağı koşarak indim ve Lee'yi ön kapının yanındaki duvara yaslanmış buldum. Bana başını salladı. "Buraya bisikletle geldim, şehir merkezinde buluşuruz."

Kabul ettiğimi belirten bir homurtu çıkararak, gençlik yıllarımda inşaat işçisi olarak çalıştığım günlerden kalma eski çelik burunlu iş botlarımı giyerken, motosikletinin gürültüsünü dinledim. Botlar sert, bej renkli kumaşın üzerine gri beton lekeleri sıçramış, ama hala ayağıma oluyor.

Arkamdan kapıyı kilitleyip eski evimden çıkıyorum ve kasabaya doğru yola koyuluyorum.

Belki de tam da ihtiyacım olan şey budur. Bilgisayar ekranından uzaklaşmam için biraz fiziksel çalışma — ve Lily'yi düşünmekten uzaklaşmam için.

ALT LILY

Ayaklarımda spor ayakkabılar, başımda sıkıca takılı güneş şapkasıyla, Heart's Cove'un merkezinden geçen ana cadde olan Cove Boulevard'da yürüyorum. Cadde, şirin dükkanlar ve yaprakları parlak yeşil, sıcak yaz rüzgârında hışırdayan yetişkin ağaçlarla çevrilidir.

Nalbur dükkanının önünden geçip kitapçıya hızlıca bir göz attıktan sonra, Four Cups Café'ye vardığımda adımlarımı hızlandırıyorum. Kasanın arkasında meşgul olan Candice'in kızı Allie'ye el sallıyorum. Otele sadece bir buçuk blok var ve onun hemen ötesinde yeni topluluk bahçesi bulunuyor.

Wes'in kamyoneti, malzeme dolu büyük bir römorkla birlikte caddeye park edilmiş. Bütün bölge, faaliyetler ve insanlarla ve iyi bir şey yapan insanların hoş, enerjik hissiyle dolup taşıyor.

Margaret beni ilk gören kişi. Dorothy'nin ikiz kardeşi, ikisi arasında daha zarif ve şık olanıdır. En sevdiği saç modeli Fransız topuzu ve boynunda neredeyse her zaman inci kolyeler vardır. Bugün, kir lekeli bahçe kıyafetleriyle bile asil görünmeyi başarmıştır.

Bana geniş bir gülümsemeyle sıkıca sarılıyor. "Geldiğin için teşekkürler, Iliana."

"Tabii ki." Çantamdan kendi sert, yepyeni bahçe eldivenlerimi çıkarıyorum. "Hazırlıklı geldim."

"Güzel, güzel." Beni, eskiden burada duran binanın yıkılıp temizlendiği arsaya yönlendirdi. Arazinin arkasında, Fiona'nın kocası Grant ve Wes, bir sıra yükseltilmiş saksı inşa etmenin yarısını bitirmişlerdi. En soldaki duvar çoktan tamamlanmış, bir grup insan ahşap kutuları zengin, koyu renkli toprakla dolduruyordu. Yerleşik fırıncı Jen, bir klipsli tahta ile ayakta durmuş, sıra boyunca insanlara emirler yağdırıyordu. Jen'in kalbini çalan şef Fallon

Jen'in kalbini çalan şef Fallon, omzuna bir torba saksı toprağı asmış, yüzünde küçük bir gülümsemeye geçiyor. Jen'in yanında durup eğiliyor ve omzuyla boynu arasındaki boşluğu ısıyor. Jen hemen konuşmayı kesiyor ve yüzünde rüya gibi bir ifade beliriyor. Gözlerini kapatıp ona yaslanıyor ve başını çevirerek nazik bir öpücüğü kabul ediyor.

Özel bir anı izliyormuşum gibi hissederek gözlerimi kaçırıyorum. Dikkatim uzun, dar park yerinin sağ tarafına takılıyor. Rudy burada ve üstünde tişört yok. Bana sırtı dönük ve bronzlaşmış, parıldayan teninden gözlerimi alamıyorum. Uzaktan bile omuzlarında ter damlalarını, hareket ederken kaslarının kıvrımlarını görebiliyorum.

Beni neredeyse yere yıkacak olan şehvet dalgasını hamilelik hormonlarına mı yüklemeliyim? Güneş ışığında hareket eden güzel, güçlü vücudunu izlerken midem sıkışıyor.

Makas ve kepçe karışımı gibi görünen bu büyük aleti kullanarak zemine direk çukuru açıyor. O, kollarını başının üzerine kaldırıp direk çukuru kazıcısını sert toprağı batırıp tekrar kaldırarak toprağı yanındaki küçük bir höyüğün üzerine dökünce, ben de büyülenmiş gibi izliyorum. Zaten çukurlara sabitlenmiş bir sıra direk var ve daha fazla yardımcı, tabanlara çabuk kuruyan beton döküyor.

Rudy durup alnını koluyla siliyor.

Simone yanıma gelip yüzümü mendille silerek beni sersemliğimden uyandırır. "Yüzünde biraz salya var, Lily," der. "Ben silelim."

Ona donuk bir bakış atıp elini itiyorum, Simone ise sadece kıkırdıyor.

Gürültü Rudy'nin dikkatini çeker. Omzunun üzerinden bakmak için döner ve beni görünce durur, sonra tamamen arkasını döner. Onun bakışlarında donakalırım — ve onun keskin erkekçe mükemmelliğiyle yaratılan çekici ışığında.

Zayıf ve kaslıdır, göğsünde altın rengi tüyler vardır. Karın kasları vardır, gerçek, görünür karın kasları. Sekiz tane karın kası, gözlerimi onun düşük bel

kaki pantolonun içine kaybolan oyulmuş Adonis kemerine doğru çekiyor. Dün fark ettiğim o saç izini uzun uzun inceliyorum.

Aman Tanrım.

Aniden dudaklarım karıncalanmaya başladı, sanki vücudum ona öpüşmenin nasıl bir his olduğunu hatırlatmak istiyormuş gibi. O benden uzaklaştığında, homurtuları ve sesinin sert tınısını düşünerek uykuya daldım. Dilimi kullanarak o mutlu izi sonuna kadar takip etsem, sesi boğuk ve sert olur muydu?

Rudy önümde durup kürek benzeri aletine yaslandığında, bir şekilde gözlerimi onun yüzüne çeviriyorum.

"Selam, Lily," dedi ve bu iki kelime içimi ısıttı.

"Selam," diyorum. "Güzel... kürek. Gerçekten... büyük."

Az önce ne dedim ben?

Rudy omuz silkerek gözlerini kırptırdı. "Teşekkürler. Bunu sık sık duyuyorum." Şimdi boynum ve yanaklarım da kızarıyor.

Hâlâ yanımda duran Simone, omuzları titremeye başlayınca burnunu çeker. "Sizi baş başa bırakayım," der sonunda. "Jen bana ölümcül bir bakış atıyor."

Fırıncıya bakıyorum, tabii ki bekleyişle kaşlarını kaldırmış bize bakıyor. Simone ona seslenip parkın karşısına doğru süzülüyor, ben de Rudy ve kafamdaki yarım beyinle baş başa kalıyorum.

Bir şey söyle. Herhangi bir şey söyle.

"Çit mi yapıyorsun?" Ona gülümserim ve aptal görünmemek için umarım.

Rudy omzunun üzerinden direk sırasına bakıyor, ben de göğsüne ve karnına bir göz atıyorum. Varlığından bile haberdar olmadığım kasları var. Vücudu bir anatomi ders kitabı olabilir. Simone'un elinde tuttuğu mendil nerede?

"Kafes," diye açıklıyor Rudy. "Üzerine bir sarmaşık yetiştireceğiz."

Cevap veremeden Dorothy adımı çağırıyor. Üzerinde çita desenli şort ve tişört kombinasyonu var, aynı kumaştan yapılmış süslü bir şapka takmış. "Lily, buraya gel! Boyamaya yardım edebilirsin." Rudy'ye bakıyor. "Sen de

işine dön, genç adam. O direk çukurları kendiliğinden kazılmayacak."

"Dorothy'nin köle sürücüsü olduğunu kim bilebilirdi?" diyorum gülümseyerek.

Rudy bana göz kırpar, sonra yarı kazılmış çukuruna geri dönerken sırtındaki kaslarını bana muhteşem bir şekilde gösterir. Dorothy'nin yanına vardığımda, bana uzun uzun bakar, sonra elime bir boya fırçası tutuşturur ve çalışmaya başlamamı emreder.

Bahçenin etrafına boyayacağımız bir çit, yükseltilmiş yatakların arasına döneceğimiz kaldırım taşları ve gölge seven bitkilerin üzerine kuracağımız gölge bezi var. Dikimlerin çoğu serin aylar gelene kadar yapılmayacak, ama Jen'in bahçe için bir bitki listesi ve zamanlaması var. Tabii ki var. Notları renk kodlu ve her zamanki titizliğiyle işaretlenmiş.

Zaman uçup gidiyor ve ben Rudy'ye sadece birkaç kez bakabiliyorum. Tamam, birkaç kereden fazla.

Direk çukurlarını bitirdikten sonra, beton temellerin yapımına yardım ediyor, ardından yeni kurulan direklere kafesleri çakmaya başlıyor.

"Çekiçli bir erkekten daha iyisi yoktur," diyor Fiona, yüzünde gizli bir gülümsemeyle.

Yüzümü çevirip fırçamı boya kabına daldırırken yanaklarım kızarıyor, sonra donup kalıyorum. Bunu yapmak güvenli mi acaba? Kalbim hızla çarpmaya başlarken fırçamdan damlayan beyaz boyaya bakıyorum. İki saattir burada durup bu dumanları soluyorum. Bu bebeğe zarar verir mi? Bunu hiç düşünmemiştim!

Buna hiç hazırlıklı değilim. Anne olamam! Haftaya kırk yaşına gireceğimi biliyorum, ama dürüst olmak gerekirse, yirmi iki yaşındayken hissettiğimden farklı hissetmiyorum. Tamam, egzersizden sonra biraz daha ağrım oluyor ve akşamdan kalma hali dört saat yerine dört gün sürüyor, ama ben hala *benim*. Ebeveyn olmaya uygun değilim!

Bebeği tehlikeye atmak için başka ne yaptım? Kahve, yumuşak peynir, işlenmiş et, suşi ve, ve, ve...

Fırçamı düşürdüğümde göğsüm hızla inip kalkıyor. Fiona adımı sesleniyor ama ben ona el sallayarak uzaklaşıyorum, boya kokusundan kurtulmak için düz olmayan kaldırım taşlarına takılıp tökezliyorum. Kusacağım. Eskiden

boya kokusunu severdim, ama Şimdi doğmamış ocuğumu tehlikeye attığımı hissettiriyor.

Trina beni kaldırıma ve köşeye kadar takip ediyor. Temiz hava solurken, elini kolumda hissediyorum. "Ne oldu? Seni doktora gőtürmemi ister misin? Ağrın mı var?"

"İki saattir boya kokusu soluyorum," diye fısıldıyorum, kimse duymuyor mu diye omzumun üzerinden bakarak. "Hiç dűŐünmedim bile, Trina. Bunu yapamam. Ne yaptığımı bilmiyorum ve her Őeyi mahvedeceğim."

Trina cevap vermek yerine, sadece kollarını bana dolayarak sıkıca sarıldı. Sesi alçak ve nazikti. "Biz dıŐarıdayız, Lily. Bir Şeyin yok. Toby'nin odasını yaparken ben de aynı endişeyi yaşamıştım. Doktorum, özellikle eski, kurşun bazlı boyalar için zımparalama ve kazımaya kesinlikle izin verilmediğini söylemişti, ancak çoğu modern boya sorun yaratmaz. Bebeğine zarar vermedin. EndiŐeleniyorsan, bir dahaki sefere kadın doğum uzmanına sor." Benden uzaklaştığında, gözleri Őefkat doludur. "Hepimiz hata yaparız. Bu, ebeveyn olmanın bir parçasıdır."

Gözlerimi kapatıyorum. Trina, derin bir nefes alıp başımı sallayana kadar sırtımı ovuyor. "Ben iyiyim. Sadece biraz panikledim."

Kız kardeşim bir an beni inceler. Ağzını açar, sonra tekrar kapatır. Nefes aldıktan sonra sonunda konuŐur. "Kimseye söyleyecek misin?"

"Evet," diyorum. "Sonunda. Yani, birkaç ay içinde zaten belli olacak."

"Peki ya Rudy?"

Sesi tarafsız. Yargılayıcı değil. Yine de, yüzümü buruşturuyorum.

Ne demeliyim? Ona, hayatımın tamamen değişmeden önce son bir kez eğlenmek için dün gece onunla yatmak istediğimi söyleyebilirdim. Ama bunu söylersem, muhtemelen bebek dışında sakladığım her Şeyi de ona anlatmak zorunda kalırdım. Ve *bunu* yaparsam, her Şey gerçek olur. Herkesin sorunu haline gelir. Tüm bu mutlu, oŐkulu enerji? Tüm kahkahalar ve neşe? Hepsine veda edebilirim.

Ama Rudy ile sadece bir gecelik eğlence değildi, değil mi? Çünkü bugün onu görünce adımlarım durdu. Ve onunla

onunla o yardım müzayedesine gideceğim. Bu beni sorumsuz, kötü bir insan yapabilir, ama onunla bir kez daha çıkmak *istiyorum*.

"Bu sıradan bir şey," diyorum sonunda.

Trina sadece başını salladı. "Hadi gel. Herkese içecek ve atıştırmalık almak için kafeye gidiyordum. Bana yardım edebilirsin."

Rahat bir nefes alarak, kız kardeşime başımı salladım ve onu arabama kadar takip ettim. Yaklaştığımızda Rudy'yi kaldırımda gördüm. Trina ve benim söylediklerimizi duymadığını düşünüyorum, çünkü sadece endişeli bir ifadeyle gözlerime baktı.

"İyi misin?" diye sorar, elimi tutup sıkar. "Sanki bir sorun varmış gibi aceleyle çıktın." Diğer eli kalçama kayar ve lanet olsun, kollarında olmak çok iyi geliyor.

"Boya kokusundan biraz mide bulantısı oldu" diyorum ona. Bu doğru sayılır. Başparmağımla omzumun üzerinden kız kardeşimi ve arabasını işaret ediyorum. "Four Cups'a gidip herkes için içecek ve atıştırmalık alacağım. Bir şey ister misin?"

"Jen'in tuzlu karamelli brownilerinden bir tane," diyor. Eli aşağı kayıyor, parmak uçları kırımın çukuruna dokunuyor. "O şeyler uyuşturucu gibi. Sanırım bağımlı oldum."

Kaşlarım yukarı kalkarken gözlerim göğsüne kayıyor ve tekrar yukarı çıkıyor. Hatta cesaretimi toplayıp terli pazılarına elimi kaydırıp sıkıyorum. Üzerinde bir gram fazla yağ yok. "Nedense çok fazla yediğini sanmıyorum."

Rudy, dizlerimi titretiren bir gülümsemeye bana bakar, elini belimin altına hafifçe bastırır.

Sonra onun sertleştiğini fark ettim. Karnıma değdiğini hissedebiliyordum ve bunun vücudumu şehvetle çılgına çevirmediğini söylersem yalan söylemiş olurum. Onunla takılmaya devam edersem, çantamda yedek külot taşımaya başlamam gerekecek.

Tam o sırada Trina kornaya basar ve ben irkilirim. O son bir kez sıkar ve beni bırakır. Trina'nın arabasının yolcu koltuğuna güvenli bir şekilde oturana kadar gözlerinin sırtımda olduğunu hissediyorum.

Bana hiç etkilenmemiş gibi bakıyor. "Gündelik, ha?" Sadece emniyet kemerimi takıp başımı sallıyorum. "Evet. Gündelik. Anlaşmıştık."

YEDİ TRINA

Küçük kız kardeşimin hamile olduğunu ve kimseye söyleyemediğini öğrenene kadar, dilimi tutmakta ne kadar iyi olduğumu bilmiyordum. Four Cups Café'den aldığımız pastaları ve sandviçleri kutulara koyarken, Lily'ye gizlice bakıyorum.

İyi görünüyor. Belki omuzlarında biraz gerginlik var ve gülümsemesi biraz zorlama. Ama o kartviziti görmemiş olsaydım, bir sorun olduğunu fark etmezdim bile. Heart's Cove'da olmaktan biraz rahatsız olduğunu düşünürdüm, aylarca süren, birçok ülkeyi kapsayan bir seyahatte olmadığını.

O hiçbir zaman tek bir yerde kalmakta iyi olmamıştır. Bebeği yüzünden mi buraya geri dönmüştür? Çünkü ailesi olan tek yer burası mıdır?

"Allie," diye sorar kardeşim tezgahın arkasındaki kıvrıkcık saçlı sarışın kıza, "tuzlu karamelli brownie'yi ayrı ayrı paketler misin?"

Candice'in kızı başını sallar, hareketiyle birlikte bir bukle saçları sallanır. "Tabii ki."

Allie çalışırken, ben tezgaha yaslanıyorum. "Üniversiteye gitmek için heyecanlı mısın?"

Yeğenim bana bakıp parlak bir gülümsemeyle cevap veriyor. "Sabırsızlanıyorum. Altı hafta çok uzak geliyor, hemen gitmek istiyorum."

"Zaman çabuk geçer, merak etme," diyor Lily. "Bu günlerde zaman hızlanıyor gibi geliyor, ya da belki de ben yaşılanıyorum."

Ona keskin bir bakış atarım, ama o bunu görmezden gelir. Sözlerinde belirgin bir... korku hissediyorum.

Arkamızda kafenin kapısı açılır ve Nora Richter'ın sesini duyarım. "Burası kasabanın en iyi kafesi," der.

"Bu kasabadaki tek kafe olduğunu söylemiştin," diye alaycı bir ses cevap veriyor.

Dönüp baktığımda, ellili yaşların ortalarından yetmişli yaşların ortalarına kadar herhangi bir yaşta olabilecek güzel bir kadın, aynı derecede güzel Nora'nın yanında duruyor. Yaşlı kadın kısa boylu, 165 cm'den uzun olamayacak Nora'dan daha kısa. Kadının sırtı bir çubuk kadar düz, gümüş rengi saçları siyah çizgilerle karışık, omzundan göğüs kafesine kadar uzanan kalın bir örgüyle arkaya bağlanmış. Cildi Nora'ninkinden daha koyu, zengin bronz renginde ve gözleri Fallon'unki kadar siyah. Four Cups'a benzersiz bir hava katan eklektik masa ve sandalyeler, yerel sanat eserleri ve el yapımı fincan ve fincan tabaklarına değerlendirci bir bakış atıyor.

O, Nora ve Fallon'un annesi olmalı.

Kadının bakışları bana düştüğünde, başını eğdi.

El salladım. "Merhaba. Siz Bayan Richter olmalısınız. Ben Trina, bu da kardeşim Lily."

"Bana Prisha deyin," diyor nazik bir gülümsemeyle. "Demek oğlum uzun süredir burada çalışıyordu?"

Allie kutularımızı doldurmayı bitirirken Nora onu nazikçe tezgaha doğru iter. "Annem, kasabada yeni evimi kurmama yardım etmekte ısrar etti," diye açıklıyor. "Ama bence bu, sonunda Jen'le tanışmak için bir bahaneydi."

Prisha gülümser, koyu renkli gözleri parıldar. "Oğlumun bunca yıl sonra kapımı çalmasını sağlayan her kadın özel biri olmalı."

"Jen özel biridir, evet," diye cevaplar Lily. "O, dikkate alınması gereken bir güçtür."

"Toplum bahçesinde," diyorum. "İkiniz de katılabilirsiniz, ama birinin size kürek veya boya fırçası verip çalıştırmasına hazırlıklı olun."

"Oh, bugün mü?" Nora gözlerini kocaman açarak sorar. "Dorothy'ye yardım edeceğimi söylemiştim. Tamamen unutmuşum."

"Yiyecek bir şeyler getirirsen seni affeder," diyor Lily, gülümseyerek Nora'ya bir kutu ikramlık uzatıyor. "Başından beri planın buymuş gibi davran."

Nora ona minnettar bir gülümsemeyle karşılık verir. Allie'ye veda edip dışarı çıkarız. Dördümüz arabama bineriz ve birkaç blok ötedeki şantiyeye doğru yola çıkarız. Lily'nin gözleri hemen Rudy'ye yapışır ve ben alaycı bir yorum yapmaktan kendimi alıkoyarım.

O çok kötü durumda... ve bu iyi bir şey değil. Lily'nin şu anda endişelenecek başka şeyleri var, örneğin rahminde büyüyen minik insan.

Ama bu konuda bir şey söylemek bana düşmez, bu yüzden tek yaptığım arabayı kapatmak ve diğer bayanların arabadan yiyecek kutularını çıkarmalarına yardım etmek. Fallon yanımda belirir, kaslı kollarından birini annesinin omuzlarına dolayarak şakaklarına şefkatle bir öpücük kondurur.

"Yiyecekler geldi!" diye sesleniyorum.

Yardımcıların ordusu bana bakar ve sonra izdiham başlar. Rudy, Lily'ye doğru koşar ve Lily ona kağıtla sarılmış bir brownie'yi sanki çok değerliymiş gibi sunar. Rudy'nin gülümsemesi sıcak ve gizemlidir ve Lily'nin kulağına benim duyamadığım bir şey fısıldar.

Mac, dostum, dirsekleriyle sandviç ve ikramların bulunduğu kutulara yaklaşmayı başarır, ama bununla yetinmez. Bana ulaşır ve kollarını bana dolayarak beni eğip dudaklarımdan öper. Beni tekrar dikleştirdiğinde, yüzüm kızarır. "Bu ne içindi?"

"Öpücüğe ihtiyacın varmış gibi görünüyordun."

"İğrenç, anne!" diyor Katie, kot pantolonunda beyaz boya lekesi var. Anlaşılan çit yapımına yardım ediyormuş.

"Sen kafedeyken buraya geldik," diye açıklıyor Mac. "Toby çekiçle fena değil."

Oğlum kızarır, kutudan bir sandviç alır ve koşarak uzaklaşır. Mac çeneme bir öpücük daha kondururken, ben başımı eğip gülümserim.

Toplanan kalabalığa bakıyorum ve gerçek bir topluluk görüyorum. Herkes gülüyor, yemek yiyor ve birlikte çalışıyor. Dorothy ve Eli, bahçenin girişini oluşturacak ferforje kemeri işaret ederek, kollarını sallayarak hararetli bir tartışma içindeler.

Margaret, Mac'in babası Hamish'in yanına eğilmiş. Hamish, eski bir motosikletçi olduğu için deri yelek ve eski bir Harley-Davidson tişörtü giyiyor ve Margaret'in şık, özenli kıyafetinin yanında bir şekilde bu kıyafet de uyumlu görünüyor.

Wes, Grant ve Blake üstsüz bir şekilde sandviçlere saldırırken, kadınları hayranlıkla onları izliyor. Onları suçlamıyorum.

Görünürde çok fazla erkek vücudu var ve hepsi de ağız sulandıran cinsten.

Başımı Mac'in omzuna yaslayıp ona bakıyorum. Çocuklarım yemek yiyor ve gülüyorlar, kız kardeşlerim burada ve Lily'nin sırrı beni zorlasa da mutlu olduğumu inkar edemem.

Sonra annem yanıma gelir ve elini kolumun kıvrımına sokar. Ona bakarım, kaşlarımı sorgulayıcı bir şekilde kaldırırım. "Her şey yolunda mı?"

Dudaklarını sıkıştırıp Lily'ye bakıyor. "Kız kardeşin hala neler olduğunu anlatmadı. Kendinde değil ve bence bir sorun var. Sana bir şey söyledi mi?"

Yutkunuyorum. "Hayır," diye cevaplıyorum. *Tamamen* yanlış da sayılmaz. Lily aslında hiçbir şey *söylemedi*, ben sadece bir kartvizit buldum ve Lily bunu hiç inkar etmedi.

Annem mırıldanıyor, keskin gözleri hala Lily'ye dikilmiş durumda.

Küçük kız kardeşimi korumak için, "Haftaya Rudy ile bir hayır etkinliğine gidecek" diye patladım.

Annem bana dönüp baktığında gözleri parlar. "Öyle mi?"

Uh-oh. Belki hamileliği bilmek, annemin çöpçatanlık yapabileceğini düşünmesinden daha iyi olur. Ama sadece başımı sallayıp devam ediyorum. "Evet. Dün gece randevuya çıktılar. Eğlenceli olduğunu söyledi."

Annem, Lottie'ye hiç yakışmayan bir çığlık attı. "Harika. Müthiş! Dorothy'ye söyleyeceğim. Agnes'in akrabası olmasına rağmen Rudy'yi seviyor. Eminim bana onun hakkında bilinecek her şeyi anlatacaktır."

Annem arkadaşının yanına koşarken, Mac kıkırdar. "Bunun iyi bir fikir olduğuna emin misin?"

"Hayır," diye cevapladım ve bu, en azından, doğrudu.

SEKİZ LILY

Bir şekilde, ailemi bunu yapmak istemediğime ikna etmeyi başardım. —ya da doğum günüm için bir şey almayın. Çoğunlukla aynı fikirde olmaları beni rahatlatıyor. Çarşamba günü, Trina'nın evinde küçük bir kutlama ve sadece sessiz bir aile yemeği ile kırk yaşına giriyorum. Allie'yi kuzenleri Toby ve Katie ile izliyorum ve karnımı okşamamak için tüm irademi kullanmam gerekiyor.

Bir çocuğum olacak. Birkaç ay içinde üçünün yeni bir kuzeni olacak.

Bu düşünce, panik içinde sokağa koşup kaçmak istememe neden oluyor, ama bu *kesinlikle* bazılarının kaşlarını çatmasına ve sorular sormasına neden olur.

Bu yüzden, gözlerimi çocuklardan ayırıyorum ve Candice'in şarap teklifini bininci kez reddediyorum.

"Eskiden şarabı severdin," diyor, bana şüpheyile bakarak.

"Bu ay içki içmeyeceğim" diyorum, umarım bu konuyu kapatır.

Belki önümüzdeki altı ay boyunca bu mazereti kullanmaya devam edebilirim.

Candice başını sallar ve doldurulması gereken bir sonraki yarısı dolu bardağa geçer.

"Lily, Agnes'in torunuyla ikinci randevun hakkında bize biraz anlat," diyor annem. Toplum bahçesinde öğrendiğinden beri bana bu konuyu yarım düzine kez sordu, ama belli ki merakını gideremedim.

"Bu bir randevu değil," diye yalan söylüyorum. "Sadece kibirli kuzenine dersini vermek için ona yardım ediyorum."

"Tamam," diyor Candice, "peki bu randevu olmayan randevuya ne giyeceksin? Black tie etkinliği, değil mi?"

"Bunu Trina halledecek," diye gülümseyerek cevap veriyorum. "Umarım bir planı vardır."

Sözlerim üzerine Trina, kıyafetim, saçım ve makyajım için düşündüklerini ayrıntılı bir şekilde anlatmaya başlar. Konuşmayı ustaca kıyafetlere, ardından yeni stilist olarak kendi iş girişimlerine yönlendirir ve ben de bu fırsatı değerlendirip arka kapıdan çıkıp temiz hava almaya giderim.

Birkaç dakika sonra, veranda kapısı açılır ve Trina bana katılır. Bana küçük bir gülümseme atar ve az önce kapattığı kapıyı işaret eder. "Candice'in yeni evinden bahsediyorlar, muhtemelen artık içeri girebilirsin."

Gülümsüyorum. "Dikkatleri başka yöne çekmeme yardım ettiğin için teşekkürler."

Trina gülüyor, sonra boğazını temizliyor. "Dinle, doğum gününde bir şey istemediğini söylediğini biliyorum..."

"İstemiyorum. Kırk yaşında olduğumu tamamen unutmayı tercih ederim."

O gülüyor. "Hey, dur bakalım. Dikkatli ol. Sanki bu kötü bir şeymiş gibi konuşuyorsun. Kırklı yaşlarım şimdiye kadarki en güzel on yıl oldu." Başını yana çeviriyor. "Buraya gel. Sana bir şey göstermek istiyorum."

Ayak seslerimiz ahşap verandada yankılanıyor, ta ki evin yan tarafına giden çakıl yola inen üç basamağı inene kadar. Trina, hareket sensörlü bir ışığın yolumuzu aydınlattığı alacakaranlıkta önümde yürüyor. Garaja açılan yan kapıda duruyor ve içeri giriyor.

Işıkları açan Trina, odanın köşesine doğru yürüdü. Orada, yarım düzine açılmamış kutu düzgünce istiflenmişti. Kutuların yanında, yumrulu bir mobilya parçası muşamba ile örtülmüştü. Trina, elini sallayarak muşambayı kaldırdı.

Mavi plastiğin altında bir bebek karyolası ve bebek arabası belirir. Koruyucu plastiğe sarılmışlardır ve biraz yıpranmış görünüyorlar, ama hala iyi durumdadır.

Bir adım geri çekildim.

"Neden tüm bu eşyaları sakladığımı bile bilmiyorum," diyor Trina, kutulardan birini açıp içine bakarak. "Ama sakladım." Kutuları işaret ediyor. "Giysiler, kundaklar, battaniyeler, oyuncaklar, kitaplar var. Bu hafta eşyaları gözden geçirip, daha duygusal değeri olanları saklayacağım, ama geri kalanı isterseniz sizin olabilir. Eminim son altı yılda piyasaya bunlardan daha büyük ve daha iyi binlerce yeni bebek eşyası çıkmıştır, ama en azından sana yardımcı olur."

Başladım. Bir yerlerde bir araba koltuğum da var ve besleme ve sakinleştirme için hayat kurtaran bir sallanan sandalyem var. Değiştirme masasını biraz sallantılı olduğu için attım, ama eminim çok pahalı olmayan bir tane bulabilirsin.

Kalbim deli gibi atıyor. Nefesim kesik kesik geliyor ve ne söyleyeceğimi bilemiyorum. Ne söyleyeceğimi bile bilmiyorum.

Trina bana bakıp kaşlarını çatıyor. "Lily?"

"Ben... Teşekkürler. Sadece..." Bütün bebek eşyalarına sırtımı dönüyorum ve titreyerek nefes alıyorum. Omuzlarımı dikleştirip nefesimi kontrol altına almayı başardıktan sonra tekrar dönüyorum. Kız kardeşime bakıp başımı sallıyorum. "Teşekkürler," diyorum boğuk bir sesle. "Sadece biraz... gerçek gibi geliyor." "Sanki lojistik düşünmeye başlarsan panikleyeceksin gibi."

"Saldırı mı?" Trina dudaklarının köşesini çekerek sorar.

Ben başımı sallarım.

"Merak etme. Ben de aynı şeyi hissettim ve Toby'yi doğurduğumda evli ve yerleşik bir hayatım vardı. Bence bu normal bir şey." Garajın karşısındaki eve açılan kapıya bakıp başını sallar. "Hadi, geri dönelim. Herkese bu hafta sonu için sana kıyafet fikirleri gösterdiğimi söyleyebiliriz."

Kapıya doğru yürürken kız kardeşimin kolunu tutarım. O çekilmeden önce onu kucaklarım. "Teşekkürler, Trina."

O sadece bana gülümser. "Her şey yoluna girecek. Güven bana."

Beni rahatlatmak yerine, sözleri omurgamdan aşağı bir ürperti geçirir. Karşı karşıya olduğum sadece bebek olsaydı, ona inanırdım. Bebeğimi seveceğimi ve koruyacağımı biliyorum... Beni korkutan diğer her şey.

CUMARTESİ, göz açıp kapayana kadar gelir ve kendimi kız kardeşlerim ve onların arkadaşlarıyla birlikte dairemde bulurum. Her yatay yüzey çeşitli makyaj malzemeleri, cilt bakım ürünleri, saç aletleri ve şarap kadehleriyle kaplı. Simone, veto ettiğim elbiselerden birini deniyor, şarabından bir yudum alırken elbiseyi vücuduna oturtuyor. Bu, skandal bir dekolteyi ortaya çıkaran anahtar deliği yakalı, vücudu saran bir üst kısmı ve dizlerinin hemen üstüne kadar uzanan bir eteği olan kırmızı bir elbise.

. Siyah kravatlı bir hayır etkinliği için fazla seksi, ama ona çok yakışıyor.

Candice, öğleden sonra yapamadığım bulaşıkları yıkıyor ve Fiona, Jen'in yanında oturmuş her şeyi izliyor.

Trina, başka bir saç tutamını kıvırmak için omzuma dokunarak beni tekrar makyaj aynasına çeviriyor. Seçtiğim elbise kapının üstünde asılı duruyor, siyah kadife kumaşı uzaktan bile lüks görünüyor.

"İşte," diyor Trina, saçlarıma son bir kez saç spreyi sıkarken. "Bukleler soğusun, sonra tarayalım. Tanrıça gibi görüneceksin."

"Bir sorum var," diyor Candice, bulaşıkları bitirmiş olduğu belli, ellerini kanepede duran pullu sarı elbisenin üzerinde gezdirirken. "Neden bu kadar çok resmi elbisen var? Buraya gelmeden önce ne tür etkinliklere katılıyordun?"

Trina gülümser. "Çok fazla değil, ama güzel şeyleri severim. Böyle zamanlarda çok işime yarıyorlar." Omzuma dokunur ve elbiseyi işaret eder. "Giy şunu. Straplez sütyenin var mı?"

Başımı sallayıp giyinmek için banyoya doğru yöneliyorum. Sahip olduğum tek straplez sütyen, eski erkek arkadaşımın çok pahalıya mal olan dantelli siyah bir La Perla marka sütyen, ama bana ikinci bir deri gibi oturuyor ve göğüslerimi inanılmaz gösteriyor. Hamilelik de bu konuda yardımcı oluyor.

Onu giyip aynaya baktığım anda, aynı mide bulandırıcı korku hissi içimi kaplıyor. Parmaklarımla göğsümü okşuyorum ve beni ağlatacak gibi olan duygusal dalgayı gözlerimi kırıştıtararak uzaklaştırıyorum. Bunu hamilelik hormonlarına mı yoksa ölüm meleği gibi arkamda beliren korkunç sorunlara mı yükleyebilirim? Göğsümün yumuşak derisinin kumaşla birleştiği sütyenin dantel kenarına dokunuyorum ve gözlerimi kapatıyorum. Yakında bunu yapamayacağım.

Kafamı sallayarak kadife elbiseye dönüyorum. Trina'nın bir saat boyunca yüzüme uyguladığı makyajı mahvetmeyeceğim. On haftalık hamileyim ama neyse ki henüz belli olmuyor. Elbiseyi giydiğimde, sanki ikinci bir cilt gibi hissediyorum. Yere kadar uzanan elbise simsiyah,

kumaşı kalın ve iyi dikilmiş. Askıları spagetti kadar ince, ama elbise o kadar iyi dikilmiş ki, askılar olmasa da yerinde kalacağından eminim.

Aynada kendime bakınca, yutkunuyorum. *Çok... güzel* görünüyorum.

Hayatının büyük bir bölümünü valizle geçiren biri için, böyle göz alıcı akşamlar çok sık yaşanmaz. Uçak veya otobüs yolculuklarından terlemiş ya da yeni bir şehirde bütün gün dolaşmaktan yorgun düşmüş olmaya alışkınım. Çalışırken genellikle eşofman ve tişört giyerim. Glamour bir kadın değilim. Hamileliğimi ve olan biten her şeyi öğrendiğimden beri, daha da az çaba sarf etmeye başladım.

Yanımda olması gereken adam, bebeği öğrendiğinde beni terk etti ve o zamandan beri hayatta kalmak için çabalıyorum.

Ama bu... Rudy ile randevum tam bir felaketle sonuçlansa bile, en azından aynada kırk yaşındaki halime bakıp iyi göründüğümü bilebilirim.

Kapıyı açıp banyodan çıktığımda, elbisenin yan tarafındaki uyluk yüksekliğinde yırtmaç, kumaşın yeni tıraşlanmış bacaklarıma değmesini sağlıyor.

Odadaki erkekler bir koroda ıslık çalarlar, bu da beni utandırır ve gözlerimi deviririm. Trina parmaklarını şıklatır ve beni çağırır. "Saçını bitireyim." Bukleleri tarar, saçlarıma birkaç toka takar, şimdiye kadar neredeyse bitmiş olan saç spreyi şişesiyle son bir kez daha püskürtür, sonra beni dairemin girişinin yanındaki aynalı dolap kapılarına doğru döndürür.

"İşte," diyor.

"Vay canına, Lily," diyor Simone. "Rudy, o elbiseyi sende yırtıp atmadan etkinliğe kadar dayanamayacak. Umarım akşam yemeği başlamadan önce hızlı bir seks için zamanın olur."

Gözlerimi deviriyorum, ama yanaklarım kızarıyor. Yatak odama girip, şifonyerimin en üst çekmecesine uzanıyorum ve sahip olduğum tek mücevherlerden birini çıkarıyorum. Kenarları boyunca minik elmaslarla süslenmiş, basit, gözyaşı şeklinde bir kolye. Ortasında ise koyu mavi renkli, daha büyük, armut şeklinde bir safir var. Zinciri beyaz altından yapılmış. Trina, ben koyu renkli saçlarımı tutarken, zinciri boynumun arkasına takmama yardım ediyor.

"Büyükannenin kolyesini dünyanın dört bir yanına taşıdın, değil mi?" diye sorar Candice, gözlerinin köşelerinde şüpheli bir nem birikir.

Aynanın yansımasında ona bakıp omuz silkiyorum. "Başka ne yapabilirdim ki?"

Trina arkamda duruyor, diğer omzumun üzerinden bakıyor ve uçümüz bir an sessizce duruyoruz. Babamız yaklaşık yirmi üç yıl önce vefat etti. Ölmeden önce, her birimize kendi ailesinden birer şey verdi. Candice annesinin nişan yüzüğünü, Trina güzel sallantılı küpeleri ve ben de bu kolyeyi aldım. Bu kolyeyi toplamda altı kez taktım ve zinciri boynumda olması gerekenden çok daha ağır geliyor.

Bunu giyme fırsatım pek olmayabilir, o yüzden bu gece giysem iyi olur. Bir daha böyle resmi bir etkinliğe katılma fırsatım olur mu, kim bilir?

Fiona onaylayarak başını sallar. "Harika görünüyorsun. Onaylıyorum."

Sonra apartmanın zili çalar ve midemde kelebekler uçuşmaya başlar. Rudy geldi.

DOKUZ LILY

BİR İLAHİ MUCİZE SAYESİNDE, kızları benim dairemde kalmaya ikna ediyorum ve ben dışarıda Rudy ile buluşmaya gidiyorum. Kapı her zaman dışarıdan kilitli olduğu için, tek yapmaları gereken çıkarken kapıyı kapatmak. En son istediğim şey, bir sürü kadının beni merdivenlerden aşağıya kadar takip edip, en büyük çocuklarını baloya gönderen gururlu ebeveynler gibi bana el sallamaları.

Yine de, dışarı çıktığımda, gözlerinin sırtımda olduğunu hissediyorum. Eminim ki, yukarı baksam, ön camlara yapışmış yüzler görürdüm.

Ama benim dikkatim pencerelerde değil. Rudy'de.

İyi dikilmiş bir smokin giymiş yakışıklı bir erkeğin kendine özgü bir gücü vardır. En koyu siyah kumaş, vücudunun her bir sert çizgisine yakın kesilmiş, göğsüne yapışan bembeyaz bir gömlek. Onun, arkasında duran siyah arabaya yaslanmış halinden doğrulmasını izliyorum. Bu araba, randevumuzda kullandığından farklı, şık ve pahalı görünen bir Audi. Rudy, manşetlerini çekerek ceketini düzeltirken, gözleri ayaklarımda bulunan siyah bantlı topuklu ayakkabılardan vücudumun üst kısmına doğru kayıyor.

Bakışları, siyah elbisemin düz kesimli yakasının hemen üzerinde duran kolyeye takılıyor. Sonra gözlerimle buluşuyor ve ifadesinde okuyamadığım bir şey var. Bana doğru elini uzatıyor ve ben kolumu kaldırdığımı fark etmeden avucumu onun avucuna koyuyorum.

"Harika görünüyorsun." Sesi normalden yarım oktav daha düşük, bu da karnımı delen sıcak bir heyecan yaratıyor.

"Jared sözlerini geri alacak," diye cevap veriyorum.

Rudy başını sallar. "Şu anda kuzenimi hiç umursamadığımı fark ediyorum."

Rudy beni kendine doğru çekerken, diğer eli belimin altına kayarken kızarıyorum. Dokunuşu samimi, sahiplenici ve üst kattaki pencereden gelen çığlıkları neredeyse duyabiliyorum. Bir şekilde bakma isteğine direniyorum.

Rudy benim için kapıyı açar ve kadife kumaşın tamamı arabanın içine yerleştirilene kadar bekler, sonra Audi'nin diğer tarafına geçer. Ben emniyet kemerimi takarken o direksiyona geçer, gözleri bir kez daha elbiseme, omuzlarıma, yüzüme takılır.

Sonra, sanki düşüncelerini temizlemek istercesine başını sallayarak arabayı vitesine takar.

"Agnes'i alacak mıyız?" diye soruyorum, o da arabayı Cove Boulevard'a doğru çevirip otoyola doğru yola çıkarken.

Boğazının derinliklerinden bir ses çıkarır. "Cheswick'le birlikte geliyor. Büyükanнем başkasına güvenip araba ile gitmeyi sevmez. Muhtemelen kız kardeşine alaycı bakışlar atıp, sonra da çıkıp gidecektir."

Gülümserim ve Rudy görmesin diye yüzümü pencereye çeviririm. İnkâr edemem: Agnes'i severim.

"Ben büyükanנemi severim," diyor Rudy, sanki düşüncelerimi okuyabiliyormuş gibi. "Yani, onu seviyorum tabii ki, ama aynı zamanda da hoşlanıyorum. O bulldog gibi dış görünüşünü bir kenara bırakırsan..."

"İçi yumuşak ve duygusal mı?"

Rudy gülüyor. "O kadar ileri gider miyim bilmiyorum." Tekrar gülüyor. "Ve bunu kesinlikle onun yüzüne karşı söylemem, ama o sadık ve güçlü biridir ve bana kendime nasıl bakacağımı öğretti."

"Seni o mu büyüttü?" Son randevumuzda bana bunu söylediğini hatırlıyorum ve sonra kaslarım geriliyor, çünkü bir erkekle ikinci randevuma çıkıyorum ve on haftalık hamileyim. Ne halt ediyorum ben?

Bu sefer Rudy düşüncelerimi okumuyor ve vücudumdaki her kasın gerginliğini fark etmiyor gibi görünüyor. Sadece aracı kasaba sınırlarını geçip otoyola giriyor, her hareketi kendinden emin ve kontrollü. "O yaptı," diyor sonunda. "Annem beni çok genç yaşta doğurdu, gerçekten çok genç, ve babamı hiç tanımadım. Doğduğumda büyükanנem beni evlat edindi."

"Peki annen?"

Elleri bir an için sıkışıyor. "Doğumda öldü." Sonra, büyük bir çaba sarf ediyormuş gibi, gevşiyor.

"Üzgünüm," diyorum.

Omuzlarını silkiyor. "Senin baban da sen küçükken öldü, değil mi?" "On yedi yaşındaydım," diyorum. "Ama o yıllara sahip olduğum için minnettarım.

Hiçbir anın olmaması zor olmalı."

"Benim çocukluğum güzel geçti. Büyükanнем benim için her şeydi."

O önümüzdeki yola bakıyor olsa da ben başımı sallarım. Gece, elbisem kadar kadifemsi ve otoyolu aydınlatan sokak lambaları olsa da, sanki arabamızı saran bir koza gibi hissediyorum. Kendimi, gözyaşı şeklindeki elmas kenarları boyunca parmağımı kolye ucu üzerinde ileri geri gezdirirken buluyorum.

Babamın ölümünden sadece altı ay sonra ilk seyahatimde bulundum. Tek başıma Peru'ya gittim, Machu Picchu'yu ziyaret ettim ve antik İnka kalesini görünce kederimin bir kısmının gözeneklerimden dışarı sızdığını hissettim. Hayranlık duydum, gerçek hayranlık, ve bu, kanser babamı benden kopardığından beri hissettiğim ilk iyi duyguydu.

Bazen o zamandan beri o sakinlik hissini aramak için kaçtığımı düşünüyorum.

"Bay Cheswick Agnes ile mi yaşıyor?" diye soruyorum kendime, sadece kendi anılarımdan çıkmak için.

Şaşırtıcı bir şekilde Rudy gülüyor. "Hayır. Hatırlayabildiğim kadarıyla uzun zamandır birlikte oluyorlar, ama büyükanнем onun kendi alanını başkalarıyla paylaşamayacak kadar katı olduğunu söylüyor. Onun ilişkilerinin sırrının sağlıklı sınırlar olduğunu söylüyor."

Gülümserim. "Haksız sayılmaz."

Rudy güldü ve bir süre rahat bir sessizliğe büründük. "Peki bu galaya kimler katılacak?" diye sordum, sesimi

"Senin tüm akrabalarını sahte bahanelerle mi tanışacağım?"

Rudy bana üzgün bir gülümseme atar. "Ne gibi sahte bahaneler?"

"Çıkıyoruz diye."

"Öyle değil mi?"

Bir heyecan dalgası daha içimi kaplarken gülümsüyorum. "Ne demek istediğimi biliyorsun."

Ne demek istediğimi tam olarak bilmiyorum ama Rudy başını sallayarak onaylıyor. "Çoğuyla tanışacaksın ama merak etme. Her şey ters giderse, büyükannemi bekçi köpeği olarak görevlendiririm."

Gülerek koltuğuma yaslandım. Rudy ile birlikte olmak çok kolaydı. Birkaç hafta önce kitapçıya girdiğim ilk andan itibaren onunla konuşmak, geleceğimi tehdit eden tüm sorunları unutmak çok kolaydı.

Araba bir çıkışa girerken yavaşlar ve birkaç dakika içinde mekana varırız. Edgeville'deki bir yat kulübü, binaya asılmış binlerce peri ışığıyla aydınlatılmış, vale kabini ve lüks arabalarla dolu bir otoparkı var. Son on yılımı geçirdiğim hosteller, dar uçak koltukları ve kokuşmuş otobüsleri düşününce, burası kesinlikle benim rahatlık alanımın dışında.

Yine de, bir ya da iki yıllık kazancım kadar pahalı olan arabanın dışına adımımı attığımda, Rudy elini uzatıp bana yardım ediyor. Dudaklarında gizli bir gülümseme var ve beni yanına çekip valeye anahtarları atıyor.

Rudy elimi dirseğinin kıvrımına koyar ve kulağıma eğilir. "Biraz eğlenelim."

Bu dört kelimeyle Rudy, bir kez daha tüm endişelerimi unutmamı sağlıyor. Karşılaşacağım zorlukları, bebeği, bundan sonra olabilecek ya da olmayabilecek her şeyi unutuyorum. Vücudumun yakında birçok yönden değişeceğini unutuyorum ve Rudy'nin beni asmalarla kaplı bir kemerin altından geçip, parıldayan ışıklarla dolu bir avluya götürmesine izin veriyorum.

Yaz ortasında hava sıcak, ama yine de bir serinlik var. Trina'nın beni getirmeye ikna ettiği şal omzumdan kayıyor ve Rudy onu tekrar omzuma koyarken parmakları tenime değiyor. Dokunuşu yumuşak, ama çok şey ifade ediyor. Mavi gözleri bir an benimkilerle buluşuyor, sonra bizim için açılmış olan giriş kapısına dönüyor.

Eğer kimse İngilizce konuşmayan yabancı bir ülkede olsaydık, buradan daha çok kendimi evimde hissederdim. Rahatsız hissetmeye alışkınım. Bu durumdan keyif alıyorum. Daha önce hiç gitmediğim bir havalimanından çıkıp, dikkatimi ve paramı isteyen taksi şoförlerinin etrafımı sarmasını seviyorum. Tropiklerin yapışkan sıcaklığını

veya Sibirya rüzgârının soğuşunu hissetmeyi seviyorum. Bir daha asla görmeyeceğim sokaklarda yürümekten hoşlanıyorum.

Demek istediğim, bilinmeyenin verdiği rahatsızlığı *seviyorum*.

Ama Edgeville'de, fillerin kurtarılmasını isteyen zengin insanlarla dolu bir yat kulübü bambaşka bir şey.

Rudy, yanımda sıcak bir varlık, güç, zarafet ve güven kaynağı. Beni, suyu ve körfezde demirlemiş milyon dolarlık yatları gören büyük bir resepsiyon odasına götürüyor. Garsonlar, yiyecek ve şampanya dolu tepsilerle kalabalığın arasında dolaşırken, yaylı dörtlüsünün çaldığı zarif müzik havada yankılanıyor.

"Bir şey içmek ister misin?" Rudy sessizce, sadece benim duyabileceğim bir sesle soruyor.

Kafamı sallıyorum. "Bu ay içki içmiyorum." Ya da gelecek ay, ya da ondan sonraki, ya da ondan sonraki...

"Gerginliğini azaltabilir."

Omuz silkiyorum. "Zorlukları severim."

"Rudy!" diye gür bir ses duyulur. Bembeyaz saçlı bir adam kollarını açar, smokininin omuzları bu harekete karşı gerilir. "Buraya gel, evlat!"

"Merhaba, Mike Amca." Rudy, gerektiğinde kullandığı o çekici gülümsemeyi takınır ve yaşlı adama sarılmak için harekete geçer. Sonra eli belimin altına gelir ve beni kendine doğru çeker. "Bu Lily. Lily, bu da amcam Mike ve teyzem Nancy."

"Lily," diye araya girer Nancy, iki kolunu da bana doğru uzatarak. "Jared'in söylediğinden daha da güzelsin. Tanıştığımıza çok memnun oldum."

Nedense Jared'ın benim erdemlerimi ve güzelliğimi övdüğünü sanmıyorum, ama gülümsemeyi başarır ve Mike ve Nancy başka bir yere çağrılana kadar küçük bir sohbet yaparım.

Rudy, gözlerinde bir ışıltıyla yüzümü inceler, eli hala kalçamda durmaktadır. "O kadar da kötü değildi, değil mi?"

"Şampanya, efendim? Hanımefendi?" Bir garson bize köpüklü bir tepsi getirir. Rudy bir tane alır ve bana kaşlarını kaldırır, ama ben başımı sallarım.

Garson uzaklaştığında içimden bir iç çekiyorum. "Bu sonun başlangıcı."

Rudy kaşlarını kaldırır. "Neyin?"

"Bana hanımefendi dedi. Artık yaşlı indirimi kartımı alsam iyi olacak."

Rudy'nin gülüşünü çok seviyorum. Onu çekici olmaktan öte, bu dünyadan olmayan biri haline getiriyor. Ses üzerine birkaç kişi başını çeviriyor ve bu sefer kendimi onun koluna sahiplenici bir şekilde dokunurken buluyorum.

Hemen elimi çekiyorum, ama iş işten geçmiş. Rudy gözlerini indirip beni kendine doğru çekiyor ve başını salonun ortasındaki boş alana doğru çeviriyor. "Benimle dans et."

Böyle geceler tehlikelidir. Net servetleri muhtemelen küçük ülkelerin servetine rakip olan insanların arasında bulunmaktan rahatsız olduğum için değil, ama bu geceler bana baskı yapan her şeyi unutturduğu için. Kapımı çalan ve birkaç ay daha görmezden gelebileceğim tüm sorunları.

Ve bebekten bahsetmiyorum. O kadar da sorun değil, daha çok bir... değişiklik. Beni endişelendiren diğer her şey.

Böyle geceler, Rudy ve benim bir son kullanma tarihimiz olduğunu ve aslında birbirimizi önemsiz ve geçici bir şeyin ötesinde sevmememiz gerektiğini unutmamı sağlıyor.

Ama Rudy, dokunulmamış şampanyasını garsonun boş tepsisine koyar. Elim alı ve omzuna koyar, sonra diğer elimi de kendi eliyle kavrar.

"Sadece beni takip et," der ve sonra dans ederiz.

Süzülürüz, döneriz ve eğiliriz, ve gerçekten de müzik ve Rudy dışında her şeyi unuturum. Beni kendine çektiği her seferinde cildime işleyen kolonyasının kokusu, sert vücudunun benimkine değdiği hissi, elbisenin bacaklarımda üzerinde hışırdayarak akışı.

Müzik bittiğinde, dans pisti birkaç çiftle dolmuştu. Müzisyenlere alkış tutuyorduk ve ben yüzüm kızarmış, mutlu hissediyordum.

"Araya girebilir miyim?" diye tanıdık bir ses arkamızdan geliyor.

Dönüp baktığımda Jared'ı smokin içinde, dudaklarında tuhaf bir gülümsemeyle dururken görüyorum. Reddetmek istiyorum ama Jared elini bana uzatıyor. Rudy'nin gözlerinde bir soru var ve istersem hayır diyebileceğimi biliyorum ama olay çıkarmak istemediğim için başımı sallıyorum. "Tabii."

Rudy bizden uzaklaşır ve hemen birkaç yaşlı bayan tarafından kuşatılır, sanki bu onların işiymiş gibi ona dokunup iltifatlar yağdırırlar.

"Demek sen ve Rudy, ha?" Jared elini belime koyar ve beni istediğimden daha fazla kendine çeker.

Aramıza yine birkaç santim mesafe koydum. "Rudy ve ben," diye tekrar ettim, kesin bir şey söylemeden. Müzik başladı ve Jared, alıştırılmış bir rahatlıkla beni dans adımlarında yönlendirmeye başladı. Belki de zengin çocukların okulunda ders almak zorunda kalmışlardı.

"Onun biriyle görüştüğünü bilmiyordum." Beni döndürdü ve yetenekli olduğunu kabul etmeliyim, ama Rudy kadar zarif değil.

Beni tekrar kendine doğru çektiğinde, kaşlarımı kaldırdım. "Bunu bilmenin senin görevin olduğunu fark etmemiştim."

Adamın gözlerinde bir parıltı belirir, sonra dudakları tehlikeli bir sırıtışa bükülür. "Daha iyisini bulabilirsin, biliyorsun." Müzik yükselir ve diğer çiftlerin arasından süzülürüz.

"Dur tahmin edeyim. Seninle mi?"

"Senin sözlerin, benim değil," diye gülerek cevap veriyor. Sonra beni tekrar döndürüyor ve göğsüne sıkıca çekiyor. Ben tekrar çekiliyorum, ama bu dans sırasında sendelememe neden oluyor. Yaşlı bir çiftte çarpıyorum ve özür dilemek zorunda kalıyorum.

"Seni restoranda gördüğümde, bu kadar güzel olacağını hiç tahmin etmemiştim," diyor, dudakları kulağıma yakın. "Ama senin gibi güzel, klas bir kadın neden Rudy gibi bir adamı istesin ki? Bir kadınla birkaç haftadan fazla birlikte kalmadığını duymuş olmalısın. Başka kaç tane kız arkadaşı var? O seni sadece kullanıyor, Lily."

Sözleri, hiç olmaması gereken bir endişeyi uyandırıyor. Rudy ve ben birbirimize bağlı değiliz; başka kadınlarla çıkması önemli değil.

Ama... bu önemli. Beni çok rahatsız ediyor.

Ondan uzaklaşıyorum ve başka bir çiftte çarpmaktan kıl payı kurtuluyorum. "Bunu yapmayacağım." Dönüp dans pistinden çıkıyorum ve odada Rudy'yi arıyorum.

Onu Agnes ile sohbet ederken buluyorum ve Agnes somurtkan yüzünü bana çevirdiğinde bir rahatlama dalgası hissediyorum. "Nasıl oldu da

Jared the Dolt ile dans etmeye başladın? O çocuğun bir sorunu var. Nancy'ye sürekli söylüyorum ama dinlemiyor."

Gülümserim, gerginliğim kaybolur. "Merhaba Agnes."

Hank Cheswick, kafasının üstündeki karaciğer lekeli cildinin üzerine yarım düzine gri saçını taramış ve yaşlı vücudu şık bir smokinle giyinmiş. Parıldayan gözleri benimkilerle buluşur. "Tanışmadık." Bana buruşuk elini uzatır ve tam o sırada garson, üzerinde şık görünümlü küçük atıştırmalıklarla dolu bir tepsi ile ortaya çıkar. Hank tepside bir tane alır ve garson bunun bir tür Yunan karides kanepesi olduğunu açıklar.

"Mükemmel," diyor Hank. "Deniz ürünleri diyeti yapıyorum." Agnes burun kıvrıyor. "İşte başlıyoruz."

Cheswick bana göz kırpar. "Yiyecek görürsem yerim."

Rudy başını geriye atıp gülüyor, sanki bu en eski baba şakası değilmiş gibi. Nedense, onun gülüşü vücudumdaki son rahatsızlığı da ortadan kaldırıyor ve ben de onunla birlikte kıkırdamaya başlıyorum.

Rudy kolunu omuzlarıma doluyor ve ben de bunun hoşuma gittiğini fark ediyorum. Şu anda başka kadınlarla çıkmıyordur herhalde? Nerede zaman bulacak ki? Ve neden umurumda ki? Eğilip "Jared'le her şey yolunda mıydı?" diye sorarken nefesi boynumu okşuyor.

"İyiymiş," diye yalan söylüyorum. "Sadece dans etmekten sıkıldığımı fark ettim."

O uzaklaşır ve bir anlığına bana bakar, sonra başını sallar. Gözlerinde tuhaf bir ifade vardır, ama Agnes dikkatini çeken bir şey söylediğinde bu ifade kaybolur.

Biri bana Agnes ve Bay Cheswick'in şık bir hayır galasında kendilerini evlerindeymiş gibi hissedeceklerini söyleseydi, buna inanmazdım. Ama ikisi de küçük çevremize girip çıkan insanların sohbetlerini ustaca yönlendiriyorlar ve ben de kendimi rahatlamış ve hatta eğlenirken buluyorum.

Bay Cheswick, Agnes'i dans etmeye ikna ettiğinde — dans pistinde sergilediği zarafete bakılırsa, bence abartılı olan birçok itirazından sonra — Rudy gülümser ve elimi tutar. Beni, mücevherler ve pahalı aksesuarlarla parıldayan smokin ve gece elbisesi giymiş insanların arasından çekip, ahşap iskeleye açılan cam kapıdan dışarı çıkarır.

"Topuklu ayakkabı giyiyorum," diye onu uyarırım. "Yani ya yavaş yürü ya da bu çitalara takılma riskini göze al."

Cevap vermek yerine, Rudy eğilip beni damat gelinini taşır gibi kucaklar. Ben çığlık atarım, kollarımı boynuna dolarım ve o beni iskelenin sonuna kadar götürür. Beni tekrar yere indirdiğinde – dikkatlice, ayaklarımın geniş tahta plakalara sağlam bir şekilde basmasını sağlayarak – o kadar çok gülüyorum ki yanaklarım ağrıyor.

Rudy'nin elleri belimde kalır, başparmakları kaburgalarımın altını okşayan yumuşak yaylar çizer. "Bunu sevdim," der yumuşak bir sesle, elbiseme bakarak. "Yumuşak."

"Kadife," diye açıklıyorum, ellerimi onun kollarına koyarken. Smokin ceketini düğmesiz ve altında güçlü vücudunu görebiliyorum. "Kız kardeşimin," diye ekliyorum. "O benden çok daha çekici."

"Beni kandırabilirdin." Gözleri şimdi benimkilere bakıyor ve ellerinin hafif baskısı beni ona bir adım daha yaklaştırıyor. Ellerim omuzlarına kayıyor ve papyonunu düzelterek göğsümdeki çarpıntıyı unutmaya çalışıyorum.

Dalgalar ahşap iskeleyle vururken, yatlar suyun üzerinde yukarı aşağı sallanıyor. Körfez etrafımızı çevreliyor, karanlık manzarada evlerin ışıkları nokta nokta görünüyor. Sanki dünyada tek biz varmışız gibi hissediyorum.

"Geldiğin için teşekkür ederim," diyor Rudy yumuşak sessizlikte. "Uzun zamandır bu tür etkinliklerde bu kadar eğlenmemiştim."

Gözleri dudaklarıma düştüğünde nefesim kesildi. Elbisemin kumaşı, ellerinin sırtımın alt kısmını saran sıcaklığından beni koruyamadı. Vücudum gerildi, elbisenin yumuşak kumaşı birdenbire pürüzlü hissettirdi. Rudy beni kendine çekip göğsünü göğsüme bastırdığında, sütyenimin dantel kupaları cildimi sıyırdı.

Rudy ile birlikte olduğum her seferinde kendimi unutuyorum. On, neredeyse on bir hafta önce kendime verdiğim sözleri unutuyorum. Çocuğumun babasının uzaklaşmasını izlemenin nasıl bir his olduğunu unutuyorum. Azrail'in her an omzuma dokunup tüm bunları benden alabileceğini unutuyorum.

Ailemin yanına kaçmamı sağlayan sırları unutuyorum, çünkü tek önemli olan, parmaklarının kalçalarıma gömülmesi ve beni gördüğünde gözlerinin kararması.

Son partnerim uzaklaştığında, erkeklerden vazgeçtiğime yemin etmişim. Ve şimdi halime bak. Başka bir erkeğin boynuna sarılmış, gerçekte olduğumdan on yıl daha genç ve çok daha sağlıklı hissediyorum.

Rudy'nin kolları, kaçmak istemediğim sıcak bir kafes gibidir. Elleri aşağıya inip kalçalarımın kıvrımlarına konduğunda, geri çekilmiyorum. Bunu arzuluyorum. Onu arzuluyorum.

Başı eğildi ve beni öpeceğini anladım.

Eğer sadece bir kez çıkmış olsaydık, sanırım uzaklaşabilirdim. Birlikte yatabilirdik ve bu sıradan bir şey olurdu. Ama Rudy'nin dili dudaklarını nemlendirmek için dışarı çıktığında ve kalbim göğsümde hızlıca çarpmaya başladığında, bu öpücüğün beni mahvedeceğini biliyorum.

Neyse ki, dudakları benimkilerden bir milim uzaklıkta, nefesinin yanağımda hissedilecek kadar yakın olduğunda, bir ses onun adını çağırır.

"Şampanyayı dökmek üzereyiz, Rudy!" Agnes'in sesi keskin ve kararlı bir şekilde bize ulaşıyor. Körfezin iki yanındaki evlerdeki insanlar da onu duyabiliyorsa şaşırırmam.

Rudy bir anlığına gözlerini kapatır ve alnını benim alnıma dayar. Sonra cevap vermek için geri çekilir, "Geliyoruz!"

Agnes bir şeyler mırıldanıyor, ama çok sessiz olduğu için sözlerini duyamıyorum. Yine de, neyi böldüğünü bildiğini hissediyorum. Bir yanım onu boğmak istiyor, diğer yanım ise ona teşekkür etmek istiyor.

"Devam edecek," diyor Rudy sert bir şekilde, elimi sıkıca tutarak.

"Bu bir vaat değil, daha çok bir tehdit gibi geliyor," diye alaycı bir şekilde söylüyorum ve o anın beni ne kadar sarsmış olduğunu gizlemek için kaşlarımı kaldırıyorum. Alaycı davranırsam, en azından sesimdeki titremeyi gizleyebilirim.

"Belki de öyledir," diye cevaplar, yumuşak bir homurtuyla, o haylaz gülümseme dudaklarına geri döner. "Sanırım bunu öğreneceksin."

Sözlerinin sıcaklığı hala etkisini sürdürürken, partiye geri dönmek için arkanı dönüyorum. Bir mucize eseri, iskelenin tahta çıtalarına topuğumu takmadan geri dönmeyi başarıyorum.

ON LILY

ŞAMPANYA DÖKÜLMESİ SESSİZ MÜZAYEDENİN BAŞLANGICINI BELİRLEYEN BİR GELENEKTİR, bana söylendiğine göre. Yüzlerce şampanya kadehi, odanın bir tarafındaki kristal bir kulede dizilmiş. Yüz kadar konuk, kulenin etrafında gevşek bir yarım daire şeklinde dizilmişken, şık üniformalı bir garson, gördüğüm en büyük şampanya şişesini elinde tutarak bir basamaklı taburede duruyor. Başka bir çalışan, genç bir adam, başka bir taburede durarak devasa şişenin altını destekliyor.

"Buna Nebuchadnezzar şişesi denir," diyor Rudy kulağıma, beni konukların arasından geçiren yerden sırtımı kendine yaslayarak. "Yirmi standart şampanya şişesine eşdeğer miktarda şampanya alır."

"Aşırı görünüyor," diye alçak sesle cevap veriyorum.

Rudy'nin gülümsemesini görmekten çok, yanağımda hissediyorum. "Öyle."

Daha fazla insan kalabalığa katıldıkça biraz daha yaklaşıyoruz. Rudy beni cam kulenin soluna götürüyor. İki işçi dev şampanya şişesini tutarken ışık kristal üzerinde dans ediyor.

Rudy'nin teyzesi narin kristal kulenin önüne geçer ve seyirciler sessizliğe bürünür. Nancy kalabalığın önünde son derece rahat görünüyor, elleri karnının önünde nazikçe birleştirilmiş, boynunda, bileklerinde, parmaklarında ve kulaklarında çok sayıda elmas parlıyor. Aniden, benim narin kolyem o kadar da abartılı gelmemeye başlıyor.

"Hepinize geldiğiniz için teşekkür ederim," diyor Nancy, sesi sessiz ama odanın en uzak köşelerine kadar ulaşıyor. "Bu geceki cömertliğiniz, Kenya'daki bir değil üç fil barınağına yardım edecek ve bölgedeki kaçak avcılarının belasına karşı mücadeleye katkıda bulunacak."

Nazik alkışlar için bir ara veriyor ve daha önce de birçok kez bu tür konuşmalar yaptığını biliyorum.

"Şampanya ikramından sonra sessiz müzayedeyi açacağız. Cömert olmanızı ve en iyi arkadaşınızı veya annenizi geçmekten çekinmemenizi rica ediyorum."

Kalabalığın bir köşesinden kahkaha sesi duyulunca gülümsüyorum. Orada bir iç şaka olmalı, ama ben daha çok Rudy'nin ellerinin kollarımdaki hissine odaklanmış durumdayım. Teyzesi konuşmaya başladığında, o da kol kaslarımı kavramak için hareket etti ve şimdi elleri kollarımı yavaşça, işkence edici bir şekilde okşuyor. Acaba o da benim onun tenini arzuladığım kadar benim tenimi arzuluyor mu diye merak ediyorum.

Onun sert vücuduna yaslanarak kendimi rahatlamaya bıraktım. Nancy, zengin yat sahiplerinden oluşan dinleyicilerin önünde durmuş, alıştırmış bir rahatlıkla konuşma yaparken sesi beni sakinleştiriyor. Buraya ait olmadığımı biliyorum. Net servetim muhtemelen beni düzenli olarak kapıdan geri çevirecek kadar düşük olmakla kalmıyor, hayatımın kendisi de bunun tam tersi. Ben bir göçebeyim. Yetişkinlik yıllarımın çoğunu valizimle geçirdim; istediğim şeylerin hiçbirisi mücevherlerle donanmış insanların katıldığı sessiz müzayedeler değildi.

Ama şimdilik, bu iyi geliyor. Belki de Rudy güven hissi verdiği içindir. Onunla birlikteyken, başka hiçbir yerde hissetmediğim bir huzur duyuyorum. Dünü veya yarını düşünmek zorunda değilim, tabii sonunda tekrar öpüştüğümüzde nasıl hissedeceğimi hayal etmek dışında. Elleri kollarımı yukarı aşağı okşuyor, omuzlarıma doğru ilerliyor ve vücudumda titremeye neden oluyor. Parmakları, o ana kadar erojen bir bölge olduğunu fark etmediğim bir nokta olan köprücük kemiklerimi okşuyor. Göğsümden göbeğime kadar cildim karıncalanıyor, meme uçlarım onun ellerinin tüy kadar hafif dokunuşuyla sertleşiyor.

Gözlerim yarı kapalı, seyircilerin bir başka başarılı şakayı dinlemelerini dinliyorum, ardından Nancy iki garsona şampanya dökmeye başlamaları için talimat veriyor. Seyircilerin nefesini tutmasıyla, devasa şişeden şampanya dökülmeye başlıyor ve bardak kulesi boyunca aşağıya akıyor, köpükler ve fazlalıklarla bir şelale gibi dökülüyor. Şişenin daha da yukarı doğru eğildiğini, altın rengi sıvının bir bardağı, sonra bir başkasını, sonra bir başkasını doldurduğunu izliyorum, ta ki tüm bardak kulesi altın rengi içeceklerle dolana kadar. Bu sırada Rudy'nin parmakları omuzlarımin, köprücük kemiklerimin, kollarımın üzerinde dans ediyor. Başparmağı

Elbisemin askısı, ona karşı yumuşadığım için kendimi tutamıyorum. O, insanlarla dolu bir odada vücudumu jöleye çeviriyor ve bunun neden beni rahatsız ettiğini tam olarak hatırlayamıyorum.

Bu yüzden çarpışmaya hazırlıklı değilim.

Bir nefes alıp veriş arasında, rahat ve biraz tahrik olmuş halimden dengesiz ve sendeleyen bir hale geçiyorum. Elbisenin eteği aptal topuklu ayakkabımın topuğuna takılıyor ve adım atamıyorum. Rudy belimi tutuyor, ama o da benim kadar dengesiz. Elleri belimi sardığında, vücudunun ivmesi ikimizi de kristal ve şampanya kulesine çarptırıyor, tam da dev Nebuchadnezzar şişesinden son damlalar dökülürken.

Yere düşerek, bardakların bulunduğu masayı ezip parçaladım ve kırılan camların sesi, misafirlerin çığlıkları ile birlikte yankılandı. Rudy, erkek gücünden kaynaklanan bir tür büyü ile, son anda beni çekip düşüşümü büyük ölçüde engelledi. Çoğunlukla benim altıma düştü ve sadece kırık cam parçaları kolumu keskin bir şekilde ısırdı. Şampanya dökülerek ikimizi de yapışkan cam parçalarıyla kapladı.

Birkaç saniye boyunca hareketsiz yatıyorum.

Rudy altımda, kolunu belime dolamış. Şampanya damlası boynumdan aşağı akarken, ben onun smokinini tutuyorum. Rudy'nin yanağı kanıyor ve yarayı kontrol etmek için elimi kullanarak çenesini çevirdiğimde, kolumun ve elimin de kesildiğini fark ediyorum.

Hızla gözlerimi kırpıştırarak kana, cama, sonra Rudy'nin yüzüne bakıyorum.

"İyi misin?" Yüzünde endişe dolu bir ifade var, kolu hala sırtıma sıkıca sarılmış, diğer eli yanağımı okşuyor. Vücudumu hızlıca kontrol ediyorum. Bebeği düşündüğümde içimi keskin bir endişe kaplıyor, ama kolumdaki kesiklerin acısından başka bir şey hissetmediğimde başımı sallıyorum. "Evet. Sanırım iyiyim.

Bu kadar sert bir vücuda sahip biri için, fena bir yastık sayılmazsın."

Gerginliği bir anda kaybolur ve dudakları, dizlerimi titretiren o gülümsemeye bürünür.

Sonra, sanki bir büyü bozulmuş gibi, Nancy'nin emirler verdiğini duyuyorum ve düzinelerce el bize yardım etmek için uzanıyor. İki

tanımadığım erkek eli beni Rudy'nin kollarından kaldırıyor ve ayağa kalktığımda yine topuklarım üzerinde sendeliyorum. Aptalca şeyler. Rudy sert bir ifadeyle omzumun üzerinden bana bakana kadar, kollarımdaki yabancı eller orada kalıyor.

"Bu da neydi böyle? Beni ittiğini hissettim."

Jared'in elleri, ben döndüğümde kollarımdan düşer ve o iki avucunu da havaya kaldırır. "Biri beni itti dostum. Kazaydı."

Rudy'nin çenesi sıkılır ve yanağından bir damla kan akar. Onu hiç böyle görmemiştim — kızgın. Korkutucu. Bir kolunu koruyucu bir şekilde omuzlarıma dolarken, yarım adım atarak vücudunun büyük kısmını benimle kuzeni arasına koyar.

Kuzeninin kız arkadaşı elini Jared'ın koluna doladı, gözleri iki adam arasında gidip geliyordu. Jared onu görmezden geldi. Bakışlarım, sessizce ve şiddetle küfreden Rudy'ye kaydı. Jared sinirlendi ama hiçbir şey söylemedi.

Rudy'nin yüzündeki öfke beni tahrik ediyor ve sonra kendime neyim var diye merak ediyorum.

İlk başta beni çeken, rahat tavırlı Rudy'ydi. Kitapçı tezgahının arkasında, gülen gözleri ve yaramaz gülümsemesi olan adam. Güneş batarken balık ve patates kızartması yerken birlikte güldüğüm adam. Toplum bahçesinde çalışırken benden tuzlu karamelli brownie isteyen adam.

Bu Rudy ise tamamen farklı. Onun benden ne kadar uzun ve güçlü olduğunu fark ediyorum. Kolunu hala omuzlarıma doladığı halini ve birçok yaradan kanadığı halde benim yaralanmış olabileceğimden daha çok öfkelenmiş görünmesini ne kadar sevdiğimi fark ediyorum.

"Dorothy bunu duyana kadar bekle," diye homurdanıyor Agnes, dirsekleriyle yolunu açarak fırtınanın ortasına doğru ilerliyor. 1,45 metre boyundaki Agnes, bu kadar yer kaplamamalı. Bu kadın demir ve asitten yapılmış gibi ve sırf varlığıyla bile herkesin bizden uzak durmasına neden oluyor. Jared gözlerini indirip bir adım geri çekilene kadar, uzun bir süre burnunun ucuyla ona bakmayı başarıyor.

"Üzgünüm, Agnes Teyze. Kazaydı. Biri bana çarptı, ben de Rudy'ye çarptım."

Agnes hiçbir şey söylemez. Bir süre daha ona bakarak durur, sonra burnunu çeker. Jared, bu kadar basit bir şekilde kovulur. Agnes, Rudy ve bana döner, yanağında, boynunda ve ellerinde kazınmış kırmızı çizgilere kaşlarını kaldırır. Rudy'nin çenesini tutar ve başını çevirir, kanını görünce düşük ve sert bir ses çıkarır. Sonra bana döner ve elimi tutar, hasarı değerlendirmek için elimi bir o yana bir bu yana çevirir.

Rudy yanımda olmadığı için, birdenbire kendimi çıplak hissediyorum. Şampanya ile yapış yapışım, kolum kanlı, yüzümün ve saçımın dağınık olduğunu biliyorum ve Trina'nın elbisesini mahvetmiş olabilirim. Daha da kötüsü, tüm konukların gözleri üzerimde ve fısıltılarını neredeyse duyabiliyorum.

Tüm bu aşışılarmaya karşı gözlerimi kapatıyorum.

Rudy bunu fark etmiş olmalı, çünkü elimi Agnes'in elinden çekip beni odanın kenarına ve koridora götürüyor. Birkaç saniye içinde, unisex tuvaletin kapısını iterek açıyor. Beklediği gibi, tuvalet muhteşem. Lavabo uzun ve gerçek taş gibi görünüyor, beyaz üzerine pembe ve gri damarlar var. Musluklar modaya uygun mat siyah, sabunlar pahalı görünüyor ve lavabonun yanındaki sepette yumuşak görünümlü havlular rulo halinde istiflenmiş.

Rudy kapının kilidini çevirir ve makyaj masasını gösterir. "Otur."

Hareket etmediğimde, belimden tutup beni tezgahın üzerine kendisi kaldırır. Sonra eğilir ve makyaj masasının altından bir ilk yardım çantası çıkarır, lavabonun diğer tarafına koyar.

"Önce seni muayene etmeliyiz," diyorum, ancak Rudy çoktan ilk yardım çantasını açmış ve içindeki malzemeleri karıştırarak steril bir pakette bir cımbız bulmuş durumda. Cevap verme zahmetine bile girmeden paketi açıyor. Sonra yaralarımı titiz ve sistemli bir şekilde incelemeye başlar. Önce, ön kolumda ve elimde bulunan yarım düzine kesikte cam parçası olup olmadığını kontrol eder. En büyük kesikten iki küçük parça çıkarır ve bunları tezgahın üzerine koyar, yüzünde tam bir konsantrasyon ifadesi vardır.

Bu benim için yeni bir şey — birinin bana bakması. Uzun zamandır tek başımaydım, ama son birkaç erkek arkadaşım bile böyle tepki vermezdi. Kendimi güçlü, bağımsız bir kadın olarak tanımlasam da, Rudy ile bu anın tadını çıkarıyorum.

En son bir erkeğe karşı kendimi savunmasız hissettiğimde, eski erkek arkadaşıma bebekten bahsetmiştim. Sadece on aydır çıkıyorduk, ama çok daha uzun süredir birlikteymişiz gibi geliyordu. Buraya gelip ailemle tanışmasından bahsetmiştik. Gelecekte bahsetmiştik. Milano'da iki katı kadar uzun bir süre yaşamıştım ve iş için İtalya'ya gelen bir adamla fırtınalı bir aşk yaşamaya başlamıştım. Phil, tüm büyük moda evlerine kumaş tedarikçisiydi, bu yüzden sürekli Paris, Milano, Londra, New York ve diğer moda merkezleri arasında gidip geliyordu, birkaç haftada bir beni görüyor ve bana dünyaları vaat ediyordu.

Ona aşık olduğumu sanıyordum, ki bu pek de akıllıca bir davranış değildi. Ona bebekten bahsettikten sonra, Paris'te bir eşi ve üç çocuğu olduğunu itiraf etti. Milano'daki dairesinden başka bir evi olduğunu bile bilmiyordum. O kadar kördüm. *On ay* boyunca çıkmıştık ve onun başka bir kadını aldattığını hiç bilmiyordum.

Bebeği doğuracağımı söylediğimde, beni terk etti ve o günden beri benimle konuşmuyor.

Bir hafta sonra aldığım haber olmasaydı, bu durum benim için yıkıcı olurdu herhalde. Gerçekliği kara bir bulut gibi üzerimde asılı durmasına rağmen, henüz yüzleşemediğim bir haber. O günden beri nefes alamıyorum.

Şimdiye kadar.

Rudy, ön koluma ve elime temiz su döküyor, pembe lekelerle kaplanan beyaz bir havluyla kuruluyor. Her kesik üzerine bandaj sarıyor, benim kendime yapacağımdan daha özenle bandajları cildime düzeltiyor. Sonra, iş bittiğinde, avucumu kaldırıp ortasına bir öpücük konduruyor.

"Üzgünüm," diyor sessizce.

"Saçmalama," diye cevap veriyorum. "Orada sterilize edilmiş başka bir cımbız var mı?" Başımı ilk yardım çantasına doğru sallıyorum. "Bana kalırsa sıra sende."

Rudy bir anlığına gözlerime bakıyor, sonra çantayı karıştırarak başka bir cımbız arıyor. Hâlâ tezgâhın üzerinde oturuyorum, bir ara dizlerimi açarak vücudumu incelemesine izin verdim, ceketine doğru başımı sallıyorum. Rudy tek kelime etmeden ceketimi çıkarıyor ve kapının arkasındaki kancaya asmak için uzanıyor

kapının arkasındaki kancaya asmak için uzanır. Kalçalarını bacaklarımla arasında sıkıca tutmaya devam eder.

Kan, gömleğinin yakasına ve manşetlerine işlemiş. Nazikçe papyonunu çözüp gömleğinin üst uç düğmesini açıyorum. Boğazında bronzlaşmış erkek derisinin üçgen şeklinde bir kısmı ortaya çıkınca, keskin bir nefes almaktan kendimi alıkoymaya çalışıyorum. Neyse ki, yaralarını metodik bir şekilde incelemeye başladığımda ellerim sabit kalmayı başarıyor.

Rudy en ağır hasarı almıştı. Saçında kuruyan şampanya cildini yapışkan hale getirmiş, ayrıca iki eli, boynu ve yanağı kesilmişti. Ben yüzünden başlarken, o avuçlarını tezgaha dayadı. Cam parçaları olup olmadığını kontrol ettikten sonra temiz bir havluyla kurumuş kanı sildim.

Neyse ki, yüzündeki ve boynundaki kesikler yüzeysel ve cam parçaları yok. Yara yerlerini temizleyip bandajladıktan sonra, her nefes alışında göğsünün hareketini görmezden gelmeye ve burnuma sinen kolonya kokusunu düşünmemeye çalışıyorum.

Bu çok samimi bir his. Yaralarını tedavi etme şeklim de tam olarak tıbbi bir yöntem olduğunu sanmıyorum. Parmaklarım, istemediğim kadar yumuşak bir şekilde yanağına dokunmuş olabilir. Dudaklarının şeklini bir an fazla uzun süre izlemiş olabilirim.

Sol elini tuttuğumda Rudy yüzünü buruşturdu. Ona keskin bir bakış attım, sonra en büyük kesikteki kanlı cam parçasını görünce dudaklarımı sıktım.

İkinci steril cımbızla yaralarındaki cam parçalarını temizleyip ellerini yıkayıp bandajlarken, aklımdan tüm samimiyet ve dudaklarla ilgili düşünceler siliniyor. O, benim açılmış dizlerimin arasında, stoik bir şekilde, hareketsiz duruyor. İkimiz de hiçbir şey söylemiyoruz.

Böylesi daha iyi. Zaten konuşabileceğimi sanmıyorum.

Bandajların sonuncusu, parmak uçlarımla altında pürüzlü hissediliyor, avucunun arkasını düzeltirken. Manşetleri kıvrılmış, güçlü ön kollarını ortaya çıkarmış, gömleğinin yakası açık, sanki hiç gömlek giymemiş gibi.

Sonunda cesaretimi toplayıp Rudy'nin gözlerine bakmaya başladığımda, kendi kendime karşı verdiğim savaşı çoktan kaybettiğimi anlıyorum. Bandajlı eli çenemi kavrarken, başını bana doğru eğiyor.

Diğer eli uyluklarımdan üst kısmında duruyor, başparmağı siyah kadife elbisenin üzerinden külotumun kenarına dokunuyor.

Rudy tek kelime etmeden beni öptü. Dudaklarının benimkini ele geçirmesinde, elinin boynum ve çenemi sıkıca kavramasında, beni aynaya doğru itmesinde hiç tereddüt yoktu. Kendimi onun omuzlarına tutunmuş, onu kendime çekmiş, öpücüğü derinleştirmiş buldum, ta ki onun dokunuşunda kendimi kaybedene kadar.

Bu, ilk seferkinden daha iyi.

Dudaklarından bir hırıltı çıkar, boğazının derinliklerinden gelen çok erkeksi bir ses. Uyluklarımdaki eli kalçama, sonra belime, sonra kaburgalarıma kayar. Çenemi öpmek için eğildiğinde başımı yana eğip gözlerimi kapatırım, nefesimi tutarken ellerim onun gömleğinin düğmelerini açıp omuzlarından aşağıya doğru iter.

Rudy gömleğini pantolonundan çıkarırken dudakları benimkini bulur ve son düğmeyi açmama yardım eder. Gömlek düşer ve elleri yine üzerimde, ağzı kadar açgözlü.

Göğüslerimi avuçlar ve bir anlık panik beni donduracak kadar etkiler.

Rudy hemen başını kaldırır. "Ne oldu?" Gözleri benimkileri arar, biraz çılgınca.

Kafamı sallayıp nefesimi yutuyorum. "Hiçbir şey." Bu bir yalan, ama gerçek daha kötü.

Bir an önce bizi saran çılgın ihtiyaç, ikimizden de yavaş yavaş kayboluyor gibi görünüyor. Ellerimi göğsüne koyup vücudunun sert kaslarını okşuyorum, o beni daha da şefkatle öperken gözlerimi kapatıyorum. Göğsüme tekrar dokunduğunda, vücudumun kasılmasını engellemeyi başarıyorum, ama Rudy aramızdaki enerjide bir şeyler hissediyor olmalı, çünkü avuçlarını kalçalarımdan iki yanındaki tezgaha indiriyor. Alnını alnıma yaslayıp titreyerek nefes veriyor.

"Bunu burada yapmayacağım," diye sessizce söylüyor. "Tüm ailem diğer odadayken olmaz. Sana her dokunduğumda korkmuş bir tavşan gibi hissettiğinde olmaz."

Geri çekilip kaşlarımı kaldırıyorum. "Korkmuş bir tavşan mı? Ben kırk yaşında bir kadını Rudy."

"Kırk yaşındaki korkmuş bir tavşan," diye düzeltir, sonra yüzümdeki ifadeye gülerek.

Ağzımı açıp, göğsüme dokunduğu için neden öyle tepki verdiğimi açıklamak istiyorum ama hiçbir şey çıkmıyor. Kelimeler dilimin ucunda ama bir türlü çıkamıyorlar. Pes ederek, doğrulup yerde yatan beyaz kumaşa başımı sallıyorum. "Gömleğin bu akşamı atlatmış mıdır sence?"

Hâlâ bacaklarımın arasında duran adam, yerde kan lekeli gömleğe bakıyor. Elleri uyluklarıma uzanıyor ve hafifçe sıkıyor, sonra eğilip gömleği alıyor. Bileklerini hareket ettirerek gömleği düzeltiyor, bir o yana bir bu yana çevirip inceliyor ve bana üzgün bir bakış atıyor. "Zar zor."

Kollarını gömleğin içine soktuktan sonra, gömleği açık bırakıp bana döndü. Güçlü elleri belimi sardı, beni tezgahıdan kaldırıp nazikçe yere indirdi, çıplak göğsü elbisenin yumuşak kumaşına sürtündü. Parmağıyla çenemi yukarı kaldırdı ve beni nazikçe öptü.

Dudaklarının benim dudaklarıma dokunduğu yumuşak dokunuşunda bile, içimde bir ateşin yandığını hissediyorum. Sanki vücudum onun vücuduna tamamen uyum sağlamış gibi ve her dokunuş beni eritebiliyor.

Sonra ikimiz de ilk yardım malzemelerini temizlemek ve kıyafetlerimizi düzeltmekle meşgul oluyoruz. Aynada bana bakan yansıma, parlak gözlü, kızarmış bir kadın. Parmaklarımı saçlarımdan arasından geçirip, saç spreyi ve şampanya ile ıslanmış dağınıklığı düzeltmek için elimden geleni yapıyorum, sonra elbiseyi göğsümün üzerinde düzeltmek için çekiyorum.

Trina'ya elbisesiyle ilgili ne diyeceğim, hiç bilmiyorum. Gerçeği söyleyeceğim herhalde. Onu ve kıkırdayan kız arkadaşlarını tanıyorsam, muhtemelen bunu komik bulacaklardır.

Ellerim göğüslerimin kıvrımlarını okşadığında boğazım düğümleniyor. Ama bu düşünceyi kafamdan silip Rudy'ye dönüyorum. Rudy, siyah smokin ceketinin yakasından çıkması için gömleğinin manşetlerini düzeltiyor.

Gözleri benimkilerle buluşur. "Hazır mısın?"

Şampanya kadehlerinin üzerine düşüp benden altı yaş küçük bir adamla öpüşmekten sonra, bir oda dolusu insanın karşısına çıkmak birdenbire beni tedirgin eder. Başımı salları ve sesimi nötr tutmaya çalışırım. "Hadi yapalım."

ON BİR NORA

Son kutularımı da nihayet açtım. Yeni dairemi düzenlemek neredeyse bir ayımı aldı, ama burada olmak çok güzel. Reno'ya birkaç kez gidip geldim ve tam zamanlı olarak evden çalışmaya başladım. Yani, çoğunlukla tam zamanlı. Ofiste eskiden hatırladığımdan daha fazla zorunlu toplantı var gibi görünüyor.

Annem bulaşık makinesine bir kupa koyduktan sonra doğrulup mutfaktan bana bakıyor ve ayaklarımın dibindeki kutuya kaşlarını kaldırıyor. "Sonuncusu bu mu?"

"Resmi olarak Heart's Cove'da ikamet ediyorum," diyorum gülümseyerek. Annemin meşhur havuçlu kekinin fırında piştiğini koklayabiliyorum ve ağzım sulanıyor. Annem bunun en sevdiğim kek olduğunu biliyor ve taşınmamı kutlamak için yaptığını söyledi. Ben de bunu, yemek istiyorsam tüm kutuları boşaltmam gerektiği anlamına geldiğini anladım.

Annem başını eğip yüzümü inceliyor. "Burayı sevdin."

"Bir haftadan fazla kalırsan, sen de sevmeye başlayabilirsin."

Annem elini sallıyor ama yüzünde bir gülümseme var. Birkaç gün sonra onu Tahoe'ya geri götüreceğim ve artık yeni evime yerleştiğime göre, geri dönmekten daha rahat hissettiğine eminim. Annem Fallon ve benim kendi hayatlarımızı yaşamamıza izin veriyor olabilir, ama çok koruyucu bir yapısı var.

Tabii ki burada kalmasının bir nedeninin Fallon olduğunu da biliyorum. İkisi yirmi yıldır ilk kez birlikte vakit geçiriyorlar. Benimle kalması beni kandırmıyor, sadece Fallon onu görmek istemediğinde geri çekilebilmesi için ona yeterli alan vermek istiyor.

Annemin anlamadığı şey, Fallon'ın *kendinden* utandığı için onu uzaklaştırdığı, ondan değil. Tanıştığından beri

Jen, bu değişti.

Kapının alınması dikkatimizi çeker. Küçük, açık planlı oturma odasını geçip kapıyı açarım ve karşı tarafta Heart's Cove Hotel'in sahibi iki bayan, Dorothy ve Margaret'i görürüm. İkiisi de deri ceket giymektedir.

"Biri bizi aşağıdan içeri aldı," diyor Margaret, bana başını sallayarak kendisi ve kız kardeşinin zili nasıl atlattıklarını açıklıyor. Omzumun üzerinden bakıyor. "Hamish, gezintiye çıkmak ister misin diye sordu, Prisha."

Annem kaşlarını çattı. "Yolculuğa mı? Hamish kim?"

"Hamish benim sevgilim," diyor Margaret, yaşlıların *sevgili* kelimesini kullandıkları o kendinden emin, şaşkın olmayan tavırla. "Ve o motosiklet sürüyor." İçeri girip arkasından kapıyı kapatıyor.

şaşırtıcı bir şekilde, annemin gözleri ilgiyle parladı. "Motosiklet mi? Hiç motosiklete binmedim."

"ok seveceksin." Dorothy yanımdan geçip annemin koluna girer ve onu kapıya doğru çekmeye başlar, sonra durur. "Kapalı ayakkabılar giymen gerekecek. Aslında, o elbiseyi çıkarıp kot pantolon giymen gerekecek. Ceketimi ve kaskımı ödünç alabilirsin."

"Sen de motosiklet mi sürüyorsun?"

Dorothy dikleşir. "ğreniyorum. Haftaya ehliyet sınavına gireceğim."

Gözlerim fal taşı gibi açılır. "Gerçekten mi?"

Dorothy kaşlarını kaldırarak bana döndü. "Benim gibi yaşlı bir kadının genç erkeklere özgü bir şeyi denemesine bu kadar şaşırdın mı?"

Onun ses tonundaki meydan okumaya karşı ellerimi havaya kaldırırım. "Tabii ki hayır. Bence bu harika."

Dorothy arkalarına yaslanıp bana şakacı bir gülümseme attı. "Yeni motosikletim için özel bir boyama işi planlıyorum. Hamish, Mac ve Lee bana seçimimde yardımcı olacaklar ve onların karoseri atölyesindeki adamı, Remy Something-or-Other, istediğim şekilde boyayabilecek birini tanıdığını söyledi."

"Dorothy, Heart's Cove'da leopar desenli tek motosiklete sahip olacağı için çok gurur duyuyor," diye araya girer kız kardeşi, gözlerinde neşeyle.

Annemle göz göze geliriz ve onun bakışlarında soruyu gördüğümde omuz silkerim. "Sana kalmış anne. Hamish'le gezintiye çıkmak ister misin?"

Bir an sessizlik olur, sonra annemin yüzünde onu on yıl genç gösteren bir gülümseme belirir. "Gidip üstümü değiştireyim. Nora, zamanında dönemezsem, zamanlayıcı çaldığında pastayı fırından çıkarabilir misin?"

"Tabii anne. Sorun değil."

Yatak odasının kapısı kapanınca Margaret bana başını sallar. "Onu sevdim."

Bu kadınların annemi sevmesi beni bu kadar memnun etmemeliydi. Belki de annemden koruyucu bir yanıma miras almışımıdır.

Kot pantolon ve rahat ayakkabılarla yeniden ortaya çıkan annem ve ben, ikizleri takip ederek merdivenlerden aşağı, zemin kata iniyoruz. Geçerken, koridorun karşısındaki kapıya bakıyorum, ama Lily'nin randevusundan döndüğünü duymadım. Az önce, birkaç bozuk kutuyu bodrumdaki geri dönüşüm kutusuna taşıırken, kız kardeşleri ve arkadaşları kapıdan dışarı dökülerek bana Rudy ile geçireceği akşam hakkında her şeyi anlattılar. Komşu olacağımızı fark etmemiştim bile, ama bu düşünce beni mutlu etti. Yarın sabah randevusunun ayrıntılarını ondan öğrenmem gerekecek. Belki taze havuçlu kekle onu rüşvet verebilirim.

Kadınlar ve ben kaldırıma çıkıp, kaldırıma park edilmiş yarım düzine motosikleti görüyoruz. Erkekler benim binamın yakınında toplanmışlar, ikisi tuğlaya yaslanmış, bir bacaklarını çekmişler. Dişsiz bir adam sigara tutuyor ve yaşlı adamlardan birinin söylediği bir şeye gülüyor.

Trina'nın partneri Mac'i tanıyorum. Deri ceket, siyah kot pantolon ve motosiklet botları giymiş, çok ama çok seksi görünüyor. Trina bana onun ikinci sınıf öğretmeni olduğunu söylediğinde, benimle dalga geçtiğini sandım. Ve bana onun çömlekçilik yaptığını ve bu konuda çok başarılı olduğu için neredeyse ünlü olduğunu söylediğinde, bir şekilde benimle dalga geçtiğinden emin oldum. Sonra bunların hepsinin doğru olduğunu öğrendim ve onu kıskandım — en iyi şekilde.

Onun yanında ikinci genç adam duruyor ve Mac'e o kadar benziyor ki, akraba olabilecekleri anlaşılıyor. Belki kardeşi.

İsteğim dışında, onun uzun boylu, kaslı olduğunu ve ayaklarımdan yüzüme kadar beni süzen çok güzel gözleri olduğunu fark ediyorum.

Onu topluluk bahçesinde gördüğümü sanıyorum, ama o *zaman* bana *böyle* bakmıyordu. Sanki beni yutmak için sabırsızlanan özel bir lezzetmişim gibi.

Oteldeki yaşlı bayanları bekleyen sert motorcu adamlara kaşlarımı kaldırıyorum. "Hepiniz annemi görmeye mi geldiniz?" Bu kadınların tek amacının annemi motosiklet gezisine davet etmek olduğunu düşününce içimden bir sıcaklık geçiyor.

"Ben karımın isteklerinin kölesiyim," diyor tuz ve biber (çoğunlukla tuz) saçlı bir adam, Margaret'e hayran hayran bakarak. Bu Hamish olmalı.

"Sen. Mac." Dorothy parmağını Trina'nın partnerine doğru uzatır. "Prisha'ya kask ver. O da seninle birlikte gelecek. Nora, sen de geliyor musun? Dondurma almaya gidiyoruz."

Nedense, bu altı iri yarı adamın, arkalarında bir grup yaşlı bayanla birlikte dondurma almaya gittiklerini düşünmek beni güldürüyor. Kafamı sallamaya başlıyorum ama bir şey söyleyemeden Dorothy'nin telefonu çalıyor.

Küçük bir "Oo!" sesi çıkarır ve çantasını karıştırarak telefonunu çıkarır. Ekranı gözlerini kısarak bakar ve bana doğru çevirir. "Gözlüğüm yok canım. Ne yazıyor?"

"Lily" yazıyor, okudum.

"Peki, Lily ne isteyebilir ki?" Dorothy parmağını ekran üzerinde kaydırır ve Lily'nin yüzü belirir. "Zengin, kibirli insanlarla takılman gerekmiyor mu?" Dorothy, Lily'yi normal bir insan gibi selamlamak yerine sorar.

Lily gülüyor. "Dor, bunu görmelisin."

Kamera dönerek tam bir katliam görüntüsü gösterir. Yerde kırık camlar vardır ve işçiler bunları aceleyle süpürmektedir. Bu karmaşanın ortasında Dorothy'nin ezeli düşmanı Agnes vardır. Küçük kadın, genç bir adamın yüzüne işaret parmağını doğrultmuş, küfürler ve hakaretler yağdırmaktadır. Her kelimeyle kaşlarım daha da yukarı kalkmaktadır.

Lily'nin sesi duyuluyor, ama kamera sahneyi çekmeye devam ediyor. "Şampanya döküyorlardı, hani bardakları kule gibi dizip şampanyayı dökerek aşağı akıp hepsini dolduruyorlar ya?"

Dorothy, biz diğerleri - iri yarı motosikletçiler ve diğerleri etrafında toplanırken burun kıvrır. "İsraf, ama evet, anlıyorum."

"Rudy arkamda duruyordu ve biri ona çarptı, o da bana çarptı. Neyse, olan oldu." Parçalanmış gözlükleri işaret ederken eli ekrana yansıyor. Kolunda ve elinde bandajlar var. "Rudy ve ben temizlik yapmaya gittik" —bunu söylerken sesi tuhaf mı çıkmıştı?—"ve geri döndüğümüzde Agnes'in yeğenini azarlamasını gördük. Anlaşılan, benim onunla dans etmediğim için Rudy'ye kasten çarptığını itiraf ettirmiş."

"*Kendinden utanmalısın, sen, sen, sen hamamböceği!*" Agnes'in sesi bir oktav daha yükselir ve yeğeni korkarak geri çekilir. "*Hepimiz her yıl bu sessiz müzayedelere katlanıyoruz ve burada olmak yeterince işkence.*" Adama doğru bir adım atar. "*Torunumun derisine yaptığın kesikleri görüyor musun? Görüyor musun?*" Parmağını ekranın dışına doğru uzatır.

"Agnes, özür dilerim. Öyle demek istemedim."

"Sonra da bana yalan söylüyorsun!" Korkunç, minik yaşlı kadın ayağını yere vurur ve boğa gibi saldırmak üzereymiş gibi görünür.

"Oh," der Dorothy, yüzünde Cheshire kedisi gibi bir gülümsemeye. "Bu harika."

"Biliyorum, değil mi? Hoşuna gideceğini biliyordum." Lily gülmemeye çalışıyor gibi geliyor.

"Hag, onu başkasına yönelttiğinde o kadar da kötü değil," diye cevaplıyor Dorothy bilgece.

Margaret sadece gözlerini devirir. Annemin bakışlarıyla karşılaşır ve omuz silkerim.

"Her neyse, Rudy büyükannesinin Jared'ı öldürmeyeceğinden emin olur olmaz, geri döneceğiz." Kamera dönerek Lily'nin geniş gülümsemesini ve dans eden gözlerini gösterir. "Hoşuna gideceğini düşündüm."

"Hoşuma gitti tatlım," diye cevaplar Dorothy. "Diğerlerinin de hoşuna gitti." Kamerayı toplanan yaşlılar ve motosiklet sürücülerine çevirir ve hepimiz el sallarız.

Lily güler. "Aylardır bu kadar eğlenmemiştim. Belki de yıllardır. Yarın görüşürüz."

Dorothy, dudaklarında hala geniş bir gülümsemeyle telefonu kapatır. Gözlerime bakar ve kaşlarını kaldırır. "Gördün mü? Buraya taşındığına memnun değil misin? Kokuşmuş Reno'dan çok daha eğlenceli."

"Sen Reno'ya hiç gitmedin ki Dorothy," diye araya girer Margaret. "Koktuğunu nereden biliyorsun? Ben çok güzel olduğunu duydum."

"Ne güzel biliyor musun? Dondurma." Dorothy bisikletlerden birine doğru yürür ve kaskını takar. "Nora, geliyor musun?"

Gözlerim kalabalığa, kaskını takmış olan anneme kayar ve başımı sallarım. "Fırında kek var. Belki başka bir zaman."

Nedense, gözlerim Mac'e benzeyen adama kayıyor. Gözleri benimkilerle buluşuyor ve bir anlığına bakışlarımız kesişiyor, ta ki ilk motosikletin gürültüsü beni sersemliğimden uyandırana kadar. Ellerimin titremesini gizlemek için yumruklarımı sıkarken, gülümsüyor ve uzaklaşan motosikletlere başımı sallıyorum.

Onunki lacivert, fark ediyorum, gövdesi üzerinde biraz daha açık tonlarda hafif dumanlı desenler var. Çok güzel bir motosiklet. Erkeksi, ama aynı zamanda benzersiz.

Mac'in muhtemelen kardeşi olan adam en son ayrılır ve kendimi onun motosikletindeki mavi kıvrımları izlerken bulurum — ta ki gözlerimi onun yüzüne çevirip, onun bakışlarımı yakaladığını fark edene kadar.

Ona aptalca el sallayarak, kalbimin ısrarla çarpmasını görmezden gelmeye çalışıyorum. Motoru çalıştırıyor ve diğerlerinin peşinden yola çıkıyor. O gözden kaybolana kadar kaldırımda duruyorum. Sonra yukarı çıkıp kekin pişmesini bekliyorum.

ON İKİ LILY

RUDY, büyükannesinin tanıklarla dolu bir odada cinayet işlemeyeceğinden emin olduktan sonra, gizlice kaçıp şu anda en sevdiğimiz balık ve patates kızartması mekanına gittik. İkimiz de yat kulübünde akşam yemeği yemek istemediğimiz konusunda hemfikirdik. Yemekler harikaydı, ama arkadaşlık daha da harikaydı. Masada topuklu ayakkabılarımı çıkardığımda, Rudy birini alıp incelemeye başladı. "Rahatsız göründüklerini kabul edebilirim," dedi bana. "Ama çok seksi." "Madem bu kadar güzel görünüyorlar, belki de sen giymelisin," dedim. geri döndü ve hemen ağzımı kapattı. Bu tam da eski sevgilimin alay edeceği türden bir yorumdu. O her zaman benim *modayı* anlayamayacak kadar sınıfsız olduğumu düşünürdü, bu da beni çok kızdırdı. Modayı gayet iyi anlıyorum, sadece pek ilgilenmiyorum.

Ama Rudy benim esprili sözüme güldü ve haklı olduğumu söyledi. Şimdi, arabada sadece radyonun yumuşak sesleri eşliğinde Heart's Cove'a geri dönerken, mutlu bir iç çekişle nefes verdim.

Bu gece eğlenceliydi, beklediğimden daha eğlenceliydi. Ama tuvalette olanları düşündüğümde, içimde bir korku hissediyorum.

Rudy, banyo kapısını açmadan önce bana son bir öpücük verdiğinden beri bana dokunmadı. Restorandan çıktığımızda ve benim arabamın kapısında durduğunda bile, ikimizin de bunu istediği açıkça belli olmasına rağmen eğilip beni öpmedi.

Nedenini biliyorum.

Banyoda verdiğim tepki yüzünden. Bana dokunduğunda stresimi hissetti ve geri çekildi. Ama sorun, birden fark ettiğim kadarıyla, onun geri çekilmesini istememem.

Onun gitmesine izin vermeliyim. Bu geçici bir ilişki olmalı ve birbirimizin şirketinden bu kadar keyif aldığımız halde —birbirimizin şirketinden ne kadar keyif aldığımıza bakılırsa—bu ilişki şimdi bitmeli.

"Torpilini aç," diyor Rudy aniden. Kaşlarımı çatarak ona bakıyorum.

Gözleri yolda ama dikkatinin bende olduğunu anlayabiliyorum. Bu yüzden, torpido gözünü açan düğmeye basıyorum. İçinde, altın kağıda sarılmış kitap şeklinde bir nesne var.

"Geçmiş doğum günün kutlu olsun," diyor. "Bunu sonradan duydum, yoksa Çarşamba günü arardım."

"Olmamış gibi davranmaya çalışıyordum," diyorum, kalbim hızla atsa da. "Kırk yaşına basmamış gibi davranırsam, bu gerçek olmayacak diye düşünmeye devam ediyorum."

Rudy, hediye elimde çevirirken dudaklarını kıvrır. "Kırk yaşında olmanın nesi yanlış? Bana göre en iyi on yıl bu olacak gibi görünüyor. Herkesin yirmili yaşları karmaşıktır. Otuzlu yaşlarda ayaklarınızı yere basıp ilerleme kaydedebilirsiniz, ama yine de yolunuzu şaşırp tökezleyebilirsiniz. Kırklı yaşlarda kendinizi tanır ve ne istediğinizi bilirsiniz. Karmaşık yılların geride kaldığına sevinmelisiniz."

Ha! Tabii. Keşke bilseydi. Karmaşık yıllarımın daha çok önümde olduğunu hissediyorum.

"Otuz dört yaşındaki bir erkek, kırk yaşındaki bir kadının nasıl hissettiğini nasıl bilebilir ki?" Kaşlarımı kaldırıp tekrar şimdiki zamana bakıyorum. Göğsümde bir sıkışma hissediyorum. "Bana bir şey almana gerek yoktu."

"Aç şunu."

"Bunu yapmamalıydın," diye azarlıyorum, ve bunu içtenlikle söylüyorum. Bütün hafta boyunca kendime, Rudy ile akşam yemeğinin sadece eğlence olduğunu, bu akşamki hayır amaçlı müzayedede onun kuzenine bir iyilik yaptığımı söyleyip durdum. Toplum bahçesindeki anıları ve Rudy'nin elinin benimkini sıktığı hissi aklımdan çıkardım. Geceleri yatakta tek başıma, sadece vibratörümün eşliğindeyken hariç, öpüşmemizin anısını görmezden geldim.

Bunun geçici bir ilişki olduğunu söyleyen bendim. Geçmiş yok, gelecek yok, ilişkiden bahsetmek yok. Kurallar böyleydi.

Gündelik bir ilişki yaşayan insanlar birbirlerine doğum günü hediyesi almazlar.

Yine de, kurdeleyi çekip açarım ve ambalaj kağıdını yırtarım. Üzerinde güzel bir kabartma olan ciltli bir kitap ortaya çıkar ve nefesim kesilir.

"Bana masalları gerçekçi olmadıkları ve saçma oldukları için sevmediğini söylemiştin," diyor Rudy. "*Grimms Masalları* daha çok senin zevkine uygun olabilir diye düşündüm."

İsteğim dışında, dudaklarım gülümser. "Benim karanlık ve sapkın olduğumu mu söylüyorsun?"

"Hmm," diyor Rudy, eli direksiyondan vites koluna kayıyor. Uzun parmaklı, geniş ve zarif ellerini seviyorum. Gözleri yolda. "Grimm Kardeşler'in versiyonunda, Külkedisi'nin kötü üvey kız kardeşleri, ayakkabıya sığmak için bıçakla ayak parmaklarını ve topuklarını keserler. Çoraplarını kanla ıslatan şey, prensin prensesini bulamadığını fark etmesini sağlar. Sonunda, üvey kız kardeşlerin gözleri güvercinler tarafından gaganır ve hayatlarının geri kalanını kör olarak geçirirler. Bu karanlık ve sapkın mı, yoksa şiirsel adalet mi?"

Gülmekten kendimi alamıyorum. "Peki ya Rapunzel?" diye soruyorum. "O, saçını kesip cadıyı düşerek öldürmüyor; cadı onu kuleden atıyor, sonra prensi kandırarak kulenin tepesine çıkmasını sağlıyor ve onu pencereden aşağı itiyor. Hatırladığım kadarıyla prens de kör oluyor ve cadıya hiçbir şey olmuyor. Hepsi Rapunzel'in babasının hamile karısını cadının bahçesinden beslemek istemesi yüzünden. Belki de hamilelikte iştah artışı hakkında bir ibretlik hikaye?"

Rudy'nin gülümsemesi yanaklarını kırıştırır. "Ama prens Rapunzel'i bulur ve Rapunzel onun yüzüne ağladığında, prens görme yeteneğini geri kazanır." Rudy bana sırtarak bakar. "Bu mutlu son değilse, ne mutlu son bilmiyorum."

Dudaklarım dudaklarım seğirir. " bana
Grimm Grimm kardeşler kardeşler körlüğe
takıntılıydı."

Rudy'nin kahkahası sıcak ve zengin, sanki omuzlarıma sarılmış bir battaniye gibi. Omuzlarını silkiyor. "Belki."

Kitabı açtım ve parmaklarımla kalın sayfaları okşayarak kelimeleri takip ettim. "Bu çok güzel. Teşekkür ederim."

Rudy mırıldanır. "Grimms'in masalları hikaye saatlerinde pek popüler değildir, ama ben en çok onları severim. Bu baskıyı birkaç yıl önce Boston'da tatildeyken küçük bir kitapçada buldum. Neden bu kadar ilgimi çektiğini bilmiyordum, ama bu hafta senin doğum günün olduğunu öğrendiğimde, hissettim ki..." Dudaklarını sıkıca kapatır, başını sallar ve burnunu çeker. "Boş ver. Belki de ben de bu kadar çok masal okumayı bırakmalıyım."

Ne hissettiğini merak ediyorum. Sanki o kitabı yıllar önce bana vermek için satın almış gibi mi?

Boğazım birdenbire sıkıştı. Bu kötü. Bu çok, çok kötü. Rotadan sapıp kitapçıya girdiğim andan itibaren bu kötü bir fikirdi.

Rudy çıkışa girerken araba yavaşlar ve ben nefesimi kontrol altında tutmak için çabalıyorum. Heart's Cove kasabasının sınırlarına girdiğimizde, en azından bir açıklama yapmadan Rudy'yi uzaklaştıramayacağımı biliyorum. Benim parmaklarım hala kitabın ön kapağına kazınmış kıvrımları ve çiçek desenlerini izlerken, o benim binamın önüne yanaşır ve motoru durdurur.

"Rudy," diye başlıyorum, sonra duruyorum. Aramızdaki sessizlik uzuyor.

"Benimle yürü." Kaşlarını kaldırır. "Yürürken konuşmak daha kolaydır."

Hırıldarım, sonra başımı sallarım. "Peki."

Gerçek bir beyefendi gibi, Rudy benim için kapıyı açar ve dışarı çıkmama yardım eder. Elbisem ve cildim hala yapış yapış olsa da, kolumu onun koluna takar ve Cove Bulvarı'na doğru beni götürmesine izin veririm. Yeni topluluk bahçesine dönene kadar birkaç dakika sessizce yürürüz. Alanı yavaşça dolaşarak, yeni kafesin yanında dururuz. Rudy ellerini kalçalarımın üzerine koyar ve bana döner.

"Bak, Lily, bir şey söylemene gerek yok. Tuvalette seni rahatsız ettiysem özür dilerim, niyetim o değildi. İstemediğin bir şeyi yapman için seni zorlamayacağım, ama dürüst olmak gerekirse, seni tekrar görmek istiyorum. Gelecek hakkında konuşmak zorunda değiliz ve neden bu ilişkiyi ciddiye almak istemediğini bana anlatmak zorunda da değilsin."

Sözleri yumuşak ve yatıştırıcı. İçimde bir şey kırılıyor, son birkaç ay, yıl, on yıl içinde kalbimin etrafında sertleşen bir kabuk.

, son on yılda, on yıllarda kalifiye olan sert bir kabuk. Daha önce sahip olduğum tüm düşünceler eriyip gidiyor ve son istediğim şey Rudy'nin benden uzaklaşması.

"Sana dokunduğumda aklından neler geçtiğini bana söylemene gerek yok, seni rahatsız ettiysem gerçekten özür dilerim. Ben..."

"Kanserim," diye patladım, bu kelimeleri düşünmek bile zorlanırken bu kadar kolay çıkmasına şaşırdım.

Rudy'nin elleri kalçalarımı sıkıca kavrarken, ben onun yakasının iki yanında sallanan papyonuna bakıyorum. Rudy'nin yüzüne bakmıyorum, ama keskin bir nefes alışını duyuyorum ve sessizliğin üzerimize bir ağırlık gibi çöktüğünü hissediyorum.

"Sen... Bekle, ne?"

Gözlerimi kapatıyorum. Bu sefer, kelimeleri dudaklarımdan çıkarmak için çaba sarf etmem gerekiyor. "Meme kanseri. Yaklaşık dokuz hafta önce öğrendim. Hemen sonra..." Kendimi durduruyorum. Hamileliğimi öğrendikten hemen sonra. Ama bunu söyleyemem, değil mi? Söylemeliyim. Söylemem gerektiğini biliyorum. Rudy'ye tamamen dürüst olmalıyım, ama bu gece için bir bomba yeterli olabilir.

Ayrıca, gelecek hakkında konuşmamamız gerekiyor. Sıradan bir ilişki yaşayan insanlar gelecek planları hakkında konuşmazlar. Ona kanserden bahsederek bu kuralı çiğniyor olsam da, bunu sadece tuvalette göğsüme dokunduğunda verdiğim tepkiyi açıklamak için yaptığımı söyleyebilirim.

En azından kendime böyle söylüyorum.

Derin bir nefes alıyorum. "Tıbbi ekibim dışında kimse bilmiyor. Tedavi için buraya geldim, ama aileme söylemeye cesaret edemedim." Yutkunuyorum, parmaklarım hala omuzlarında dolaşıyor, bakışlarından kaçınıyorum. "Bunu sana acımam için söylemiyorum, anlamam için söylüyorum." Rudy'nin yüzüne bakıp hassas duygularımı incitecek bir şey görmek istemiyorum, bu yüzden sadece göğsüne bakıp devam ediyorum. "Teşhis konulduğundan beri, vücuduma, göğüslerime bakıp içimde büyüyen kanserden başka bir şey görmek zor geliyor. Bana dokunduğunda hatırladım... Her şeyi hatırladım. Bu yüzden donakaldım. Senin yüzünden değildi."

Sonsuza kadar sürecekmış gibi gelen bir sessizlik var, ama muhtemelen sadece iki ya da üç saniye sürmüştür. Sonra Rudy'nin nazik sesi şöyle der: "Lily, bana bakar mısın?"

Başımı sallarım.

"Hayır mı? Bana bakmayacak mısın?"

"Sana bakıp acıma görürsem, yıkılırım."

Onun, sanki gülüyor gibi bir nefes verdiğini duyarım. "Tamam." Elleri belime kayar. "Peki, söylediğim her şey hala geçerli. Yavaş ilerleyeceğim. Bekleyeceğim. Seni zorlamayacağım."

"Rudy, *göğsümü kaybedeceğim*. Kesmek zorundalar, aksi takdirde kanser yayılacak ve *öleceğim*. Rekonstrüksiyon yapabilirler, ama en iyi ihtimalle yara izi kalacak. Kemoterapi görmem gerekecek. Kendimi tekrar kendim gibi hissetmem aylar, belki yıllar alacak, *tabii* hayatta kalırsam. Ne demek yavaş gitmek? Beni zorlamamak? Sen benimle birlikte olmak istemiyorsun! O kadar çok yüküm var ki, havaalanı işletmem gerek. Benden kaçman gerek." Kafamı kaldırıp ona baktım ve şok oldum, yüzünde hiç acıma yoktu.

O... sabırlı görünüyor. Bana göz kırptıyor, ben de ona göz kırptıyorum.

"Ameliyatın ne zaman? Çalışma saatlerim esnek. Seni hastaneye götürebilirim."

"Ben..." Kaşlarımı çatıp başımı sallıyorum. "Hayır. Hayır, beni götürmeyeceksin. Şu anda bir erkekle ilişki kurmamın sırası değil. Ailem için tedavimle başa çıkmak yeterince zor olacak, sana da bunu yüklemek istemem. Seks yapmak istiyorsan, tamam. Bu gece sevişebiliriz ve bu iş biter. Ama seninle çıkmayacağım ve seni benim sorunlarıma bulaştırmayacağım. Bu geçici bir ilişki. Sana hiçbir şey söylememem gerekirdi. Sadece... açıklamak istedim."

Kaşlarını kaldırdı. "Lily," dedi, "seninle seks yapmak çok istiyorum, ama birlikte olduktan sonra 'iş bitirmek' niyetinde değilim. Bu gece bunun için en uygun zaman olduğundan emin değilim."

Harika. Şimdi benimle yatmak bile istemiyor! Ne oldu bu rahatlığa? Balık ve patates kızartması yedikten sonra birlikte olacaktık, sonra bir daha birbirimizle konuşmayacaktık.

"Benimle seks yapmayacak mısın? Neden yapmayacaksın?" diye bağırırım.

Bu öfkenin nereden geldiğini bile bilmiyorum. Rudy'ye kızgın değilim. Aptalca davranıyorum ve kendimden nefret ediyorum, ama elimde değil. Vücudumdaki tüm korku, stres ve gerginlik birdenbire *dışarı çıkmak* istiyor ve Rudy de önümde duran kişi.

Ama belki de bundan daha fazlası vardır.

Belki de ona söylediğimde korku, acıma ya da sahte sempatiyle tepki vermemiş olmasıdır. Bu, onun hakkımdaki görüşünü hiç değiştirmede, ki bu çok çılgınca. Delice. Eski sevgilim gibi benden uzaklaşması gerekirdi. Bana sırtını dönüp uzaklaşması gerekirdi, çünkü hasta biriyle uğraşmaktan çok daha kolaydır bu.

Bana hiçbir borcu yok ve benim yapmak istediğim son şey onu da benimle birlikte dibe çekmek.

"Sen deli misin?" diye soruyorum ona, tamamen ciddiym.

Gülüş bir anlığına gözlerini aydınlatıyor, ama dudakları kıpırdamıyor. "Bildiğim kadarıyla değil, neden?"

"Çünkü benim hasta olmam seni rahatsız etmiyor gibi görünüyor."

"İyileşeceksin." Bunu o kadar emin, o kadar ikna edici bir şekilde söylüyor ki, nefesimi tutuyorum.

Bu benim en büyük korkum, değil mi? Göğsümde büyüyen tümörü düşünemiyorum çünkü iyileşemeyeceğimden çok korkuyorum. Babamın kanserden öldüğünü gördüm. Annemi paramparça ettiğini gördüm ve eskisi gibi gülmeye başlayabilmesi için on yıl geçmesi gerektiğini gördüm. Ailemin, ölmek üzere olan babama uyum sağlamaya ve onunla ilgilenmeye çalıştığını, dünyayı omuzlarımıza yüklediğimizi gördüm, çünkü yapmamız gereken buydu.

Onların benim için de aynısını yapmasını istemiyorum. Sonunda öleceksem, bunu istemiyorum.

En kötüsü, bebek olmasaydı, buraya geri döneceğimi bile bilmiyorum. Uluslararası sağlık sigortam vardı ve Milano'da tedavi görmeye hak kazanmıştım. Orada kalabilirdim. Acımı saklayabilir ve sevdiğiniz birine bakmanın getirdiği suçluluk ve güçsüzlük duygusundan herkesi kurtarabilirdim.

Ama beni buraya geri getiren, etrafımda bana bakacak insanlar olmasını sağlayan, bebeğimi düşünmekti.

Bana en kötüsü olursa çocuğuma bakacak biri.

Ve şimdi Rudy var. Ona karşı bu yeni filizlenen duygularım olmasaydı, kendimi onu uzak tutmaya ikna edebilseydim, her şey çok daha kolay olurdu.

Gözlerimi kapatıp omuzlarını tutarak durumumu değerlendiriyorum. Rudy kanseri biliyor, ama bebeği bilmiyor. Trina bebeği biliyor, ama kanseri bilmiyor. Annem ve Candice hiçbir şey bilmiyor. Karnım belirginleşmeye başlayana kadar yaklaşık on haftam var. İkinci üç aylık döneme girip mastektomi ameliyatı olmaya hak kazanmama iki hafta kaldı.

Zaman geçiyor. En iyisi herkese karşı dürüst olmak. Herkesin benim yüzümden duyacağı acıma, telaş ve yükü kabullenmeliyim. Bunları saklayarak kimseye iyilik yapmıyorum. Rudy, benim karnımda onun çocuğu olmayan bir bebek varken bizim bir geleceğimiz olmadığını bilmeye hakkı var. Ailem de bu haberi sindirmek için zamana ihtiyaç duyuyor.

"Seni eve bırakayım," diyor Rudy nazikçe ve öyle de yapıyor.

Düşüncelerim kafamda dönüp dururken, Rudy yanımda sabit bir varlık olarak duruyor. Kapımın önünde duruyoruz ve neredeyse Rudy'yi yukarı davet etmek üzereyim.

Ama onu yukarı davet edersem, ona bebekten bahsetmek zorunda kalacağım.

Tereddütümü hissetmiş olmalı ki, parmağının ucuyla çenemi yukarı kaldırıyor ve dudaklarını benimkilere o kadar nazikçe bastırıyor ki, kalbim sıkışıyor.

"Bu hafta içinde seni ararım," diyor bana.

"Birbirimizi bu kadar önemsememeliyiz," diyorum.

Gözlerinin köşeleri kırışır, sonra yüzü ciddileşir. "Kanser umurumda değil, Lily. Sana bu konuda yardımcı olabilirim."

Kafamı sallarım. "Bunu istemiyorum."

Bir an donup kalır, sonra pes eder. "O zaman beni aramanı bekleyeceğim."

Midem ağzıma gelir, başımı sallarım. Birkaç saniye birbirimizin gözlerine bakarız, sonra ben üst kata, daireme çıkarım.

Yalnız.

ON ÜÇ RUDY

Elimdeki IRS denetim mektubuna bakıyorum, sonra bakışlarımı büyükanneme çeviriyorum. "Bu mektubun tarihi 15 Nisan, büyükanne. Neden bana bunu şimdi gösteriyorsun?"

Büyük teyzemin hayır amaçlı müzayedesini üzerinden neredeyse bir hafta geçti, ama Lily aramadı. Birkaç kez mesajlaştık ama kitapçıya gelmedi ve görüşmek için bir plan yapmadık. Ama bu beni rahatsız etmemeli, değil mi? Başında bir sürü sorun var; bana rahat bir ilişki istediğini söylemişti. Rahat bir ilişki yaşayan insanlar her gün görüşmezler. Bu normal.

Elimdeki kağıt, hayal kırıklığımı bastırmak için daha sıkı tuttuğumda buruşuyor. Büyükanneme kızgın değilim, sadece... tedirgin hissediyorum.

"Unuttum," diye homurdanıyor.

"Ama IRS memurunun buraya gelmesinden sadece birkaç gün önce hatırladın, değil mi?"

"Zamanında hatırladım, değil mi?" Büyükannem kollarını kavuşturur. "Ne var bunda? Vergilerimi her zaman öderim. Tüm kayıtlarım depoda saklı."

İstem dışı bir titreme beni sarar. Büyükanneme yardım ettiğim onca yıl boyunca deponun kapısını sadece birkaç kez açtım. Karanlık, nemli bir oda, tavana kadar istiflenmiş kutular, eski aletler ve kapıyı açmak neredeyse imkansız hale getirecek kadar sıkışık bir şekilde yerleştirilmiş çeşitli mobilyalarla dolu.

"Bu bir saha denetimi," diyorum, mektubu sallayarak. "Sadece birkaç belge istemiyorlar, büyükanne. Geçen yılki vergi beyannamemi titizlikle inceleyecekler."

"Ve sen de onlara yardım edeceksin." Büyükannem kısa bir baş sallama ile onaylar.

"Ben..." Burun köprümü sıkıştırarak uzun bir nefes veriyorum. "Büyükanne, ben muhasebeci değilim. Kendi işimi yürütmem gerekiyor, önemli bir müşterim bu hafta yarım düzine mülkü görmek istiyor. Bunun için vaktim yok."

Georgia Neves o kadar talepkâr ki, başka hiçbir şeye zamanım kalmıyor. Bir sürü mülkü gezdik ama onun istek ve ihtiyaç listesi her seferinde daha da uzuyor.

"Peki, zaman ayır." Büyükanne'nin yüzü sert bir bakışla donar, sonra omuzları yumuşar. "Eskisi kadar iyi göremediğimi biliyorsun, Rudy. Yardımına ihtiyacım var."

Boğazımdaki yumruyu yutuyorum, midem gerginlikten kıvrılıyor. IRS beni çok korkutuyor, çünkü kayıtlarında bizimkinden farklı bir şey çıkarsa, büyükanne'mden geriye dönük vergi talep edip onu mahvedebileceklerini biliyorum.

Ama o yardım istiyor ve büyükanne'm gururlu bir kadındır. Görme yetisinin kötüleştiğini kabul etmesi bile, bu denetimde benim yardımına gerçekten, çaresizce ihtiyacı olduğunu kanıtlıyor.

"Yardımcı olması için bir muhasebeci ya da muhasebeci tutmam gerekecek, büyükanne," diye sonunda söylüyorum. "Ama masrafları ben karşılayacağım. Hiç endişelenmene gerek yok."

Büyükanne'm içini çekip yanağımı okşadı. "Sana güvenebileceğimi biliyordum Rudy."

Kapının üzerindeki zil çaldı ve Dorothy içeri girdi. Kapının hemen içinde durdu ve kitap yığınına burun kıvrarak baktı.

Büyükanne'm yanımda donakalır ve düşük bir homurtu çıkarır. "Burada ne işin var?"

Dorothy omzundaki tüyü silkeler ve omuz silker. "Seni bir haftadır görmedim. Senden uzaklaşmak güzeldi ama şampanya kulesi olayından sonra yaptığın küçük patlamayı çok beğendiğimi söylemek istiyordum. Biraz vahşi ama eğlenceliydi."

Büyükanne'm Dorothy'yi bir an inceler, sonra dikleşir. Hafifçe homurdanır ve kitapçının önüne doğru sürünerek yürür. Memnundur. Elbette bunu itiraf etmez, ama

Dorothy ona en büyük iltifatı yapmıştı — tabii ki bir hakaretle birlikte.

"Victoria Cole'u duydun mu?" Dorothy, konuyu aniden değiştirerek, en yakınındaki kitabı karıştırarak sorar.

"Ne, çirkin boşanma mı?" Büyükanmem tezgahın arkasına geçer ve kasanın arkasındaki minderli sandalyeye oturur. "Eski kocasını mahkemeye verdi ve çocukların tam velayetini aldı . Ona bir hediye sepeti gönderecektim." Dorothy'nin sesi rahattı. "Bazı kitapları da sevebileceğini düşündüm."

"O okumayı çok sever ve çocukları Rudy'nin hikaye saatini asla kaçırmaz." Büyükanmem kaşlarını kaldırarak kasesinin yanındaki kağıt yığınının düzeltir.

Gülümsememi saklamak için başımı çevirip, "Sadece Personel" yazan kapıyı iterek arka odaya doğru ilerliyorum. Büyükanmem ve Dorothy'nin ilginç bir ilişkisi var. Bazen birbirlerine karşı bastırılmış öfkelerini dışa vurmaktan zevk aldıklarını düşünüyorum, ama aslında gizlice birbirlerinin arkadaşlığından hoşlanıyorlar.

Arka odada tek başıma, karşımdaki "Depo" yazan kapıya bakıyorum ve iç çekerek dar alanı geçip kapı kolunu çeviriyorum.

Kapı, eski bir sandalyenin ayağına çarpmadan önce yaklaşık on beş santim hareket ediyor. Odadan küf ve küflenmiş bir koku yayılıyor ve ben inleyerek çenemi göğsüme indiriyorum. Bu kayıtları düzenlemek için tam altı günüm var. Yardıma ihtiyacım var.

İlk olarak emlak işlerim için çalıştığım muhasebeciyi arıyorum. Cevap yok, sonra bir mesaj geliyor ve bir aylığına tatile çıktığını söylüyor. Telefonu kapatıyorum, bana yardımcı olabilecek başka bir vergi uzmanı daha biliyorum.

Ama onu aramak istiyor muyum?

Lily ve ben açık artırmadan sonra ilişkimizi açık bıraktık, ama konuşmadık. Onu tekrar görmek istiyorum, tabii ki, ama bilemiyorum...

Bir şey bana, çok fazla zorlarsam onun uzaklaşacağını söylüyor. Ama sorun şu ki, onunla konuşmak için can atıyorum. İşleri yavaştan almak istemiyorum. Onun yanında olmak, doktor randevularına gitmek, onunla birlikte kanseri nasıl yenebileceğimizi bulmak istiyorum. Bu koruyuculuk bana yabancı bir duygu, ama içimi yakıp kavuruyor

. Onun yanında olmak istiyorum. Bana güvenmesini istiyorum

Yıllardır bir kadınla ikinci bir randevuya çıkmak istemedim, ama Lily ile bundan daha fazlasını istiyorum. Bu hiç mantıklı değil. Tracey'den ayrıldığımdan beri, ilişkilerden uzak durmaya özen gösterdim. Onlar sadece sorun ve kalp kırıklığı getiriyor. Ama şimdi, Lily'nin yanımda olmadığı bir hayat düşüncesi, duvara yumruk atmak istememe neden oluyor.

Ama Lily açıkça söyledi; benimle ciddi bir ilişki istemiyor. Yine de, büyükannemin yardımına ihtiyacı var.

Lily ikinci çalınıştta telefonu açtı. "Rudy," dedi kulağıma. "Benim aramamı beklemiyor muydun?" Sesindeki gülümseme, telefonu günler önce açmam gerekip gerekmediğini merak etmeme neden oldu. Benim ona ulaşmamı mı bekliyordu?

"Büyükanne adına arıyorum," diyorum, istemeden dudaklarım kıvrılıyor.

"Uh-oh," diyor. "Şehri terk etmem mi gerekiyor? Tehlikede miyim?"

Gülümsüyorum. "Hayır. Vergi dairesi tarafından denetleniyor ve bunu bana aylarca söylemeyi unutmuş. Denetçi gelecek hafta geliyor."

"Saha denetimi," diyor ve ıslık çalıyor.

"Evet." Derin bir nefes alıyorum. "Muhasebecimi aradım ama tatilde. Muhasebe işleri için normal saatlik ücretin ne kadar? Acaba..."

"Sana yardım ederim. Tabii ki sana yardım ederim," diye sözümü keser. "Hatta sana aile, arkadaşlar ve korkutucu büyükanne indirimi bile yapabilirim. Bu akşam başlamak ister misin? Vergi beyannamesini inceleyip tüm kayıtlarını düzenleyebiliriz. Genellikle sadece denetledikleri yılı görmek isterler, ama altı yıla kadar olan kayıtları isteyebilirler. Her yıl vergilerini ödemiş ve kayıtlarını saklamışsa, çok uzun sürmemesi gerekir."

Deponun karanlık ağzına bakarak, nemli havayı içime çekip, bir nefes veriyorum. "O kadar emin olmazdım."

LILY, kapıdaki tabelayı "kapalı" olarak çevirdikten sonra kitapçıya geliyor. Bol, şeftali rengi pantolon ve dar

beyaz bluz giyiyor. Koyu renk saçları gevşek bir at kuyruğu şeklinde toplanmış, yüzünü çerçeveleyen bukleler saçlarından dökülüyor. Solan yaz güneşinde, kitapçının kapısında bir tanrıça gibi görünüyor.

"Merhaba," diye sesleniyorum. Birlikte geçirdiğimiz her saniye, mesafemi korumamı zorlaştırıyor.

"Merhaba." Gülümsüyor ve kapıyı işaret ediyor. "Girebilir miyim?"

Rafların arasından mağazanın arkasına doğru yürüdük, "Sadece Personel" yazan kapıdan geçerek mağazanın arkasındaki dar alana girdik. Depo kapısına döndüm ve ona kaşlarımı kaldırarak baktım. "Hazır mısın?"

"Neden birdenbire gergin oldum?"

Gülümserim ve kapıyı açarım, kapı sandalyenin ayağına takılır. Eski mobilyaların üstünden uzanarak, odanın ortasındaki tek ampülü yakmak için ipi çekerim.

Lily geri çekilir ve eliyle burnunu ve ağzını kapatır. "Kokusu... ilginç," der, parmaklarının altında burnunu kırıstırarak.

Gülüyorum. "Bu da bir ifade." Nefesimi veriyorum. "Vazgeçmek için henüz geç değil."

Lily elini indirir ve başını sallar. "Buradayım, değil mi? Hadi bunları çıkaralım. Agnes beyannamesini elektronik olarak mı gönderdi?"

"Evet, ama onun sistemindeki tek elektronik şey bu," diyorum gülümseyerek. Arkamdaki duvara dizilmiş birkaç kutuyu işaret ediyorum. "Bazı kutu fişleri çıkarmaya başladım, ama onun burayı üç yıl önce yenilediğini biliyorum. Depo çöplük haline geldi ve her şey karıştı. Çıkardığım kutulardan bazıları 1983 yılına ait fişlerdi ve kapının hemen yanındaydılar. Daha yeni olanların nerede olduğunu hiç bilmiyorum."

"Muhtemelen en arkada, fare pisliği dağının altında gömülüdür," diyor Lily alaycı bir gülümsemeyle. "Bana bunun o kadar kolay olmayacağını söylemene şaşmamalı."

Gülümsüyorum. "Bu eşyaları benim evime taşıyabiliriz diye düşünüyordum. Mobilyası olmayan boş bir yatak odam var, kutuları orada saklayabiliriz. Bir depolama alanı gibi."

Gözleri benimkilere kayar, yanakları kızarır. Sonra Lily başını sallar. "Tabii."

Arabamı kutularla doldurmak neredeyse bir saatimizi aldı. Sonra onun arabasını da doldurduk, depoda sadece toz topakları ve kırık mobilyalar kaldı. Işığı kapatmak için kordonu çektim, sonra dışarı çıktık.

Evime vardığımızda, biraz utanıyorum. Ben bir emlak profesyoneli olmam gerekirken, hiç tamir edilmemiş, tamir edilmesi gereken bir evde yaşıyorum. Lily bunu fark etmiyor gibi görünüyor, sadece kutuları içeri taşımama yardım ediyor. Şakalaşıyoruz, gülüyoruz, dalga geçiyoruz ve işe koyuluyoruz.

"Bu kutuda, geçen yılın faturalarının yanında seksenli yıllara ait faturalar var." Parlak beyaz bir fatura ve belirgin şekilde sararmış bir faturayı elinde sallıyor. "Bu ne iş?"

"Büyükanneme sormam gerek," diyorum ve su hasarı görmüş bir kutuyu kaldırıp altındaki hasarı inceliyorum. Homurdanıyorum. "Muhtemelen sadece homurdanıp bana kendim bulmamı söyler."

Lily gülümser. Güneş batana kadar çalışırız ve ışıkları yakarız. Lily'nin karnı duyabileceğim kadar yüksek sesle guruldadığında, pizza sipariş etmeyi öneririm.

Ve böylece kendimi mutfağımın tezgahına yaslanmış, Iliana Viceroy'un yanında pizza yerken buluyorum.

Çenemi onun vejetaryen pizzasına doğru sallıyorum. "Pepperoni sevmiyor musun?"

Bir lokma yutar. "Ben, şey... Şu anda işlenmiş etten uzak duruyorum."

"İçki yok, işlenmiş et yok... Sağlık çılgınlığı mı yaşıyorsun?"

Gözleri benimkilerden kaçır ve sanki bakışlarımdan kaçmak istercesine başını eğirir. "Öyle bir şey," der, ellerini kağıt peçeteyle silerken. "Su istiyorum. Sen bir şey ister misin?"

Bardakları bulana kadar birkaç dolabı açmasını izlerken neredeyse zevkle homurdanıyorum. Lily'nin evimde olmasını seviyorum, çıplak ayakla, sanki burada yaşıyormuş gibi yiyecek ve içeceklerden kendine alıyor.

O tezgaha yaslanıp bir bardak su içerken, ben buzdolabından bir bira açıyorum. Koridora doğru başımı sallıyorum. "Sence evrak işleri ne kadar sürer?"

Lily derin bir nefes aldı. "Denetçi ne zaman geliyor?"

"Çarşamba."

Dudaklarını büküyor. "O zamana kadar her şeyi halledebiliriz. Yıllara göre ayırıp geçen yılın giderlerini ayrıntılı olarak mutabakatı yapacağız. Hafta sonu için programımı boşaltacağım."

Birayı masaya bırakıp ona doğru yürüdüm ve avuçlarımı tezgahın iki yanına koydum. "Sen gerçek olamayacak kadar iyisin, biliyor musun?"

"Aslında, muhasebe müşterilerimin çoğu öyle diyor." Sırıttı alaycıydı, ama gözlerinde gölgeler vardı.

"Lily," dedim, sesim neredeyse bir hırıltıdan ibaretti, "Bir haftadır senin aramanı bekliyordum."

Omuz silkti. "Meşguldüm."

"Neredeyse her gün topluluk bahçesinde çalıştığını gördüm," dedim.

Lily kollarını kavuşturur ve bana şimdiye kadar gördüğüm en küstah bakışı atar. "Ne yani, bu iş sayılmaz mı?"

"Demek istediğim o değil."

"Hayır, neyin meşgul sayılacağına *sen* karar verirsin. Ben seni aramadım - bu arada, bunun aramızda geçici bir şey olduğuna karar verdiğimizde, bu yüzden senin için programımı değiştirme zorunluluğum *yok* - ve şimdi benim zamanımı nasıl geçireceğime sen karar veriyorsun..."

Onu bir öpücükle susturuyorum ve hemen yumuşadığını hissediyorum. Kollarını boynuma doluyor ve beni kendine çekiyor, ta ki onu tezgaha yaslayana kadar. Alt dudağını ısırarak, onun çıkardığı yumuşak inlemelerin tadını çıkarıyorum.

"Rudy," diye fısıldar.

Ellerim kalçalarına kayar, gömleğinin altından beline doğru kayar. "Evet?" Dudaklarım tekrar dudaklarını bulur ve nefes almak zorunda kalana kadar öpücüğü derinleştiririm.

"Çalışmamız gerek," diyor, dudaklarını çeneme sürterek.

"

"Şşş," diye mırıldanıyorum ve boynunu öpüyorum.

O donup geri çekilir. "Az önce bana sus dedin mi?"

Onun tenine gülümserim, ellerimi sırtına dolayarak.

"Sessiz ol, Lily. Seni öpüyorum."

"Şimdi de bana sessiz olmamı söylüyor!"

Gülerek onu kendime çekiyorum ve ellerimi kalçalarına kaydırıyorum. Onu sıkıca sarıldığımda, inliyor, vücudu ellerimde yumuşak ve esnek.

"Cesursun sen, Rudy," diyor, ama sesi nefes nefese ve elleri omuzlarıma yapışıyor.

Pantolonunun bel kısmı elastik olduğu için ellerimi kolayca kalçalarına kaydırıyorum ve avuçlarımın içindeki çıplak teninin hissine inliyorum. Onun tenini yoğurup dudaklarını öpüyorum, ağzıma karşı inlemesi ve iç çekmesi hoşuma gidiyor. Elinin diğer kolumu çektiğini hissettiğimde, onun rehberliğinde kolumu beline ve göğsüne doğru kaydırıyorum.

Geri çekilirken, Lily'nin bakışlarıyla karşılaşıyorum. Gözleri koyu, kapüşonlu. Dudaklarını ısıyor ve ben elimi göğsüne dolarken göz kapaklarını kapatıyor. Bir elim göğsünde, diğer elim kalçasında, kalçalarım onun kalçalarına sıkıca bastırılmış durumda ve onun benim kaya gibi sert olduğumu hissedebileceğinden hiç şüphem yok.

Bugün burada korkmuş bir tavşan yok. O, dokunuşuma sırtını kamburlaştırıyor ve ben, bluzunun üst düğmelerini açarken ellerimin titremesini zorlukla engelliyorum. Sütyenini görünce inleyerek, kupayı aşağı çekip dudaklarımı göğsüne götürüyorum.

Lily'nin parmakları saçlarıma dolandığında, dişlerimi meme ucuna sürüyorum, sonra dilimi pürüzlü tepeciğin üzerinde gezdiriyorum. İnlemesi içimi delip geçiyor ve vücudum daha da geriliyor. Elimi kalçasından öne doğru kaydırarak parmaklarımı külotunun altına sokuyorum ve inliyorum.

O ıslak. Gerçekten, gerçekten çok ıslak. Dayanamayarak, iki parmağımı içine sokuyorum ve meme ucunu ağzıma alıp emiyorum, onun inlemelerini seviyorum. Kalçaları, sanki daha fazlasını istemekten kendini alamıyormuş gibi, dokunuşuma karşı kıvrılıyor. Parmaklarımı saran ıslak, sıcak hissi beni çıldırtıyor, onun benim sikimi sarması cennetteymiş gibi hissettireceğini biliyorum.

Ve lanet olası kapı zilim çalıyor.

Lily donuyor. "Kapiya bakmak ister misin?" Sesi nefes nefese ve o kadar seksi ki, vücudumdaki tüm kan bacaklarımdan arasına akıyor.

"Hayır." Dudaklarını öpüyorum, çıplak göğüslerini avuçluyorum ve o kalçalarını elimde sallarken inliyorum. Vücudu mükemmel. Göğüslerini kaybedebilir, ama takdir edilecek başka pek çok yeri var

Belindeki o ukur. Kalalarının otesine uzanan kıvrımlı kalçaları. Beni saran zarif, uzun kolları. O dudaklar ve gözler.

Bacaklarının arasındaki muhteşem, ıslak, sıcak boşluk. Kapı zili tekrar çalıyor.

İnliyorum.

Biri kapıyı yumrukluyor ve sonra büyükannemin sesini duyuyorum. "Rudy! Orada olduğunu biliyorum!"

ON DÖRT LILY

Agnes'in üstsüz halde torunuyla öpüşürken beni yakalaması kadar korkutucu bir şey yoktur. Ya da, en korkunç senaryo olarak, onun parmaklarıyla orgazm olurken beni yakalaması. Ondan uzaklaşıyorum, bluzumu iliklemek için acele ediyorum, saçlarımı düzeltiyorum, kalbim göğsümde deli gibi atıyor.

Nedense, mutfakta kalıp kendimi toplamak yerine, Rudy'yi koridordan geçip ön kapıya kadar takip ediyorum. Nedenini sorma. Hiçbir fikrim yok. Belki Rudy'ye beni bağlayan bir ip vardır ve gergin bedenim ondan o kadar uzak kalmaya dayanamıyordur. Rudy yüzüne o çekici gülümsemeyi takınıyor ve ikimiz de hazır olduğumuzda kapıyı açıyor. "Merhaba, büyükanne."

"Bu defterleri evde buldum. Bilgisayarlar bozulduğunda yapılan satışlar yazıyor." Ona kırmızı ciltli bir yığın defter uzatır, sonra bakışlarını bana çevirir. Gözleri gömleğime kayar ve ben dehşetle düğmelerimi yanlış iliklediğimi fark ederim. Bluzumun ön tarafında, göğüs hizasında kocaman bir delik vardır.

Harika. Bütün kasaba bunu ne kadar sürede öğrenecek acaba?

Boğazımı temizleyip, yedek yatak odasına girip çantamı alıyorum. "Gitmeliyim," diyorum ve göğsümü saklamak için kollarımı kavuşturarak tekrar ortaya çıkıyorum. "Sabah çalışmaya devam etmek için geri geleceğim," diyorum, kimseye bakmadan odadaki herkese.

"Lily, bekle," diye başlar Rudy, ama ben sadece başımı sallarım.

"Hoşça kal!" Kaçarım ve kendi apartmanımın dışına çıkana kadar nefes almam. Telefonum çaldığında irkilirim.

Arayan Trina. Kızlar bu akşam bir şekilde orada toplanmışlar ve beni özlemişler, o da beni tatlıya davet ediyor. Sesimi sabit tutmayı başarıyorum. Yalnız daireme çıkmak istemediğim için

, ona birazdan orada olacağımı söyledim. Yukarı çıkıp yeni kuru temizlemeden gelen kadife elbisesini aldıktan sonra, şehrin diğer ucundaki Trina'nın evine doğru yola çıktım.

Trina'nın evine vardığımda ışıklar yanıyor ve Mac çocukları yukarı çıkarken Toby ve Katie'ye iyi geceler demek için tam zamanında içeri giriyorum. Trina, Candice, Fiona, Jen, Simone ve şaşırtıcı bir şekilde Nora, mutfak adasının etrafında oturmuş, çok fazla şarap şişesi paylaşıyorlar.

Ben içeri girdiğimde hepsi alkışladı.

Çantamı ve Trina'nın elbisesinin bulunduğu giysi çantasını mutfak tezgahına bırakıp hepsine dönerek, "Agnes az önce Rudy ile öpüşürken beni yakaladı" dedim.

Onların tezahüratlarının gürültülü olduğunu düşünüyorsam, sözlerimin ardından gelen çığlıklar bunun yanında hiçbir şey kalır. Yüzümü ellerimle kapattım, ta ki bana yaklaşıp açıklamamı isteyene kadar.

Hikayemin sonunda kızlar gülmekten kırılıyor.

"Ama neden gittin?" Simone öfkeyle sorar.

"Hadi ama," diye cevap veriyorum, ona inanamayan bir bakış atarak. "Sen kalır mıydın?"

"Rudy ile mi? Tabii ki!" Trina bu sözleri haykırdıktan hemen sonra kıkırdar.

Daha fazla kahkaha sesi duyulur. Mac, kaşlarını kaldırarak mutfağın kapısında belirir. "Siz bayanlar ne hakkında konuşuyorsunuz, bilmek ister miyim?"

"Duruma bağlı," diyor Jen, tam da Fiona araya girip "Muhtemelen hayır" derken.

Gülümseyerek, Mac Trina'nın yanına gider ve dudaklarına ıslak bir öpücük kondurur. "Stüdyoya gidiyorum. Birkaç saat sonra dönerim."

Hepimiz onun uzaklaşmasını izleriz — güzel bir manzara — ve sonra tüm dikkatler bana döner. Çenemi Trina'nın elbisesine doğru hareket ettiririm. "Sanırım tüm şampanyayı bitirdiler, ama bitirmedilerse, sana parasını geri öderim."

Trina elini salladı. "O elbise senin sevişmen için öldüyse, bu değerli bir fedakarlık."

Daha fazla kahkaha sesi duyulur ve ben sadece gözlerimi deviririm. Buzdolabından kendime bir şişe maden suyu alıp bar taburesine otururum, sonra utanç duygusunun izlerini kanımdan silip atarım. Nora'nın

Nora'nın Reno'da bir derginin sanat yönetmeni olduğunu ve patronu bir toplantıya katılmasını istediği için milyonuncu kez Reno'ya geri dönmek zorunda olduğunu öğreniyorum.

"Patronum, işimi yaptığım sürece taşınmamda bir sakınca olmadığını söyledi, ama ofiste her zaman söndürülmesi gereken bir yangın çıkıyor. Bu bana bir servete mal oluyor," diyor Nora, şarabını yudumlarken.

"Belli ki yalan söylüyor," diyor Simone. "Biraz araştırma yapmalısın. Ben de senin için etrafta sorabilirim."

"Bu iyi olur," diyor. "İşimi seviyorum, ama işe gidip gelmek artık sıkıcı olmaya başladı."

Birkaç saat geçtikten sonra, Rudy ile geçirdiğim akşamın hatıraları silinmeye başladı. Kızlara veda edip eve döndüm ve iç çekerek yatağıma uzandım.

Şimdi tek yapmam gereken, bu denetim bitene kadar yarın, ertesi gün ve sonraki gün Rudy ile yüzleşmek... ve bir şekilde ona aşık olmadan ya da kendimi utandırmadan bunu başarmak.

Zili çaldıktan sonra beni geniş, çıplak bir göğüs karşılıyor. Terden parlıyor ve derin nefeslerle inip kalkıyor. Sessizce, bakışlarımı Rudy'nin yüzüne kaldırıyorum.

"Bunu bilerek yaptın," diye patladım.

Gözleri kırışır, ama dudakları seğirmez. "Ne yaptım?"

"Gömleksiz kapıyı açtın." Onun bulunduğu yöne doğru el sallıyorum. "Dün gece kaçtığım için beni cezalandırıyorsun."

Rudy beni içeri almaktansa, kolunu kapı pervazına dayadı ve kaşlarını kaldırdı. "Benim görüntümün bu kadar iğrenç olduğunu ve bunu ceza olarak gördüğünü bilmiyordum."

Gözlerim, karın kaslarının arasında akan ter damlalarına geri döner. Söyleyecek bir şey bulmaya çalışırım, ama vücudum kendiliğinden yanacakmış gibi hissediyorum. Ceza değil, işkence gibi.

Rudy bir adım geri çekildi, gözleri parlıyordu. "Erken geldin," diye açıkladı sonunda. "Antrenmanımın sonuna denk geldin."

Telefonumdan saati kontrol ediyorum ve haklı olduğunu anlıyorum. Saat on bir ve ona öğlen civarında geleceğimi söylemiştim. "Oops," diyorum, ama aslında pek üzgün değilim.

"Ben giyinirken başlamak ister misin?" Arkamdan kapıyı kapatıyor, vücudu benimkinden sadece birkaç santim uzakta.

"Tabii," diyorum cılız bir sesle, sonra yedek yatak odasına doğru yöneliyorum.

Birkaç dakika sonra duşun açıldığını duyarım ve yanaklarım daha da kızarır. Neden bilmiyorum ama Rudy'nin üst katta çıplak olarak sabunlu suyla yıkıyor olması düşüncesi...

Hızla gözlerimi kırıştırarak, elimde tuttuğum fişlere bakıyorum. Onları aldığımı bile fark etmemişim. Gözlerimi kısarak tarihleri okumaya çalışıyorum, sonra vazgeçip Agnes'in dün gece bıraktığı defterlerden birini alıyorum.

Hâlâ boş boş sayfaları çevirirken, Rudy elinde iki kahveyle geri gelir. Saçları ıslaktır ve kalçalarına kadar inen bir tişört ve kot pantolon giymektedir. Ayakları çıplaktır.

Kupa sıcaktı, ama beni en çok etkileyen şey, Rudy'nin kahveyi verirken parmaklarının benimkine değmesi oldu. Teşekkür etmek için başımı salladım, sonra evrak kutularına döndüm. "Her şeyi yıla göre sıralayarak başlamalıyız," dedim, ki bu tamamen gereksiz bir yorumdu çünkü dün gece tam da bunu yapıyorduk.

"Tabii," diye cevaplar Rudy ve işe koyuluruz.

Geç saatlere kadar çalışıyoruz ve pişman olacağım bir şey yapmadan ayrılıyorum, ancak uzun ve uzun bir veda öpücüğü veriyorum. Ertesi gün de aynısını yapıyorum. Rudy bazen işleriyle ilgilenmek için birkaç saatliğine ayrılmak zorunda kalıyor, ama onun evinde kendimi evimdeymiş gibi hissettiğimi fark edince şaşırıyorum. Yine de, etrafı karıştırma isteğine direniyorum. Genellikle müşterilerle görüşmelerinden veya toplantılarından yorgun ve beni gördüğüne rahatlamış bir şekilde dönüyor. Bana verdiği gülümsemeler, sanki ben ona taze bir nefesmişim gibi, göğsümde sıcak bir his uyandırıyor.

Onun varlığının bana ne kadar iyi hissettirdiğini görmezden gelmeye çalışıyorum.

Yakında hafta sonu olacak ve günlerdir bebek ya da hastalığım hakkında endişelenmediğimi fark ediyorum. Rudy ve ben Cumartesi günü izin yapmaya karar verdiğimiz için, aylardır hissetmediğim kadar hafif hissederek kız kardeşlerimle kahvaltı yapmak için Four Cups Café'ye gidiyorum.

Neredeyse tüm işimizi bitirdik. Geçen yılın vergilerini hallettim ve son altı yılın düzenli olduğundan emin olmak için sadece birkaç kutu daha düzenlemem gerekiyor.

Geleceğin ne getireceğini düşünmeden bir şeyi başarmak iyi hissettiriyor, fark ettim.

ON BEŞ RUDY

GEORGIA NEVES ÇANTASINA UZANIR ve kadife bir kılıf çıkarır, içinden ağır bir gümüş kalem alır. Gözleri benimkilere kayar ve baştan çıkarıcı bir gülümseme atar. "Hayatımı teslim etmek üzereyim Rudy."

"Hatırladığım kadarıyla, sen ona hayallerinin mülkü demiştin." Ofisimin konferans odasındaki masanın üzerinde ellerimi birleştirip ona profesyonel bir gülümseme attım. Sonsuz gibi gelen görüşmeler ve satıcılarla iki gün süren zorlu pazarlıklar sonrasında — bu arada Lily'ye elimi sürmemeye çalışırken, aynı zamanda uyanık olduğum her anı onunla eski faturaları inceleyerek geçirmek istiyordum — Georgia'nın Heart's Cove'dan on dakika uzaklıktaki sahil mülkü için yaptığı teklif nihayet kabul edildi.

"Evet, öyle dedim," diye cevapladı.

Kılıftan gözlüklerini çıkararak, ince, aristokrat burnunun ucuna takar ve sözleşmeyi okumaya başlar. O, işin normal sınırlarının çok ötesinde zaman ve ilgi isteyen müşterilerden biriydi, ama 5,1 milyon dolarlık bir mülk satın aldığı için fazla şikayet edemem. Yıllardır bu kadar büyük bir komisyon çeki almamıştım. Georgia benimle şahsen görüşmek istediğinde, birkaç çalışanım bana alaycı bakışlar attı, ama yıllık ikramiye zamanı geldiğinde, iyi bir yıl geçirdikleri için hepsinin ödüllendirileceğini biliyorlardı.

Sabırla oturuyorum. Georgia gerçekten çekici bir kadın. Güzel, uzun boylu, gür siyah saçlı ve Akdeniz özelliklerine sahip. Tam da geçmişte yatağıma atacağım türden bir kadın... Öyleyse neden ona karşı hiçbir şey hissetmiyorum? Lily bir ay önce kitapçıya girdiğinden beri, diğer kadınlara olan ilgimi tamamen kaybettim.

Georgia pahalı kalemıyla noktalı çizgiyi imzalıyor. "Bitti," diyor.

"Bunu hemen satıcıya götüreceğim," diyorum ve imzalı sözleşmeyi manila klasörüne geri koyuyorum.

"Birkaç dakika içinde iyi haberleri veren bir telefon bekliyorum, sonra kutlama yapabiliriz." Elini uzatıp benimle tokalaşır. Eli yumuşak ve kadınsıdır, bu da aklıma Lily'yi getirir. Avucumun altında onun tenini hissetmenin, yumuşak vücudunu kollarımda hissetmenin nasıl bir şey olduğunu.

O kadını yatağıma atmam lazım, hem de bir an önce.

Bu düşünceyi kafamdan silip, dudaklarıma zorla bir gülümseme konduruyorum. "Tabii ki." Kapıyı işaret ediyorum ve Georgia gittikten sonra derin bir nefes alıyorum.

Dışarıda güneş parlıyor, bu yüzden ceketimi çıkarıp şehrin diğer ucundaki diğer ajansın ofisine yürüyerek gitmeye karar veriyorum. Sonra da Four Cups'a uğrayıp öğle yemeği yiyeceğim.

Belki de, zihnimin karanlık köşelerinde, Lily'nin kız kardeşinin kafesinde olmasını umuyorum. Son üç gündür onu her gün gördüm ve pazartesiye kadar onu göremeyeceğim düşüncesi bana dayanılmaz geliyor.

Cove Boulevard'da yürüyerek satıcının emlakçısının ofisine varmam uzun sürmüyor. Evrak işlerini hallediyoruz ve bir saat içinde Ağustos güneşinin altına çıkıyorum. Ağaçlıklı caddede yürümeye başlamadan önce, okyanus kokulu havayı derin bir nefesle içime çekiyorum.

Four Cups Café'nin içinde, Lily'nin başını kız kardeşinin omzuna yaslayarak kahkahalarla güldüğünü görüyorum. Göğsüm sıkışıyor ve kapıya doğru yöneliyorum, ama telefonum çalıyor.

"Mesajını aldım," diyor Georgia kulağıma. "Vay canına, çok hızlı çalışıyorsun."

"İmzaladım ve tamamladım," diyorum, gözlerim hala kafenin içindeki sahneye odaklanmış halde. "Sadece sözleşmenin bir kopyasını yapmam gerekiyor, sonra sana aslını gönderirim."

Georgia mırıldanıyor. "Yüz yüze teslim etmeye ne dersin? Benimle kutlama yapacağına söz vermiştin."

Gözlerimi kafeden ayırıp kaldırıma bakıyorum.

"Ben..."

"Mazeret yok. Az önce cebine neredeyse yüz bin dolar koydum, Rudy. En azından benimle bir şişe şampanya içebilirsin.

Bir iç çekmeyi zorla bastırarak, sesimi hafif tutmaya çalışarak "Tabii" diyorum.

"Harika," dedi Georgia. "Edgeville Yat Kulübü'ne gidiyorum. Üyelik ücretini yeni ödedim ve orada harika bir deniz ürünleri makarna yemeği var. Öğle yemeği benden, hayır cevabı kabul etmiyorum."

"Harika," diye yalan söyledim ve Four Cups'taki kadınlara son bir kez baktım. Telefonu kapattığımda, nefesimi bıraktım ve ayaklarım beni ofise geri götürdü.

Georgia ile bir öğle yemeği yiyip belgeleri teslim edecek, ödeme ve kapanışın lojistiğini tartışacağım, sonra ondan kurtulacağım. Ofiste gerekli evrak işlerini halledip, kadını daha fazla bekletemeyeceğim noktaya geldiğimde arabama atlayıp sahil yolundan Edgeville'e doğru yola çıkacağım.

Lily'yi buraya getirmek ya da daha iyisi, öğle yemeğini tamamen atlayıp onu yatağıma sürüklemek isterdim, ama işimde iyiyim ve bu satışı tamamlayacağım.

Yat kulübüne vardığımda, kendimi kabullenmiş durumdayım.

Georgia, ince belini saran hafif, havadar bir elbise giymiş. Özenle şekillendirilmiş saçları dalgalar halinde sırtına dökülüyor ve körfezin en iyi teras masasında otururken büyük boy güneş gözlükleri takıyor. Restoranın içinden ona doğru yürüdüğümü görünce bana gülümsüyor, sonra masaya vardığımda öpmem için yanağını uzatıyor.

Elini boynuma dolarken dudaklarını yanağıma değdiriyor ve ondan uzaklaşmamak için tüm irademi kullanmam gerekiyor.

"Tebrikler Bayan Neves, yeni bir eviniz var." Sözleşmesinin bulunduğu dosyayı yanındaki masaya koydum, ama o dosyaya bakmadı bile.

"Sen, birlikte çalışmaktan zevk aldığım en iyi emlakçısın Rudy," diyor ve güneş gözlüklerini aşağı indirerek gözlerini vücudumda gezdiriyor.

"Teşekkür ederim, hanımefendi," dedim.

Dilini şaklatıyor. "Bana hanımefendi deme." Bir süre duruyor. "Tabii hoşuna gidiyorsa başka." Flörtöz bir kahkaha atıyor ve ben kalkıp kaçma isteğine direnmek zorunda kalıyorum.

Onunla sadece bir saat, bu ağır flörtlere katlanmak, sonra gidebilirim. Lily'yi arayıp kahve, tatlı ya da akşam yemeği için davet edeceğim, ya da neyse, büyükannemin eski plak kutularını karıştırıp bundan daha çok keyif alacağım.

Ama garson gelir ve Georgia en pahalı şampanyalarından bir şişe sipariş eder, ben de arkanıza yaslanıp öğle yemeğini atlatmak için elimden geleni yaparım.

ON ALTI TRINA

LİLY, yan masamıza servis edilen yumurtaları görünce yüzü yeşile dönüyor.

Kaşlarımı kaldırıyorum. Sabah bulantısı olabilir mi? Garajımdaki bebek eşyaları kutularını gösterdiğimden beri Lily bebekten hiç bahsetmedi. "İyi misin? Brunch yemekleri için havanda mısın?"

Dudaklarını sıkıca kapatıp başını sallar. "Hayır."

"Ben de," diyor Candice. "Taco istiyorum."

"O zaman gidelim," diyorum. "Cantina'ya gidebiliriz." Cantina, lezzetli, hızlı ve ucuz küçük bir Meksika restoranı. Ancak oldukça kalabalık oluyor ve cumartesi öğleden sonra bir saatte masa bulmak kesinlikle zor olacak.

Lily çoktan ayağa kalkmış ve kapıya doğru yürüyor. "Ben varım!"

Candice kaşlarını çatıp bana bakar. "Hâlâ onun neyi var anlamaya çalışıyorum. Ondan bir şey öğrenebildin mi? Eskisi gibi davranmıyor. Ne oldu acaba? Bir sonraki seyahatinden bahsetmedi bile."

"Doğru," diye cevap veriyorum, kesin bir şey söylemeden.

"Iliana'nın tekrar ayrılma planı olmadan evde olduğu son zaman ne zamandı?" Candice kaşlarını kaldırarak bana bakar. "Ergenlik çağından beri olmadı."

"Hadi taco yemeye gidelim," diye cevap veriyorum.

İki kız kardeşimle birlikte sokağa çıkıyoruz ve Lily birkaç derin nefes aldıktan sonra omuzlarını indiriyor. Bana sıkı bir gülümsemeyle başını hafifçe sallıyor, sanki bu konu hakkında konuşmak istemediğini belirtmek istercesine.

"Blake taco istiyor," diyor Candice, telefonundan başını kaldırarak. "Mac için de alalım mı?"

"Ona sorarım." Çantamdan telefonumu çıkarırım. "Çocuklarla birlikte, onlar da öğle yemeğine hazır olabilirler."

"Peki ya Rudy?" diye sorar Candice, gözlerinde hafif bir ışıltı belirir. "Lily?"

"Ha?" Lily kaldırımdaki bir çatlakta tökezler ve ben onu tutmak için kolumu uzatırım. Bana minnettar bir bakış atar.

Candice ısrar ediyor. "Belki Rudy'ye mesaj atıp öğle yemeğinde taco ister mi diye sormalısın."

Lily gözlerini devirir ve Candice güler. Ben de gülümsemeden edemem. Kız kardeşlerim ve ben yirmi yıldan fazla bir süredir aynı yerde yaşamıyoruz. Birlikte olmak... güzel bir duygu. Heart's Cove giderek daha çok evimiz gibi oluyor.

"Onunla vakit geçirmediğini söyleyemezsin," diye takılıyorum. "Onun evine gittiğini gördük. Herkes bunu konuşuyor."

"Herkes derken kimleri kastediyorsun? Dorothy ve Agnes mi?" diye karşılık verir Lily, sonra da burun kıvrır. "O ikisi Cove Boulevard'daki ağaçlarda yaşayan lanet sincaplar hakkında dedikodu yapıyorlar."

"Mm," diye cevaplar Candice. "Sadece ona sıcak, lezzetli bir öğle yemeği getirilmesini isteyip istemediğini sormak iyi olur diye düşünüyorum."

"Biliyor musun? Tamam. Ona bir mesaj göndereceğim." Lily durur ve telefonunu çıkararak büyük bir gösteri yapar. Mesajı gönderilene kadar ekrana basar, sonra Candice'e sert bir bakış atar. "Mutlu musun?"

En büyük ablamız sırtıyor. "Çok."

"Nora ile konuştun mu?" diye soruyorum Lily'ye, bizim alaylarımızdan biraz uzaklaşması gerektiğini düşünerek.

"Siz ikiniz yakınlaştınız," diye ekler Candice.

Lily omuz silker. "Biz bu kasabanın yeni sakinleriyiz ve birbirimizin karşısındaki dairelerde yaşıyoruz." Bize gülümser. "Ve tek bekar olanlar da biziz."

"Şimdilik." Candice sırtıyor.

Lily'nin gözlerinde bir anlık hüznün belirir, ama hemen gizler. "Sanırım bu gece Heart's Cove'a geri dönecek. Reno'daki patronu, uzaktan çalışacağına söz vermesine rağmen onu sürekli geri çağırıyor."

"Yine mi?" Candice kaşlarını kaldırır.

"Lee ile konuşmak istiyorum," derim ve bu gece Mac'in kardeşini aramayı aklımın bir köşesine yazarım. "Onun için bir işi olabilir ya da

"Oh! Onları gelecek hafta sonu evime taşınma partimde tanıştırebiliriz." Candice gülümser ve ikimize dönerek gülümser. "Annem parti plan

"Oh! Onları gelecek hafta sonu evime taşınma partimde tanıştırebiliriz." Candice gülümser ve ikimize dönerek gülümser. "Annem parti planlama modunda ve ikisini bir araya getirme görevini verirsek, onu beladan uzak tutabiliriz."

"Yani, seni rahatsız etmesin diye," diyor Lily sırtarak. Gülüyorum. "Fena fikir değil."

Beklendiği gibi Cantina tıklım tıklım dolu. Blok boyunca uzanan uzun bir kuyruk var ve üçümüz şükürler olsun ki gölgede duruyoruz. Bir şişe su çıkarıp kız kardeşlerime ikram ediyorum, sonra bir yudum alıyorum. Haftamızı, Candice'in yeni evini, her şeyi ve hiçbir şeyi konuşuyoruz.

Sonra arkamızda biri sıraya giriyor ve Lily donup kalıyor.

Dönüp baktığımda, en fazla otuzlu yaşlarının başında olan bir adam görüyorum. Lily'yi görünce şaşırılmış gibi görünüyor, sonra dudakları kendini beğenmiş bir sırıtışa bükülüyor. "Lily," diyor.

"Jared." Lily başını sallar.

"Rudy seninle değil mi?" Adam başını eğiyor. Lily homurdanıyor. "Bugün değil."

"Ah, doğru ya. O yat kulübünde..." Jared parmaklarını şıklattı. "Adını öğrenemedim. Dün gece hesabımı ödemeye gittiğimde onu başka bir kadınla gördüm."

Lily kaşlarını çatıyor ama hiçbir şey söylemiyor.

Jared'e dönen Candice'dir. "Rudy başka bir kadınla mı çıkıyordu?"

"Candice," der Lily. "Lütfen yapma."

"Hayır," diye araya girer kardeşim. "Bilmek istiyorum." "Ben de," derim, kollarımı kavuşturarak.

Lily sadece alnını ovuşturur. "Boş ver. Bu Rudy'nin kuzeni —bize çarpan pislik. Muhtemelen sebepsiz yere ortalığı karıştırıyordur."

Candice ile aynı anda kaskatı kesildim — Candice Lily'nin hamile olduğunu bile bilmiyor. Bu pislüğün onu şampanya kulesine iterek bebeğe zarar verebileceğini bilmiyor.

Aniden Jared o kadar da kendini beğenmiş görünmüyor. Ayaklarına bakıp ağırlığını değiştiriyor, sonra bakışlarını tekrar Lily'ye çeviriyor. "Dinle,

Lily..."

"Iliana," diye araya girer Candice. "Ona Lily diyemezsin."

Lily gözlerini devirir, ama dudaklarında hafif bir gülümseme belirir. Bizim onun tarafında olmamızı sevdiğini hissediyorum.

Jared içini çeker. "Sana rastlamak istememiştim."

"Biz öyle duymadık," diyorum. Sıra ilerliyor ve hepimiz tacoların vaadine bir adım daha yaklaşıyoruz. Açıkçası, bu çatışma bizi yemek sipariş etmekten alıkoymuyor.

"Doğru," diyor Jared, gözleri bana dönerek. "Şampanya dökülmek üzereyken, randevum dans etmek için kolumu çekip duruyordu! Ondan kurtulmaya çalışırken Rudy'ye çarptım."

Candice burun kıvrıyor.

Lily içini çeker. "Tamam. Teşekkürler. Sorun değil, Jared. Seni affediyorum."

Omuzları düşer. "Bak, ben evlatlık alındım, tamam mı? Rudy ve eski sevgilisi ayrıldığında, üvey kızıyla bir daha hiç konuşmadı, ben de... Bu beni rahatsız etti, tamam mı? Çok rahatsız etti. Onun neden benim bunu kasten yaptığımı düşündüğünü anlayabiliyorum. Son birkaç yıldır pek iyi geçinemiyorduk. Her şey ona çok kolay geliyordu, eski sevgilisi ve çocuğundan öylece uzaklaştı ve bunun hiçbir yankısı olmadı. Hiç. Ben de... onun bir pislik olduğuna karar verdim. İsteddiği kişiyle çıkıyor ve sonra onları terk ediyor, onun bunu tekrar tekrar yapmasını izlemekten nefret ediyorum." Küçük konuşmasını aceleyle bitirir.

"Ne?" diye sorar Lily, başını eğerek. "Eski sevgilisiyle ne oldu? eski sevgilisine ne oldu?"

Jared kaşlarını çattı, sonra başını salladı. "Bunu söylememeliydim. Herhangi bir şey. Ben tam bir pislik değilim, tamam mı? O sadece sinirime dokunuyor. "Üvey kızın ne oldu?" diye soruyorum, ona doğru eğilerek.

Sıra tekrar ilerliyor ve hepimiz birkaç adım atıyoruz. Taze tacoların kokusunu alıyorum ve midem gurulduyor.

"Önemli değil." Restoranın girişine bir göz atar, sonra başını sallar ve uzaklaşır.

"Vay canına." Candice ıslık çalar. "O kadar rahatsız oldu ki, bizden uzaklaşmak için şehirdeki en iyi tacoları feda etti. Ciddi bir şey olmalı."

Lily onun arkasından kaşlarını çatıyor ve ben de kapının hemen içinde, sipariş verebileceğimiz tezgâhın yanına gelmeden önce onu bir süre incelerim.

"Rudy kiminle öğle yemeği yiyordu acaba?" diye fısıldarım. "Siz resmen birlikte misiniz?"

Lily sadece burun kıvrır. "Lütfen. Ona bizim ilişkimizin geçici olduğunu açıkça söyledim.

Başka insanlarla çıkmamamız konusunda hiçbir şey söylemedik."

Candice ve ben birbirimize baktık. Dudaklarını kenara doğru bükerek, "Yine de," dedi.

Lily omuzlarını düzeltir. O ikimizden daha gençtir, ama her zaman daha bağımsız olmuştur. Peru'ya ilk seyahatine çıktığından beri, birkaç aydan fazla evde kalmamıştır. Kendi işini kurmuş ve ülkeden ülkeye, ilişkiden ilişkiye geçmiştir.

Her zaman istikrardan çok bunu tercih ediyor gibi görünüyordu.

Ama şimdi dudaklarını ısırmasını izlerken, hala aynı şekilde hissedip hissetmediğini merak ediyorum. Belki Rudy'nin farklı olduğunu düşünmüştür. Bebekler hayat görüşünüzü radikal bir şekilde değiştirebilir, bunu kendi deneyimlerimden biliyorum. Belki Lily Rudy'den daha fazlasını umuyordu.

"Sana zarar verirse, onun hayalarını keserim," diyor Candice ve sonra sipariş verme zamanı geliyor.

ON YEDİ RUDY

Öğle yemeği randevumdan, Georgia'nın taşınmak *isteyen* arkadaşlarının üç yeni telefon numarasıyla ayrılıyorum. Bir şekilde, anahtarların teslimi için tekrar buluşmamızı söylemeyi, hayır, talep etmeyi de başarıyor ve bunu bir yemekle birleştirebiliriz, değil mi?

Arabama geri dönüp direksiyonun başına geçtim ve derin bir nefes aldım. Yemek kötü değildi ama yorucuydu. Bir an gözlerimi kapattım, sonra motoru çalıştırdım.

Evime, ofisime veya Lily'nin evine gitmek yerine, kendimi büyükannemin kitapçısının önünde buldum. Kapıyı açtığımda içerisi sessizdi ve sonra kendimi kuzenimle karşı karşıya buldum.

"Jared," diyorum, yarı şaşkın bir şekilde. "Okuma bildiğini bilmiyordum." Bu sözler otomatik olarak çıkıyor, kuzenimin alaycı yüzü yakınımda olduğunda her zaman kolayca ulaşabileceğim bir iğneleme.

Jared tezgahın üzerine üç kitap koyar ve bana bakar. Yorgun görünüyor. Nefes alır ve bana döner. "Bunu yapmasak olmaz mı?" diye sorar sonunda.

Kaşlarım çatılır. "Neyi yapmayalım?"

"Anlaşamadığımızın benim hatam olduğunu biliyorum.

Ben... özür dilerim." Gözlerimi kırptıştırırım. "Oh."

"Hepsi bu mu? Sadece 'oh' mu?"

Boğazım kaşınıyor, o yüzden boğazımı temizliyorum. "Bu da nereden çıktı?" "Seni hep kıskanmıştım, biliyorsun," diyor, avucunu

"Senin için her şey çok kolay. Kadınlar, para, başarı. Ve sen her zaman bunları hiçbir önemi yokmuş gibi bir kenara atıyorsun."

Göğsümde sıcak, diken diken bir his yayılır. "Anlamadım?" Jared gözlerini kapatır. "Boş ver."

İkimiz de rafların tarafına dönerken, büyükannem bize doğru sendeleyerek gelir. Bana, sonra Jared'a, sonra tekrar bana bakar ve Jared'ın yeni kitaplarının fiyatlarını eski moda kasasına girmeye başlar. "Denetim bitti mi?" Büyükannem bana bakmadan sorar.

"Neredeyse," diyorum ona. "Sadece birkaç ufak tefek iş kaldı."

O homurdanır, sonra Jared'e toplam tutarı söyler. O yeni kitaplarının parasını öderken ben uzaklaşıyorum, ayaklarım beni Lily'nin evine doğru birkaç blok götürür. Oraya gitmek bilinçli bir karar değildir, ama içten içe, uzak kalamayacağımı biliyorum.

Kuzenimin sözleri beynimde yankılanıyor. Haklı mı? Hiçbir şeyin bana kolay geldiğini hissetmedim, her zaman sahip olduğum her şey için çalışmam gerektiğini hissettim. İşim bana altın tepside sunulmadı, ben kurdum. Kadınlar benden hoşlanıyor, elbette, ama yıllardır başarılı bir ilişkim olmadı. Öyleyse, benim bir tür ilahi şansa sahip olduğum fikrini nereden çıkardı?

Kendimi durduramadan, Lily'nin dairesinin zilini çalıyorum. Butonun yanında küçük bir etikette siyah mürekkeple adı yazıyor. Muhtemelen yetmişli yıllarda inşa edilmiş kahverengi tuğladan yapılmış dört katlı bir binada yaşıyor. Bina, düzenli aralıklarla çıkıntılı balkonlara sahip. En yakındaki balkonda, kuru toprak ve ölü bitkilerle dolu birkaç eski saksı var.

"Evet?" Lily'nin sesi interkom hoparlöründen geliyor.

"Benim," diyorum. "Rudy."

Bir duraklama olur ve uzak durmam gerekip gerekmediğini merak ederim. Zaten neden buradayım ki? Büyükannemin denetimine bir gün ara vermeye karar vermiştik. Onu görmeye niyetim yoktu. Onu aramadım bile. Muhtemelen evine gelmemi garip buluyordur.

Onun evine gelmem garip, ama düşünmeden buraya geldim, sanki dışarıdan bir güç beni buraya çekmiş gibi.

Sonra zil çaldı ve kapı açıldı, ben de içeri girmek için kapıyı ittim.

İçerisi küflü kokuyor. Bir duvarda posta kutuları sıralanmış, köşede gereksiz postalar yığılmış. Solumda eski bir asansör var, ama ben önümdeki merdivenleri kullanmayı tercih ediyorum. Merdiven basamakları

o kadar aşınmış ki, ortaları mat kahverengi bir renge bürünmüş.

Bu yanlış geliyor. Burada olmamak değil, Lily'nin burada yaşaması yanlış geliyor. O, ormanda yer alan muhteşem bir ahşap kulübede ya da bir uçurumun üzerinde duran çelik ve camdan yapılmış bir evde yaşamalı. Hindistan'da bir aşramda ya da bir sahildeki kulübede yaşamalı. Göz alıcı, güzel bir hayat sürmeli.

Heart's Cove şehir merkezinin kenarındaki sıkıcı, kutu gibi bir apartman dairesinde değil.

Benimle birlikte olmalı.

Bu düşünce içimi kemiriyor ve ikinci katın sahanlığında durup, yıpranmış muşamba zemine bakıyorum. Uzakta, üstümde bir kapının açıldığını duyuyorum ve ayaklarım tekrar hareket etmeye başlıyor. Dördüncü kata çıktığımda Lily'nin daire numarasını bilmediğimi fark ettim. Dışarıdaki zilin yanında isimlerin yanında sadece siyah düğmeler vardı. Ama bir kapı, aralığına sıkıştırılmış bir ayakkabı ile açık tutulmuştu ve Lily'nin spor ayakkabısını tanıdım.

Kapıyı itmeden önce kapıyı çaldım. "Merhaba?"

"Buradayım," diye seslendi Lily.

İçeri girip duruyorum.

Lily'nin dairesi küçük bir tek yatak odalı daire. Küçük U şeklinde bir mutfak var ve bu mutfak, köşesinde sadece bir masa ve sandalye bulunan orta büyüklükte bir oturma odasına açılıyor. Masada bir dizüstü bilgisayar duruyor. Karşı duvarda eski bir kanepeler var. Yatak odasının kapısından, çift kişilik yataklı düzenli bir yatak odası görüyorum. Yatakta yaklaşık yedi bin yastık ve minder var. Görebildiğim diğer tek mobilya parçaları, mutfak yarımada şeklindeki tezgahının uzak tarafında bulunan iki bar taburesi.

Bütün ev bej renginde. Bej halı, bej duvarlar, mutfakta bej muşamba, bej tezgahlar ve bejden biraz daha koyu renkli dolaplar. Masa kahverengi.

Lily mutfak lavabosundan doğruluyor, ellerine sarı lastik eldivenler giymiş. Alnını pazılarıyla siliyor, başındaki bandana koyu renk saçlarının üzerine kayıyor. "Merhaba," diyor. "Seni beklemiyordum."

"Aramalıyım," diyorum. Temizlik ürünlerinin keskin, buruk kokusunu alıyorum ve ocağın yanında duran paspas ve kovayı fark ediyorum. Pencereler açık ve oturma odasının ortasında bir elektrikli süpürge kullanılmayı bekliyor. Lily eldivenlerini çıkarıyor, lavabonun kenarına bırakıyor ve eski bir buzdolabını (o da bej renkli) açarak soğuk, filtrelenmiş su dolu bir sürahiyi çıkarıyor.

Odayı taradığımı fark eder ve sırtarak, "Hala dekorasyonla uğraşıyorum. Belli ki," der.

"Çok..."

"Bej mi?" diye tamamlar ve güler. "Biliyorum. Kira sözleşmesini imzalamaya geldiğimde ev sahibi 'boş tuval' ifadesini kullanmıştı. Bu geçici bir durum."

"Senin durumunda bu kadar çok temizlik yapman doğru mu?" diye soruyorum kendime.

Lily'nin yüzüne düşen sert demir maske, yanlış bir şey söylediğimi anladığım ilk ipucu.

"Durumum mu?" diye dikkatlice cevaplar.

Kafamı sallıyorum. "Sadece demek istediğim... Ben..."

Lily, kahkaha gibi sert bir nefes verir ve bana bir bardak soğuk su uzatır. "Kanserim Rudy, ama henüz ölmedim."

"Biliyorum." Parmaklarım bardağı kavrar, onun parmaklarına hafifçe dokunur. Lily bana bakarken bir yudum alırım. "Ne?"

"Burada neden olduğunu söylemeni bekliyorum," diyor, kaşlarını kaldırarak.

Karnımda hissettiğim rahatsızlık azalıyor ve dudaklarımın kıvrıldığını fark ediyorum. Lily'nin en sevdiğim yanı bu. Küstahlığı. Tavrı. Tamamen ve tamamen saygısızlığı.

"Gerçekten düşünmemiştim," diye itiraf ettim.

"Neyi düşünmedin? Davetsizce evime gelmeyi mi?"

"Aynen öyle," diyorum, suyu bitirip bardağı tezgaha koyarak. "Bir dakika önce kitapçada kuzenimle hayatımda yaşadığım en tuhaf sohbeti yapıyordum, bir dakika sonra senin kapı zilini çalıyorum."

Lily duraksar, gözleri benden uzaklaşır. Bir yudum su içer ve geri çekilerek lavabonun kenarına yaslanır, başı

eğerek. "Kuzenin mi?"

"Büyükannemden kitap alıyordu." "Heart's Cove'da mı yaşıyor?"

Kafamı sallarım. "Hayır. Edgeville'de yaşıyor."

"Huh," der, kaşlarını çatarak. Nefesini çeker. "Ben de ona rastladım. Cantina'da."

"Taco dükkanı mı?"

"Aynen öyle." Gözlerimi karşıladı, gözlerini kısarak. "Seni yat kulübünde gördüğünü söyledi. Randevuda olduğunu söyledi."

"Randevu değildi," diye otomatik olarak cevap verdim.

Lily bana sırtını döner. "Beni ilgilendirmez."

"Randevu değildi," diye tekrarlarım.

"Öyle olsa bile, yine de beni ilgilendirmez." Eldivenlerini tekrar giyer ve tekrar tencereyi ovmaya başlar. "Sana işlerin rahat olmasını istediğimi söyledim ve öyle de."

Sabunlu suda ıslanan tencereyi ovmak için hareket ederken omuzlarının nasıl gerildiğini izliyorum. Ellerimi kalçalarına kaydırıp dudaklarımı kulağına yaklaştırdığımda durur. "Bu bir randevu değildi. İş yemeğiydi. Sen büyükannemin kitapçısına girdiğin andan beri kimseyle çıkmak istemiyorum."

Titrek bir nefes onu sarar ve ben kollarımı tamamen onun etrafına dolarım. Elim gömleğinin altına kayar ve avucumda karnının sıcak tenini hissedirim, içimi derin *bir doğru olma* hissi kaplar. Göğsümü sırtına yaslarım, sonra çenemi omzuna dayarım.

Olmak istediğim yer burası. İşte bu yüzden onun zilini çaldım. Çünkü kollarımı ona dolamadığım sürece asla sakinleşemeyeceğim.

Elimi karnından beline doğru yavaş ve dikkatli hareketlerle kaydırıyorum, sanki o ürkek bir hayvanmış gibi.

Ellerim kaburgalarını kavradığında Lily'nin nefesleri hızlanır, ben de "Bu şekilde iyi mi?" diye sorarım.

O da başını sallar, lastik eldivenlerle kaplı elleri lavabonun kenarına dayanır. Ben başparmağımı yavaşça ve sabit bir daire çizerek cildinde gezdirene kadar vücudu gergin hissedilir. Kollarımı

ve onu inciten her şeyden korumak için kollarımı ona dolamak istiyorum, neredeyse onu göğsüme sıkıştırıp orada tutacağım.

"Rudy," diye başlar, sesi o kadar yumuşaktır ki zar zor duyuyorum. "Sen ve ben... Bu iyi bir fikir değil."

"Kanser umurumda değil," diyorum ve bunun doğru olduğunu fark edince şaşırıyorum. Genelde kadınlarla aramıza mesafe koyan ilk kişi benimdir. Duygusal olarak ulaşılamayan kadınlarla çıkma gibi kötü bir alışkanlığım var — örneğin Lily'nin kardeşi Candice gibi — ve ilk direnç belirtisinde geri çekiliyorum.

Eski bir sevgilim bir keresinde bana, bağlanmaktan o kadar çok korktuğumu, muhtemelen evimde yalnız başına öleceğimi ve günlerce kimse cesedimi bulamayacağını söylemişti. Tabii ki kızgındı, ama sözleri acıttı çünkü doğrudu. Herkesi kendimden uzak tutuyorum. Son ilişkim bittiğinden ve kurmak için çok uğraştığım ailemi kaybettiğimden beri böyle yapıyorum.

Öyleyse neden Lily'ye yakın olmak zorunda hissediyorum? Neden onu dünyadaki tüm kötülüklerden korumak için bu kadar güçlü bir dürtü duyuyorum?

Tanıdık olmayan duyguların saldırısına karşı gözlerimi kapatarak, ayaklarım Lily'nin ayaklarının iki yanında olacak şekilde duruşumu genişletiyorum. Şampuanının kokusunu içime çekiyorum, Lily'ye özgü, tanıdık bir çiçek kokusu. Onun kokusuyla sakinleşince, gözlerimi tekrar açıyorum.

"Bir teklifim var," diyorum, dudaklarım kulağına yaklaşıyor.

Nefesim teninde kayarken titriyor. "Öyle mi?"

"Önümüzdeki on iki saat boyunca dış dünyayı unutmaya ne dersin? Ne geçmiş, ne gelecek. Eski sevgililer, kanser ya da başka hiçbir şeyden bahsetmeyelim. Sadece birbirimize bakalım" — parmağım hala onun cildini okşarken— "ve ne olacağını görelim."

Lily'nin dudakları hafifçe kıvrılır, vücudu benimkine yaslanarak gevşer. Omuzlarından kalçalarına kadar bana yaslandığında neredeyse inleyecektim. Soluk kot pantolon ve eski bir tişört giyiyordu ve hiç bu kadar güzel görünmemişi.

"On iki saat," diye tekrarlar, başını hafifçe eğip omzuma yaslar, dudakları benimkilerden bir santim uzaktadır. "On iki saat boyunca her şeyi unutmaya ikna olabilirim."

Yan tarafa bakıyorum, mikrodalga saatin dörtü biraz geçe olduğunu gösteriyor. "Yarın sabah saat 4:17'de, dünyanın geri kalanına yeniden katılıyoruz." Sol elim kaburgasından kalçasına kayıyor ve pelvis ile uyluğunun arasındaki çukura yerleşiyor. Orada onun sıcaklığını hissedebiliyorum ve diğer tüm düşünceler kafamdan uçup gidiyor.

ON SEKİZ LILY

RUDY'NİN PARMAKLARI üzerimde bir tür büyü yapıyor. Bir kolunu karnımın üzerine koymuş, eliyle belimin çukurunda yavaşça daireler çiziyor. Diğer eli kot pantolonuma düz bir şekilde yaslanmış, parmak uçları çok tehlikeli bir bölgeye yavaşça yaklaşıyor.

O on iki saat istiyor, ama ben ona her şeyi verirdim. O tehlikeli biri. Bana olan tüm kötü şeyleri unutturuyor.

Bana umut veriyor.

Belimdeki eli, cildimi yavaşça ve işkence gibi bir keşfe çıkarıyor, parmak uçları kaburgalarımın yukarı kayarak göğsümün yanını okşuyor.

Rudy'nin eli göğsümün altını kavradığında, başparmağı zaten sertleşmiş meme ucumu okşarken, kulağımın yanında keskin bir nefes sesi duyuldu. "Sütyen giymiyorsun," diye homurdandı.

Kendimi ona, dokunuşuna bırakıyorum. "Cumartesi öğleden sonra evde yalnızım," diyorum. Eli göğsümü okşuyor, parmakları meme ucumu sıkıştırıyor ve sesim biraz nefes nefese kalıyor. "Tabii ki sütyen giymiyorum."

Rudy'nin boğazından çok erkeksi bir ses çıkar ve diğer eli kalçamdan uyluklarımın arasına kayar. Kot pantolonumun üzerinden bile bu dokunuş elektrik gibi gelir. Kumaşın katmanlarından benim heyecanımın sıcaklığını hissedebildiğini biliyorum, çünkü elini belime doluyor ve beni sertçe vücuduna çekiyor. Onun dokunuşunun tadını çıkararak ona eriyorum. Elleri beynime, vücuduma tuhaf bir etki yapıyor, sanki her şey aynı anda ateşleniyor gibi. Belki de elinin hareket şekli yüzündendir, tereddüt yok, duraklama yok. Sadece saf sahiplenme.

Göğsümdeki el, içimden geçen sıcaklık dalgaları yaratıyor ve bacaklarımın arasındaki el beni ona sıkıca sarıyor. O bana yumuşakça, yavaşça dokunurken gözlerimi kapatıyorum ve yarını düşünmemeye zorluyorum kendimi.

Var olan tek şey arkamdaki Rudy'nin sıcak vücudu, eldivenli ellerimle tuttuğum tezgahın hissi, ciğerlerimi sıkın nefes darlığı ve o eller.

El, teşhisimden beri aynada bakamadığım vücudumun yerlerini keşfediyor. Parmakları meme ucumun çevresini izliyor, sonra onu çimdikliyor, okşuyor, okşuyor. Parmakları göğsümü kavrayıp yoğuruyor, sonra diğer göğsüme de aynı muameleyi yapıyor.

İnliyorum, başım omzuna düşüyor ve uzak bir bulanıklıkla, diğer eline kalçalarımı sallamaya başladığımı fark ediyorum. Rudy kulağıma yumuşak teşvikler fısıldarken, avucunun içi bana bastırıyor ve hassaslaşmış cildime iç çamaşırımın sürtünmesi neredeyse dayanılmaz hale geliyor.

"Rudy," diye nefes alıyorum.

Dudakları boynumda atan nabzıma bastırır. "Sen çok seksisin," diye inler ve elini bacaklarımın arasında gezdirir.

Nefes nefese bir kahkaha attım. Kıçımda onun sertleşmiş penisini hissedebiliyorum. Bu, şimdiye kadar bana yapılan en anlamlı iltifat değil, ama belki de en samimi olanı. Ve lanet olsun, seksi hissetmek çok güzel. İstenildiğini hissetmek.

Ve bu ihtiyaç mide boşluğumda sıkıca kıvrılıyor, cildim göğüslerimin üzerinde sıcak ve gergin hissediyor, bacaklarım onun dokunuşuna karşı kalçalarımı sürtünce titriyor.

On iki saate razı olmam çok da zor olmadı, değil mi? Keşke bunu daha önce yapsaydık.

"Benim için ıslandın mı?" diye soruyor, sesi alçak ve şehvetli.

Dudaklarımdan yine sert bir kahkaha dökülüyor. "Kot pantolonumun içinden hissedemediğine şaşırdım."

Arkamda keskin bir nefes duyuyorum ve Rudy beni döndürüyor. Eli gömleğimi yırtıp başımdan çıkarıyor ve ben hala lastik eldiven giydiğimi fark edip gülüyorum. Eldivenler tişörtüme dolanıyor ve garip bir an için kumaş ve lastik yumağına sıkışıp kalıyorum. Rudy homurdanarak gömleği çekip çıkarıyor.

Nefes nefeseyim, lastik eldivenler omuzlarında duruyor, kendimi lezzetli bir şekilde çıplak hissediyorum ve bunun her dakikasını seviyorum. En son ne zaman bu kadar tahrik olduğumu hatırlamıyorum.

Rudy beni daha fazla soymak yerine, kolunu sırtıma doladı ve başımı ona doğru çevirdi, sonra beni öptü.

Arabada, galada ve onun evinde öpüşmelerimiz çılgınca, ateşli ve arzuyla doluydu. Bu öpücük farklı. Tüketen bir öpücük. Vücudumu kendine yapııştırıyor ve merhametsizce ağzımı iyice keşfediyor, sırtımı saran kolu olmasa kendimi tutamayacağımdan endişeleneceğim kadar.

O nefes nefese kalıp gözleri parıldayarak alt dudağımı ısırduğunda, yumruklarımı saçlarına geçirdiğimi fark ettim. "Eldivenlerin saçımı çekiyor," diye homurdandı ve ben gülmekten kendimi alamadım.

"Lastik eldiven giyerken hiç kimseyle öpüşmedim," diye itiraf ediyorum.

"Bunun seksi olacağını hiç düşünmemiştim, ama işte buradayız."

Rudy geriye yaslanır, kalçaları hala benimkilere yapışık, elleri omuzlarımdan kollarıma doğru kayar. Sonunda bakışlarını benden ayırır ve bir elime, sonra diğer elime takılı lastik eldivenleri çıkarmama yardım eder. Eldivenleri bir kenara atar ve ıslak bir şaplak sesiyle lavabonun yanına düşerler.

"Yapmak istediğim her şey için on iki saatin yeterli olacağından emin değilim," diyor.

Ben tezgaha yaslanıp sırtımı kavislerken, tezgah kalçalarımın arkasına batıyor.

Rudy düşük, erkeksi bir homurtu çıkarır.

Parmakları kot pantolonumun önündeki fermuarı bulur ve fermuarın dişlerinin aşağı doğru çekilirken birbirinden ayrıldığını neredeyse hissedebiliyorum. Ellerim sanki kendi iradeleri varmış gibi Rudy'nin kollarının üzerinde kayar ve omuzlarının sert hatlarını izler. O kot pantolonumun fermuarını açmaya çalışırken, ben de onun bembeyaz gömleğinin üstteki birkaç düğmesini çekerim, ama dudakları tekrar benim dudaklarıma indiğinde dururum.

Konuşmuyoruz, ama bedenlerimiz konuşuyor. Arzu içimde o kadar hızlı yükseliyor ki başım dönüyor. Son birkaç aydır hissettiğim tüm korku, endişe ve kaygı, beyaz sıcak bir şehvetle yanıp kül oluyor. Zihnimin karanlık köşelerinde, yarın sabah ışığında endişemin intikamla geri döneceğini merak ediyorum, ama umursamayacak kadar çok uzaklaştım.

Meme kanserim var. Hamileyim. Ve Rudy ile yatacağım.

Bu üç şey de doğru.

Fermuar nihayet açıldığında, Rudy hiç vakit kaybetmeden elini birkaç dakika önce olduğu yere kaydırıyor — birkaç kat giysi hariç. Bunu yaptığında ikimiz de sertçe nefes alıyoruz, parmakları benim ıslaklığımı keşfediyor.

"Şaka yapmıyordun." Rudy'nin sesi dumanla doludur, dudakları bir kez daha benimkine dokunur.

Parmakları üzerimde dolaşırken, cinsel organımın tepesindeki sert tomurcuğu bulup onu okşayıp, çimdikleyip, dokunurken, ben onun öpücüğüne inleyerek karşılık veriyorum.

"İstediğin zaman beni durdur," diyor Rudy, sesi o kadar boğuk ki, kelimeleri ayırt edebilmem bir mucize. Geri çekiliyor ve elinin pantolonumun içinde kaybolduğu yere bakıyor.

Kısa, acı bir an için, ne yaptığımı düşünüyorum. Mutfağımda bir erkekle neredeyse çıplak olduğumu, başka hiçbir şey yokmuş gibi davrandığımı fark ediyorum. Mutfağımın serin havası tenimi okşarken, kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturma isteğiyle mücadele ediyorum.

Bu benim vücudum ve değişecek. Gelecek yıl bu zamanlar, yara izleri, çatlaklar ve buruşuk bir cildim olacak ve yedi haftadır ilk kez bu düşünce beni korkutmuyor.

Bu hala benim bedenim.

Göğsüm alınacak, ama birkaç hafta daha benim bir parçam olmaya devam edecek.

Rudy'nin parmakları bacaklarımın arasında biraz sihirli bir şey yapıyor. Bacaklarım titrerken karnımın alt kısmına sıcaklık yayılıyor. Gözlerimi kırıştıtarak onun bakışlarıyla karşılaşıyorum ve dudaklarında beliren memnun erkek gülümsemesini yakalıyorum.

"Çok seksi," diye tekrarlar, sonra başını eğip beni öper. Dişlerinin alt dudağıma değmesi beni nefesimi keser, tam da Rudy bu anı fırsat bilip uzun, yetenekli parmağını içime sokarken.

Neredeyse aklımı kaçıırıyorum.

İlk seferden sonra, parmaklarının içimde olmasının ne kadar inanılmaz bir his olduğunu hayal ettiğime kendimi yarı yarıya ikna etmişim. Bu kadar iyi hissettiremezdi. Ama hissettirdi ve hissettiriyor. Uzaklardan, bunun bir hata olup olmadığını merak ediyorum - ama hiçbir şey bu kadar doğru hissettirmemişken, nasıl olabilir ki?

Avuç içi ustaca açılı, böylece parmaklarını içimde her hareket ettirdiğinde o sinir demetine dokunuyor. Titreyen ellerimle Rudy'nin gömleğinin düğmelerini açmayı başarır ve gömleği üzerinden çıkarırım.

omuzları. Onun tenini benim tenime değdirmeyi istiyorum, ama lanet şeyi neredeyse çıkardığımda, Rudy elini pantolonumdan çekip bileklerimi tutuyor. Gözleri karanlık, kapüşonlu. Dudakları öpücüklerimizden parlıyor. Pantolonunda kalbimin atışını hızlandıran bir şişkinlik var.

Daha dün bile, mutfağımda üstsüz ve kot pantolonum açık bir şekilde dururken, Rudy'nin gözlerinin vücudumun her çizgisini izlemesi düşüncesi beni korkuturdu. Kahretsin, birkaç saat önce bile çığlık atarak kaçardım.

Ama şu anda beni korkutan tek şey, bu anın sona erebileceği. Rudy'nin gözleri üzerimdeyken kendimi dünyanın en güzel kadını gibi hissetmeden hayatımı yaşamak zorunda kalabileceğim.

"İyi misin?"

Gözlerimi
kırıyorum.

"Ne?"

"Sana dokunduğımda korkmuş tavşan gibi davranma alışkanlığın var. Sadece kontrol ediyorum." Nefesi sert ve ellerimi göğsüne kaydırdığımda kasları kaya gibi sertleşiyor, sanki tüm gücüyle kendini tutuyormuş gibi.

"İyiyim," diye cevap veriyorum, kaşlarımı kaldırarak. "Neden bu kadar endişelisin?"

Dudakları kıvrılır. "Korkmuş bir tavşanla uğraşırken dikkatli olmak gerekir."

"Kıyafetlerini çıkarmaya başlaman gerekiyor, yoksa tavşan dişlerini uzatıp ısırır."

"Isırmak sorun değil," diyor, ama benim açtığım düğmeyi tamamen açıyor. Ancak bu kadarla kalıyor, çünkü Rudy yüzünü boynuma gömüyor ve elleri cildimde kayarak göğüslerimi avuçluyor. Nabzımın attığı noktaya dişlerini nazikçe sürtünce nefesim kesiliyor, dokunuşunun yoğunluğu aklımı başımdan alıyor.

Ve ne zaman onun eller kadeh benim göğüslerimi, başparmakları dalga geçiyor benim çakıl taşlı meme uçlarımı, ben eriyorum. Rudy eğilip bir göğsümü ağzına alıyor, diğer eli külotumun altına dalıyor ve benim tek yapabildiğim tezgaha yaslanıp hayatım pahasına tutunmak. En son ne zaman bu kadar tahrik olduğumu hatırlamıyorum. Hiç tahrik olmuş muyum, bilmiyorum.

Ellerim yine dolaşmaya başlıyor, bu sefer

Rudy'nin boynuna dolanıyor ve onu göğsüme çekiyorum. O da karşılık olarak homurdanıyor, sertleşmiş meme uçlarımı dişleriyle sıyrıyor.

Bu iyi bir his. İyi olmaktan da öte. *Kendim gibi* hissediyorum. Beni ihanet eden yabancı bir beden değil, hazır olmadan solup ölecek bir kabuk değil. Hâlâ benim. Kırk yaşına girmek beni balkabağına çevirmedi, kanser de çevirmeyecek. Doğum da çevirmeyecek.

Hâlâ benim ve her zaman ben olacağım.

Parmakları içimde daha hızlı hareket ediyor, bana daha fazlasını istediğimi hatırlatıyor. Sonra başparmağı klitorisimi tam doğru noktada daireler çiziyor ve...

Bağırıyorum, gerginlik vücudumdan bir anda kaybolurken tüm kaslarım geriliyor. Rudy aniden doğruluyor, sonra beni kaldırıp omzuna atıyor. Orgazmımın etkisiyle çılgınca bağırıp gülüyorum, o ise açık yatak odası kapısına doğru yürüyor. Hiçbir uyarı olmadan havada uçuyorum ve yatağıma iniyorum. Kafam hemen yastıklarımın arasına düşüyor ve yastıklar çekiliyor.

"Ne kadar çok yastık var," diye homurdanır Rudy. "Neden? Neden bu kadar çok?" Keskin bir çekişle kot pantolonum bacaklarımdan çıkarılır.

"Yuva kuruyorum," diye gülerek söylüyorum ve bunun doğru olduğunu fark edince şaşırıyorum.

"Çok fazla," diye homurdanıyor Rudy.

"Sessiz ol sen. Yastıklarım sana hiçbir şey yapmadı ki." O yastıkları yataktan süpürürken gülümsüyorum. Kot pantolonum yastık yığınının üzerinden uçup yumuşak bir sesle yere düşüyor. "Bu arada, pantolonum da yapmadı."

Rudy buna karşılık popomun yanına hafif bir şaplak atıyor ve ben de çığlık atarak gülüyorum.

Uzun zamandır bu kadar eğlenmemiştim.

Rudy ayakkabılarını çıkarır, gözleri vücudumda. Onun için sırtımı biraz kamburlaştırıyor olabilirim ve kıvrımlarımı gösterecek şekilde kollarımı uzatıyor olabilirim. Beni dava et. Uzun zamandır ilk kez kendimi güzel ve seksi hissediyorum.

Yan dönüp dirseğime dayanarak Rudy'nin kelepçeleriyle bir süre mücadele etmesini izliyorum, sonra bacaklarımı çevirip oturarak ona yardım etmeye başlıyorum.

Bu tuhaf bir şekilde samimi bir durum. Rudy hareketsiz duruyor, kemer tokası yüzüme yakın bir yerde parıldıyor ve bana tek tek bileklerini uzatıyor. Onu kelepçelerden kurtardıktan sonra, ben kemer tokasına saldırırken o gömleğinin geri kalan düğmelerini açmaya başlıyor. Ben önce bitiriyorum ve Rudy düğmelerin yarısını açmadan pantolonunu, iç çamaşırını ve her şeyi yere indiriyorum.

Ağzımın çok yakınında onun sertleşmiş penisini görünce kalbim güm güm atmaya başlar. Gözlerimi ona dikip ona uzanırım, ama o bileklerimi yakalar ve ağırlığını kullanarak beni yatağa yatırır, ellerini başımın iki yanına sıkıca tutturur.

Şaşkınlıktan daha çok gülüyorum. "Hey! Meşguldüm." Ereksiyonunun kalçamın kıvrımına bastırdığını hissedebiliyorum ve sesim istediğimden daha nefes nefese çıkıyor.

Bunun yerine yerine cevap vermek yerine Rudy Rudy
beni beni belimden belimden ve beni
yatağa, çok azalmış yastık yığınının doğru sertçe iter. Bir kahkaha daha kaçır ağzımdan. Elimde değil, eğleniyorum. Görünüşe göre evli olan eski sevgilim Phil ile yaşadığım o garip durumun burada hiçbiri yok. Rudy için seksi görünmek için çaba sarf etmeme gerek yok, çünkü eski bir tişört ve lastik eldivenlerle sütyensiz olsam bile, ellerini benden çekemiyor. Şimdi neredeyse çıplak olduğum için, kendini zar zor kontrol edebiliyor gibi görünüyor ve bu beni her şeyden daha çok tahrik ediyor.

Rudy bacaklarımın arasına diz çöküp külotumu çıkardığında, önümüzdeki on iki saat boyunca sınırsız eğlenceye hakkım olduğuna karar veriyorum. Elleri uyluklarımdan yukarı kayıyor, başparmakları bacaklarımın arasındaki yumuşaklığı okşuyor. Başını eğip beni tatmaya başladığında dizlerim titriyor. Bana dokunduğunda, yaladığında, beni yediğinde inliyorum, ellerim bir kez daha aşağı uzanıp saçlarını kavırıyor.

Beni en çok tahrik eden şey, Rudy'nin boğazından çıkan sert sesler, sanki o da benim kadar zevk alıyormuş gibi. Karnımın derinliklerinde bir sıcaklık dalgası yükseliyor ve yaklaşan orgazmın gerginliği artmaya başlıyor. Sırtımı kamburlaştırıp nefes nefese kalıyorum ve Rudy bunu parmaklarıyla içime girme daveti olarak algılıyor.

Bu muhtemelen yanlış. Hayır, bu kesinlikle yanlış. Başka bir adamın çocuğuna hamileyim ve o adam bana arkasını dönüp gitmiş olsa da, Rudy'ye gerçeği söylemeden bunu yapmamam gerektiğini biliyorum.

Ama...

Kendimi iyi hissetmeyi hak ettiğimi düşünmek bencilce mi? Geçtiğimiz haftalar doktor randevuları, stres ve ağır sırlarla dolu bir bataklık gibiydi. Rudy ile ilk akşam yemeğimden bu yana, bu stresler yavaş yavaş ortadan kalktı ve yarın sabah saat dörtte ne olursa olsun, ben şu anda buradayım.

Rudy başını kaldırıyor, dudakları parıldayarak bana doğru sürünüyor. Beni derin bir şekilde öptüğünde, onun dudaklarında kendimin tadını alıyorum.

"Az önce zihnin başka yerlere gitti," diyor, başını boynuma yaslayarak kulağımın altındaki yumuşak cildi öpüyor. "Ne oldu?"

Gözlerimi kapatıyorum. Gerçekten bu kadar kolay okunabilir miyim?

"Bunu yaparken senin burada olmanı istiyorum, Lily," diyor, sesi neredeyse düşük bir hırıltıdan biraz daha fazla. Boğazımda titreşimlerini hissediyorum ve kendimi başımı sallarken buluyorum.

"Buradayım."

"Bu kadar çabuk dikkatin dağılıyorsa, yatak odasındaki becerilerim konusunda kendimi utangaç hissettireceksin."

Onun eli işkence dolu bir yolculuğa çıkarken gözlerimi devirdim. "Zavallı, kırılgan egonu incitmek istemeyiz, değil mi?"

Rudy gözleri parlayarak sırttı, sonra göz açıp kapayana kadar kendimi yüzüstü buldum. Kıcıma sert bir şaplak attı, ben de şaşkınlıkla çığlık attım, sonra yüzümü yastığa gömdüm ve tekrar güldüm. "Hey!" Başımı çevirip omzumun üzerinden baktım.

Dizleri benim dizlerimin iki yanında, hala yarısı düğmeli gömleği üzerinde, Rudy dağınık, vahşi ve güzel görünüyor. Bana sırtarak, tokatının acısını dindirmek için elini kıvrımlarımın üzerinde gezdiriyor. "Yaramazlık yaptığın için bunu hak ettin."

"Yaramaz!" diye bağıyorum, sahte öfkeyle kahkahamı gizleyerek. Bir erkekle yakınlaşırken hiç bu kadar güldüğümü hatırlamıyorum. "Kırk yaşındaki bir kadına yaramaz demek seni tahrik mi ediyor?"

Cevap olarak Rudy, evet, bundan gerçekten zevk aldığını kanıtlayan bir şey yapar.

Yine kıkırdayarak onun altında kıvrılıyorum.

Avuç içleri yatağın iki yanına iner ve başını eğip beni yumuşakça öper. "Gülüştünü duymayı seviyorum," der.

Tamamen dönerek, onu daha derin bir öpücük için kendime doğru çekerim. Bacaklarımızı, kalçaları benimkilere yaslanacak şekilde düzenlemek için uğraşırız, sonra Rudy yatağın kenarından pantolonunu alır. O cüzdanını çıkarırken, ben parmaklarımı saçlarında gezdiririm ve cüzdanın bir bölmesinden bir prezervatif çıkar.

Kaşlarımı kaldırıyorum. "Cüzdanında prezervatif taşımaman gerektiğini bilmiyor musun? Cüzdan onları yıpratıp yırtabilir."

Bu gece hamile kalabileceğimden değil, o tren çoktan kaçtı.

Rudy, bacaklarımın arasına diz çökerek oturur ve alışkın bir rahatlıkla ambalajı yırtar. Gözleri benimkilere kayar. "Merak etme, Lily. Onu oraya sadece birkaç gün önce koydum." Yanakları hafifçe kızarır. "Gala gecesi."

"Bu kadar emin miydin, ha?" Kolumu başımın arkasına kıvrıyorum. "Bu biraz küstahça."

"Ben en iyisini ummayı seven bir adamım," diye yanıtlar ve lateksi penisine geçirmesini izlerim. Onun bunu yapmasını izlemek erotik. Kendine dokunduğunu izlemek, birkaç saniye sonra içimde olacağını bilmek.

Ama Rudy aceleci görünmüyor. Dikkatini gömleğine çevirip, son düğmeyi açmak için zaman ayırıyor, sonra gömleği geniş omuzlarından kaydırıyor.

Vücudu muhteşem. Bana karşı aynı şekilde hissetmediğini düşünseydim, kendimi rahatsız hissederdim. Avuç içlerinden biri uyluğumun üzerinde kayıyor, nazikçe onu daha da açıyor. Kalçamın üzerinden devam ediyor, başparmağı karnımı okşuyor, sonra göğsüme uzanıyor.

Ben de diğer kadınlar gibiyim. Vücudum, karnım, yirmili yaşlarımda olduğu kadar ince olmayan vücudumun bazı bölgelerindeki fazla yumuşaklık konusunda kendime güvenim yok. Çok da uzak olmayan bir gelecekte vücudumun değişecek olması konusunda fazlasıyla güvensizim. Ama Rudy bana dokunduğunda, o kısımlarımı sevdiğini gösteren kaba bir ses çıkarır. Diğer elinin penisini kavradığını izlerim ve o da kendini içime sokar.

Birkaç güzel dakika boyunca hiçbir şey söylemiyoruz. Gözleri bacaklarımın arasından kalkıp benim bakışlarımla buluşuyor ve aramızda

bağ kurduğunu hissediyorum. Üzerime doğru eğiliyor, dirsekleri omuzlarımla yanına ve ben daha fazlasını kabul etmek için kalçalarımı eğiyorum.

Nefesim kesilir.

Yavaşça, amansızca, Rudy dizlerimin arasına oturana kadar içime girer, içimde en derin noktaya ulaşır. Dudakları boynumda, çenemde, yanağımda dolaşır. "İyi misin?" Sesi sert, sanki tüm kontrolünü kullanarak kendini tutuyormuş gibi.

Kalçalarımı biraz salladım, onun çıkardığı sese gülümsedim. "İyiyim," diye cevap verdim. "Gerçekten iyiyim."

Bir kez daha boşalmam uzun sürmüyor. Rudy'nin birkaç derin itişiyile, ben çoktan doruğa ulaşmışım. Kulağıma fısıldanan bir iki müstehcen kelime, vücudumu o kadar sert kavrayan sert bir avuç içi ki, sanki kendini tutamıyormuş gibi. Avuç içlerimin altındaki kaslarının sertliği. Oturup bacaklarımı omuzlarına kaldırarak içime biraz daha derin girmesi. Ve vücudunu, aramızdaki mesafeyi aşip beni tam istediğim gibi dokunabilecek şekilde eğdiğinde, patlarım.

Üzerimde sertleşip hareketleri sarsıntılı hale geldiğinde, onu doruğa ulaştıranın benim orgazmım olup olmadığını merak ediyorum. Onun benim zevkimden bu kadar keyif alması düşüncesi, beni bir başka ecstasy dalgasına sürükler ve onu yakınımda tutmak için kollarımı ve bacaklarımı ona dolanırım.

Nefes nefese, yatağın üzerine yığılıyoruz ve gözlerimi açıp tavana bakıyorum. Kollarım onun omuzlarını sarıyor, ellerim onu bana çekiyor.

"Mm," diyor, yüzünü boynumun kıvrımına gömerek. "Üzgünüm. Dayanamadı. Bir dahaki sefere dayanacağım."

Gülüyorum. "Ben de pek uzun süre dayanamadım."

Başını eğip boynumu öper ve uzun zamandır ilk kez kendimi tamamen huzurlu hissedirim.

Akşam yemeği için paket servis sipariş ediyoruz ve üç kez daha sevişiyoruz. Sabah saat bir civarında, Rudy'nin kollarında uykuya dalıyorum ve keşke on iki saat yerine yirmi dört saat desek diye düşünüyorum.

ON DOKUZ RUDY

Bu sabah Lily'yi yatakta bırakıp kahvaltı için malzeme almaya çıktım. Geri döndüğümde, hâlâ hafifçe horluyordu, çarşaf beline kadar kıvrılmış, koyu renk saçları yastıkların üzerine dağılmıştı.

Böyle manzaralara alışabilirim.

Bunun yerine, domuz pastırması ve yumurta yapmaya başladım. Domuz pastırmasını ızgaradan çıkardığımda arkamda ayak sesleri duydum.

"Günaydın," dedim, fırın tepsisini bir trivet üzerine koyarak. "İstersen kahve yaptım." Mutfağın köşesindeki gürültülü kahve makinesine başımı salladım.

Lily'nin vücudunu saran ipeksi bir bornoz vardı. Açık pembe renkteydi ve üzerinde kabarık beyaz bulutlar vardı. Mutfağı incelerken koyu renk kaşlarını çattı, sonra elini karnına koydu.

"Olamaz," diye mırıldanır ve banyoya doğru sürünerek koşar.

"Lily? Hey!" Onu takip ediyorum, ama banyo kapısı yüzüme çarpmadan önce ancak yetişebiliyorum. Diğer taraftan, tuvalete kusarken çıkardığı hoş sesleri duyuyorum. Alnımı kapıya dayayarak kapı çerçevesine yaslanıyorum ve birkaç saniye bekledikten sonra kapıyı parmaklarımla tıklatıyorum. "Lily? İyi misin?"

Tuvalet sifonu çekilir ve lavabo bir saniye boyunca çalışmaya başlar. Sonra elektrikli diş fırçasının vızıltısını duyarım. Sesler kesilene kadar kapının yanında beklerim.

Sonunda kapıyı açtığında, Lily... şey, kusmuş gibi görünüyor.

Kolumu omuzlarına dolayarak onu kendime çektim. "Miden mi bulanıyor?"

Başını göğsüme gömerek başını sallar. "Üzgünüm. Eminim pastırma lezzetlidir."

"Yatağına geri dön," diyorum ona. "Yumurta yiyebilir misin?"

Donup kalıyor, elini karnına götürüyor.

"Tamam, yumurta yok o zaman. Bir parça tost ister misin?"

Dudaklarından yavaşça bir nefes çıkar ve Lily başını sallar. "Evet. Tost iyi olur."

"Tereyağı?"

Başını sallar. "Ve biraz tuz."

Başımı eğip, sonra başımı sallıyorum. Tereyağlı tostun üzerine tuz koymayı hiç denemedim. Kafasının üstüne bir öpücük kondurup, onu yatak odasına götürüp yatırıyorum. Mutfağa geri döndüğümde, onun nasıl hissettiği konusunda çok endişeliyim, yemekle ilgilenemiyorum. Onu etkileyen şeyin domuz pastırmasının kokusu olduğu açık. Bir kap bulup parçaları içine koyuyorum, sonra fırın tepsisini kaplamak için kullandığım yağlı folyoyu sarıyorum. Kokulu şeyleri attıktan sonra, çırpılmış yumurtaları ocağın yanında bırakıp bu sabah aldığım taze Fransız ekmeğini dilimlemeye başlıyorum.

Tost makinesinin işini yapmasını beklerken, onu korumayı sevdiğimi fark ediyorum. Omzumun üzerinden yatak odasına bakarken, aynı tanıdık olmayan his ya da doğruluk hissi beni sarıyor. Tam da olmam gereken yer burası.

Bundan daha fazlasını istiyorum. Lily'nin her sabah kusmasını istediğimden değil, ama ona bakacak kişi olmak istiyorum.

Sonra omurgamdan bir ürperti geçer, çünkü en son böyle birine bakma ihtiyacı hissettiğim zamanı hatırlarım. Sonunda yalnız kalmış, kendi acımı yaşıyordum. Bunu gerçekten tekrar yaşamak mı istiyorum?

Lily'ye tereyağlı tost ve bir fincan nane çayı getirdiğimde, ellerinin içiyle gözlerini ovuşturup bana utangaç bir gülümseme attı. "Kusura bakma Rudy. Kahvaltıyı hazırladığın için teşekkürler."

"Özür dileme." Tosttan bir ısırık alıp çiğneyip yutmasını bekledikten sonra tekrar konuşmaya başlıyorum. "Sence dün akşamki paket servis miydi? Ben iyi hissediyorum ama çorbadan hiç yemedim."

Kafasını sallar. "Sadece biraz mide bulantısı. Gıda zehirlenmesi gibi gelmiyor." Ağzını açar, sonra tekrar kapatır ve yerine bir parça daha tost alır. Bana söylemediği bir şey var.

Kaşlarımı çattım. "Emin misin? Başka ne olabilir ki?" Elimi uzatıp alnına dokundum, biraz nemliydi ama ateşli değildi.

"Ben iyiyim Rudy."

O kapıya doğru başını sallayana kadar yatağın kenarında oturuyorum. "Ben dışarıda yiyeceğim. O kadar uğraştın, sen de pastırma ve yumurta ye. Buzdolabında pastırma ve yumurta olduğunu bile bilmiyordum."

Kıkırdayarak gülerim. "Bilmiyordun. Markete gittim ama seni tuvalete koşup başını sokacak kadar hasta eden hiçbir şeyi yemeyeceğim." Kaşlarımı kaldırıyorum ama yine de kalkarım. Lily ve ben yatağı yaparız. Tüm yastıkları özenle yerleştirir, bu da beni gülümsetir ve onun o kadar hasta olmadığına ikna eder.

Omuzlarımın arasındaki gerginlik biraz azalır ve bu da Lily'nin beni ne kadar etkilediğini merak etmeme neden olur. Sadece birkaç hafta oldu ve sadece bir gece birlikte geçirdik. Bir gece daha geçirdikten sonra ne kadar etkilenmiş olacağım?

Oturma odası/mutfak alanına geri döndüğümüzde, Lily bar taburelerinden birine oturur ve ocağı işaret eder. "Ye Rudy. Dün gece yaptıklarımızdan sonra kaloriye ihtiyacın var."

"Sabahın ilk işini kusmuş kadın böyle diyor." "Evet, olur böyle şeyler." Gözlerime bakmıyor, ama tostunu bitiriyor tostunu bitirir. Belki de haklıdır; sadece biraz mide bulantısıydı. Yemek yiyorsa ve yastıklarına bu kadar önem veriyorsa, o kadar da kötü olamaz.

Yumurtalar pişip kahvem döküldüğünde, Lily tostunu ve çayını bitirmişti. Onun yanındaki bar taburesine oturup, bir ayağımı Lily'nin bar taburesinin basamağına, bir elimi de onun uyluğuna koyarak hızlıca yedim. Elimde değil. Bu kadın yanımda olduğunda, ona dokunmam gerektiğini hissediyorum. Onun varlığı beni sakinleştiriyor, dengeliyor.

"Yani benim göğüs kanseri olmam seni gerçekten rahatsız etmiyor mu?" Lily birdenbire sorar. "Meme ameliyatı olmam gerekecek olması?"

Lily'ye, sonra saate, sonra tekrar Lily'ye bakarım.

O sırtıyor. "On iki saatlik süreyi kaçırdık, bu yüzden sorabilirim."

Sinirlenerek, düşünmek için kendime zaman kazanmak amacıyla ağzımdakini bitiriyorum. Yutkunduktan sonra omuz silkiyorum. "Hayır, rahatsız etmiyor."

"Göğsümü kaybedeceğim Rudy."

"Göğüslerin ne kadar muhteşem olsa da, sende en az onlar kadar, hatta belki daha fazla hoşuma giden başka birçok şey var." Gülümsüyorum.

Lily'nin gözleri hüzünlü.

Kahvemi yudumlarken, "Nasıl hissediyorsun?" diye soruyorum.

"Korkmuş."

"Bu anlaşılabilir bir şey."

O burun kıvrır. "Evet. Bu durumu kolaylaştırmıyor." "Tedavine gelince... kemoterapi hakkında bir şey söylemiştin?"

Lily başını sallar. "Meme ameliyatı olacağım ve aynı ameliyatta meme rekonstrüksiyonu da yapacaklar. Sonra ameliyatın ardından kemoterapiye ihtiyacım olacak."

"Çalışanlarımdan biri meme kanseriydi," diyorum, kalkıp fincanımı yeniden doldurmak için. "Doktorlarının meme dokusunu kurtarmak için ellerinden geleni yaptıklarını söyledi. Radyasyon tedavisi gördü ve kemoterapiye gerek kalmadığı için minnettardı."

Lily başını sallar. "Evet. Benim... radyasyon veya hormon tedavisi, hatta meme koruyucu cerrahi için uygun olmadığım başka sağlık sorunlarım var. Memeyi tamamen almak zorundalar." Göğsünü avuçlayıp dudaklarını büküyor.

"Bu çok kötü," diyorum, bar taburesine geri otururken. "Ama en azından bir tane daha var." Konuyu vurgulamak için eğilip göğsünün üstüne bir öpücük konduruyorum.

Lily koluma yumruk attığında gülüyorum. Yüzündeki somurtkan ifadeyi uzun süre koruyamıyor ve sadece başını sallıyor.

Lily'nin kulağının arkasına bir tutam saçını koyuyorum. "Sabahları çok güzelsin."

Lily'nin yanakları kızarır ve banyoya doğru başını sallar. Sesi sessizdir, konuşurken neredeyse utangaçtır. "Duş almam lazım gibi hissediyorum. Sen de gelmek ister misin?"

Aniden boğazım düğümlenir. Muhteşem bir kadın beni kendisiyle duş almaya davet etmiştir. Başımı sallarım. "Evet," diye cevap veririm. "İsterim."

YİRMİ LILY

RUDY VE BEN DUŞTUKTAN SONRA, su akışının altında duruyorum su akışının altında durdum ve sırtımı lifle ovmasını sağladım. Göğsünden bir uğultu geçerken omzuma yumuşak bir öpücük kondurdu. Güçlü kolları belimi sardı ve beni kendine çekti, sert bir şey belimin alt kısmına dokundu.

"Sen doyumsuzsun." Sözlerle birlikte dudaklarımdan bir kahkaha kaçar ve onun sıcaklığına yaslanırım.

"Sadece seninle."

Onun sözleri nefesimi kesiyor. Demek ki böyle hissedenden sadece ben değilim — aramızda farklı, özel bir şey var. Aslında başka biriyle duş almaktan hiç zevk almamıştım. Genelde garip ve verimsiz olurdu ve başkalarının ne dediği umurumda değildi — duşta seks yaparken aşağıdaki kayganlık durumu her şeyi biraz rahatsız edici hale getiriyordu. Ama Rudy ile bu samimi, özel ve evet, *eğlenceliydi*. Onunla olan her şey gibi.

Kollarında dönüp saçlarımin üzerine su akmasına izin veriyorum.

Gülümsüyor, eğilip dudaklarımı öpüyor. "Bir itirafım var," diyor yumuşak bir sesle, elleri kıcıma kayıyor.

"Mm?" diye cevap veriyorum, ıslak teninde desenler çizerek. "Ne dedin?" "On iki saat sonra bunun bitmesini hiç istemedim." Cevap vermek için ağzımı açtığımda

cevap vermek için ağzımı açtığımda, parmağını dudaklarıma koyar. "Yapma, Lily. Bana çok fazla yükün olduğunu, yardımına ihtiyacın olmadığını, bana yük olmak istemediğini söyleme. Aramızda bir şey olduğunu hissettiğini biliyorum. Bunun nereye varacağını görmek istiyorum."

Göğsüm ağrıyor.

Aslında gülmem gerek. Neredeyse bir yıl boyunca, başka bir kadınla evli olan bir adamla çıktım. Bana her şeyi vaat etti ama hiçbir şey vermedi. Beni oyaladı, ben de aptal gibi ona sarıldım. Ona bebekten bahsettiğimde nihayet bir seçim yaptı

ve beni seçmedi. Bir yıldan az bir süre bir erkeğe harcamak için çok fazla değil, ama yine de tekrar bir ilişkiye atılmaktan çekiniyorum.

Şimdi, sadece birkaç hafta sonra, başka bir adamla, daha iyi bir adamla, sıcak bir duşun altında duruyorum ve o, benim yüklerime rağmen beni seçmek istediğini söylüyor.

Sorun şu ki, o bunun yarısını bile bilmiyor.

Bebeği öğrendiğinde yanımda kalacağına gerçekten güvenebilir miyim?

Sanırım bunu öğrenmenin tek bir yolu var. Kendimi durduramadan, ağzımdan laf kaçırverdi. "Jared başka bir şey daha söyledi."

Rudy donar, önümde sert bir kas duvarı gibi durur. "Öyle mi?"

"Üvey çocuğu hakkında bir şey." Sesimdeki tuhaf tonu ben bile duyabiliyorum, ama gözlerimi kapatıp başımı duşun akışına doğru eğerek bunu gizliyorum. Tekrar dikleşip Rudy'nin gözlerine baktığımda, vücudumun kontrolünü yeniden kazanmışım.

Rudy tereddüt eder, sonra bir nefes verir. "Bir kız," der sonunda. Bir duraklama olur ve ıslak saçlarımı alnımdan iter. "Kızı olan bir eski sevgilim vardı ve... yürümedi. Meme kanserinin bir yük olduğunu düşünüyorsan, çocuğu olan bir kadınla çıkmanın getirdiği karmaşıklıkları bilmiyorsun demektir."

Ve işte böylece, umudum toz duman oldu. Büyük bir çaba sarf ederek kaslarımdaki gerginliği gevşettim ve göğüs kaslarını bir bezle ovmakla meşgul oldum. "Kızı sevmedin mi?" Nabzım hızla atıyor olsa da sesimin ne kadar tarafsız çıktığına gurur duyuyorum. "Onu sevdim,"

diyor Rudy, sesi uzak. "En iyi üvey baba olabileceğimi düşündüm." en iyi üvey baba olabileceğimi düşündüm."

İçimde umut yeşerir. Üvey baba olmak *istemiş*. Çocuğun kendi kanından olmaması umurunda değilmiş. Belki... Belki benim bebeğimin başka bir adamın çocuğu olması da umurunda olmaz. "Ama...?"

Omuzlarını silkiyor. "Ayrıldık. Kızım, hayatının yarısından fazlasını tanıdığı tek baba olmasına rağmen, çocuğunu görmeme izin vermedi." Sesinde daha önce hiç duymadığım bir acı var.

Gözlerimi havluya dikip, diğer elimle köpüklerin arasında parmaklarımı gezdiriyorum. "Ne oldu?"

Rudy bir an beni izler, sonra mizahsız bir şekilde homurdanır. "Biliyorsun, geçmişimi hiç kimseye anlatmadım, ama bana öyle baktığında, her şeyi seninle paylaşmak istiyorum."

Göğsümün bu şekilde ağırması normal mi? Yüzümdeki ifadeyi nötr tutmaya çalışıyorum. "Öyle mi?"

Rudy bizi döndürerek su altına girer. Sabun vücudundan akar ve elleri yavaşça cildimi okşar. "Anlıyorum, biliyorsun. O kızın annesiydi ve ben sadece eski erkek arkadaşıydım. Onun kızıyla hiçbir yasal veya biyolojik bağım yoktu. Mantıken, onun babası olma hakkım olmadığını biliyorum. Ama..." Başını sallar. "Çocukları seviyorum. Yani, kitapçada hikaye saati düzenlemek bazen haftamın en önemli olayı oluyor. Sadece bunu tekrar yaşayabileceğimden emin değilim. Sanki kendi kızımı kaybetmişim gibi hissettim."

Su gittikçe soğuyor, ama ikimiz de musluğu kapatmak için harekete geçmiyoruz. "Bu sana acı verdi," diyorum biraz gereksizce.

Rudy gözlerini kırıştırıyor, gözleri bana odaklanıyor. "Evet. Ondan sonra üvey çocuk istemediğime karar verdim. Acıya değmez."

İçimde hiçbir şey yok. Kalbim atmayı bıraktı. Kanım pompalanmayı bıraktı. Ben sadece... boşum. Duştan gelen su, binlerce buzlu iğne gibi cildime çarpıyor. Titreyerek, gözlerimdeki nemi saklamak için başımı duşun altına sokuyorum.

Rudy çocuk isteyebilir, ama üvey çocuk istemez. Sesindeki sertliği, kesinliği duydum. Ona bebekten bahsettiğimde, gidecek.

Ama bunu zaten bilmiyor muydum?

İlk akşam yemeğimizden sonra onunla randevuya çıkmak aptallıktı. Öpüşmemizin kimyasını hissettiğimde, aramızdaki ilişkinin fiziksel olmaktan öteye geçeceğini anlamalıydım. Bu asla sadece bir hevesle kalmayacaktı. İlişkiyi rahat tutmak konusunda kendime yalan söyledim ve bunun felaketle sonuçlanacağını biliyordum.

Yine de içimde hep küçük bir umut ışığı vardı. Ruhumun en karanlık köşelerinde, beyaz atlı prensimi bulduğumu düşünerek, kurtarılabileceğimi düşünerek, sönmeden önce tuttuğum loş, titrek bir alev.

Belki de gerçekten Grimm kardeşlerin masallarından birinde yaşıyorum. Kesinlikle körüm.

Duşun fayanslarına bakıyorum, sonra suyu kapatmak için uzanıyorum. Duş kabini hala sıcak ve buharlı olduğu için ikimiz de çıkmak için kıpırdamıyoruz. Bir koza.

Rudy ellerini kalçalarımnda tutuyor, vücutlarımız birbirine yakın. "En iyisi böyleydi, biliyorsun. Ayrıldıktan sonra emlakçılık işine girdim ve emlakçıdan iş sahibi oldum. Onların ailesinin bir parçası olsaydım, sahip olduğum şeylerin yarısına bile sahip olamazdım. Çocuğu aldığı için ona kızgın değilim." Sanki aniden ne dediğini ve kiminle konuştuğunu fark etmiş gibi, Rudy benden uzaklaşır ve başını sallar. Ellerini kalçalarımndan çeker. "Şimdi iyi bir hayatım var," der bana, sesi kısık çıkar. "Tracey bana bir iyilik yaptı. O olaydan sonra çocuk istemediğimi fark ettim. Kendi çocuğum bile. Çocuklarla vakit geçirmek eğlencelidir ve eminim kardeşlerim olsaydı harika bir amca olurdu, ama babalık bana göre değil. Bu benim için çok büyük bir yük."

Boğazım düğümlenir, başımı sallarım. "En azından artık biliyorsun." Sesim boğuk çıkar.

Belki de demek istediğim, en azından artık *ben* biliyorum.

İlk kez beni yemeğe davet ettiğinde ona bebekten bahsetmeliydim. Şimdi kelimeler boğazımda düğümleniyor ve tek düşünebildiğim, duşta çıplak, savunmasız ve savunmasız olduğum. Ona söylemeden önce kendimi bir zırhla sarmalamam gerekiyor. Tanrı aşkına, aileme bile söylemedim.

Bu yüzden, sorumlu davranıp ona gerçeği söylemek yerine, sadece sertçe başımı sallıyorum. "Şey" —derin bir nefes alıyorum—"Bunu yaşadığın için üzgünüm."

Rudy cam bölmeyi açıyor ve duş kabininden buhar çıkıyor. Bir havlu alıp bana uzatıyor. "Peki ya sen? Çocuklar dünya çapında seyahatlerini engeller, değil mi?"

Onu göğsüme sarıyorum ve kendimi biraz daha güvende hissediyorum. Yine de, zoraki bir gülümseme takınıyorum. "Bu aralar pek seyahat etmiyorum."

Dünyam dengesiz hissediyor, ama ne bekleyebilirdim ki? Kanser ve yeni bir bebekle uğraşırken kimseyle çıkmamalıyım.

Rudy ile bir ilişki yaşayamayacağımı hep biliyordum. Artık eminim.

Bana ilgi gösteren ilk erkeğe tutunarak aptallık ettim. Hayatımın en zor dönemini yaşıyorum, beni iliklerime kadar korkutan şeylerle yüzleşiyorum. Rudy lanet olası beyaz atıyla geldi ve tüm benliğimle ona tutunmak ve beni kurtarmasını istiyorum.

Ne kadar da acınası bir durum.

Rudy iyi bir adam ve onu çamurun içine sürüklemeyecek bir kadını hak ediyor. Ona çocuksuz bir hayat sunabilecek bir kadını hak ediyor. Ameliyatlardan, kemoterapiden ve neredeyse hiç tanımadığı birine bakmaktan uzak bir geleceği hak ediyor.

Benden daha iyi birini hak ediyor.

Karmaşık duygularımı sıralarken, doğru kelimeleri bulmaya çalışırken, Rudy beni öper. Elini başımın arkasına dolayarak başımı eğip dudaklarıma yaklaşır. Onu itecek kadar güçsüzüm, ıslak omuzlarına yapışırım.

Ayrıldığımızda, Rudy gözlerimin içine bakar ve ağzını açar — ve onu durdurmam gerektiğini bilirim. Ona bebekten bahsetmem gerekir ve bunu hemen yapmam gerekir. Bu bir dakika daha devam edemez, çünkü bu yanlış. Ona yalan söylüyorum ve ona gerçeği söylemem gerekir. O bunu hak ediyor.

Ona söylemek için ağzımı açtım ki, biri kapımı çaldı. "Lily," diye seslendi Nora. "Kapıyı aç!"

"Geliyorum!" diye cevap verip, başıma ikinci bir havlu sarmak için dönüyorum. Kaşlarını kaldırmış ve dudaklarında bir gülümseme belirmiş olan Rudy'ye bakıyorum.

"Konuşmamız bitmedi," diyor bana. "Bana kanser hakkında ve neden yardım etmeme izin vermekten bu kadar korktuğun hakkında açık olman gerekiyor."

"Uh-huh." Nora kapıyı tekrar çalarken kendimi hızla kuruluyorum. "Duşta olduğumu söyledim," diye sesleniyorum. "Sadece giyiniyorum. Bir saniye."

Sweatpantolonumu ve ipeksi bornozumu giyerken kapı çalma sesi kesildi. Kapıyı açtığımda Nora, folyo kaplı bir tabakla kapımın önünde duruyordu.

"Sana annemin havuçlu kekini getirdim. Dün gece Reno'dan dönerken onu almam için ısrar etti ve

eminim ki pastayı geri dönmek için bir bahane olarak kullandı. Geçen seferden hatırlayacağın gibi, pasta çok lezzetlidir ve kesinlikle bana "Rudy" ile ilgili neler olduğunu anlatman için bir rüşvettir.

Tabağı çoktan elime tutuşturdu, ben de onu tutarken arkamı döndüğümde Rudy'yi banyo kapısında buhar bulutu içinde, ince kalçalarına sarılmış kabarık pembe havluyla dururken gördüm. Su, karnındaki ve göğsündeki kaslı hatlardan aşağı akıyordu. Havluyu kasıklarına sıkıca tutuyordu, ama bu, göbek deliğinden havlunun altına doğru uzanan soluk renkli tüyleri gizleyemiyordu.

Vücudumu saran tüm karanlık duygular bir anda... eriyip gidiyor. Bir an için, onu neden istememem gerektiğini tam olarak unutuyorum.

"Selam Nora," diyor, sanki kadınların hayallerindeki erkek gibi görünmüyor gibi, gayet rahat bir şekilde. "Havuçlu kek mi dedin?"

Nora ciyaklayarak boğazını temizler. "Evet. Annemin tarifi. Lily de onaylayabilir. Çok lezzetlidir."

"Lezzetli," der.

"Ben de aynı şeyi düşünüyordum," diye cevaplar

Nora. Ona keskin bir bakış atarım ve o bana sırtıtarak bakar.

Rudy elimdeki tabağı aldığı anda tabağım sallanır. Folyoyu kaldırır ve küçük bir ses çıkarır. "Kokusu harika. Krem peynirli krema mı?" Parmağını kremaya batırır ve dudaklarına götürür.

Nora ve ben tenis maçı izliyor gibiydik, gözlerimiz tabaktan ağzına doğru senkronize bir şekilde hareket ediyordu. Sonra Rudy'nin parmağının ucunu dolgun dudaklarıyla sararken gülümseyen gözleriyle karşılaştım. Kaşlarımı çattım. Bunu bilerek yapıyordu.

"Biliyorsun!" diyor Nora neşeyle, şaşkınlığını göz kırparak atlatıyor. Mutfağıma doğru yöneliyor ve mutfak eşyalarımın bulunduğu çekmeceyi açıyor. "Krem peynir kahvaltılık bir yiyecek, değil mi?"

Gülüyorum ve bir çatal alıyorum. Neyse ki, havuçlu kek kokusu midemi bulandırmıyor. Şimdiye kadar sabah bulantılarından şanslıydım ve ilk üç aylık dönemim neredeyse bittiği için şimdi başlamasını istemiyorum. Rudy kapının diğer tarafında kusmak yeterince utanç vericiydi.

İlişkimizin mahvolduğunu öğrenmek beni aynı şekilde kötü hissettirdi.
Kötü

ydü. Havuçlu kek bunu düzeltir, değil mi?

Rudy bir anlığına ortadan kaybolur ve sadece pantolonunu giymiş
olarak geri döner

ve başka hiçbir şey giymeden geri döner. Bu, havlu kadar müstehcen
görünür, ama en azından sabah güneşinde parıldayan binlerce su
damlasını izlemek zorunda kalmam.

Üçümüz mutfak tezgahının etrafında durup pastayı yemeye başlarız.
Tadı, bir önceki gibi muhteşemdir.

"Biliyorsun, genelde keklerde fındık sevmem, ama bu cevizler
kesinlikle bir şey katıyor," diyor Rudy.

Bir an duruyorum. "Keklerde fındık sevmez misin? Peki ya browniler?"

Burnunu kırıştırıyor. "Olmaz. Fındık, iyi bir brownie'yi mahvetmenin
en iyi yoludur."

Nora burun kıvrır. "Birazdan fudgy brownielerden çok kekimsi
brownieleri tercih ettiğini söyleyeceksin. Muhtemelen kenar parçalarını
seven o tuhaf tiplerden birisin."

Rudy kekten bir ısırık alır ve başını bir yandan diğer yana sallar.
"Şey..."

Ben öfkelenmiş bir ses çıkarırım, o ise sadece güler. Kolunu
omuzlarıma dolayarak beni kendine çeker ve Nora'nın kaşları yukarı
doğru kalkar. Rahatsızlık midemi sıkıştırır. Onun dokunuşundan bu kadar
hoşlanmamam gerekir.

"Annen, başka bir motosiklet gezisine çıkmak umuduyla Heart's
Cove'a geri döndü mü sence?" Nora'ya soruyorum, tabaktan biraz
krema kazıyarak.

Arkadaşım gülüyor. "Hiç şaşırmam. Buraya gelirken Dorothy'nin yeni
motosikletini sordu."

"Dikkatli ol," diyorum. "Bir bakmışsın, annen Heart's Cove'a
taşınıp birine aşık olmuş."

Nora gülümser. "O kadar da kötü olmaz. Fallon onunla vakit
geçirmekten hoşlanıyor gibi görünüyor. Çoğu akşam birlikte yemek
pişirmeyi planlıyorlar. Fallon, büyürken hiç Hint yemeği öğrenmemiş
olmaktan pişman olduğunu söyledi ve annem bunu, onunla bir haftalık
ustalık dersleri almak için bir davet olarak algıladı." Bir çatal dolusu kek
daha alır, sonra durur. "Biliyor musun, o gün gezintiye çıktığında... Orada

başka bir adam vardı, motosiklet sürüyordu." Gözleri çatalındaki kek parçasına sabitlenir. "Mac'in akrabası gibi görünüyordu." Sözleri çok sıradan, neredeyse fazla sıradan. "O kimdi, biliyor musun?"

Ona bir bakış attım ama o benimle göz teması kurmadı. Belki de Candice'in ikisini bir araya getirme planı o kadar da saçma değildir...

"O Lee," diye cevaplar Rudy, parmağıyla tabaktan biraz krema sıyrarak. Onu temizlerken gördüğümde beynim kısa devre yaptığı için sonraki birkaç kelimeyi kaçırıyorum. Kesinlikle bilerek yapıyor. "...ve istersen seni tanıştırebilirim."

"Oh, gerek yok," diye aceleyle cevaplar Nora. "Sadece merak ettim, hepsi bu. Çok benziyorlar." Kaşlarımı kaldırıyorum, ama Nora boş tabağı alır. "Gitsem iyi olacak."

"Bu hafta öğle yemeğine çıkmak ister misin?" diye neredeyse çaresizce soruyorum. Nora'yı çok seviyorum ve Rudy ile yaşadığım sıkıntıyı ona anlatmak, Heart's Cove Rumor Machine'e, yani aileme içimi dökmekten çok daha cazip geliyor.

Nora dudaklarını büzüyor. "Olmaz. Yarın sabah Reno'ya gitmem gerekiyor, patron öğleden sonra ofiste olmamı istiyor."

"Yine mi? Daha yeni dönmedin mi? Kalıcı olarak evden çalışacağını söylemiştin sanırım." Kullanılmış çatalı bulaşık makinesine koyup omzumun üzerinden bakıyorum.

Nora homurdanır. "Öyle söz vermişti. Ama şu ana kadar her hafta gereksiz toplantılar için gelmemi istedi. Yeni bir iş arıyorum, ya yerel bir iş ya da tamamen uzaktan çalışabileceğim bir iş."

Ben doğrulurken Rudy'nin eli kalçama kayıyor, bu dokunuş cildimde bir sıcaklık hissi uyandırıyor. "Peki, dikkatli sür ve şehre döndüğünde bana haber ver."

"Hafta sonuna kadar dönmüş olurum," diyor Nora neşeyle. "Haftaya Candice'in ev partisine katılacağım."

Gülümserim. "Güzel."

Nora başını sallar, sonra el sallayarak veda eder.

Kapı arkasından kapanana kadar onu izlerim, sonra Rudy'ye bakarım. Ona söylemem gerekenleri düşünürken, havuçlu kek midemde taşa dönüşür.

Kollarını bana doluyor ve tüm niyetime rağmen, kendimi onun kollarında eriyip gidiyorum. Ondan ayrılacağım, ayrılacağım. Kırık ve karmaşık birinden daha iyisini hak ediyor.

Sadece... birazdan. Onun kollarından kendimi kurtarabildiğimde.

YİRMİ BİR LILY

RUDY ayrılmaya hazırlandığında, son öpücüğü dudaklarımda kalır. "On iki saat sonra eğlencemizin biteceğini söylemiştik," der bana, "ama bunun sona ermesine hazır olduğumdan emin değilim."

Derin bir nefes alıyorum. "Rudy..."

"Biliyorum. Biliyorum. Başında çok şey var ve bir ilişkiye başlamak istemiyorsun."

Ona yorgun bir gülümseme atıyorum.

"Aynen öyle." Sayılır. "Sadece... bir düşün, olur mu?"

"Zamana ihtiyacım var." Bir an için gözlerimi kapatıyorum. "Çok şey oluyor ve sana sarılmak istemiyorum çünkü dayanacak birinin olması iyi hissettiriyor."

Parmağı yanağımda dolaşüyor. "Bana yaslanman "

Kahretsin. Bu gerçekten çok iyi geliyor ve o da doğru şeyleri söylüyor şeyleri söylüyor. Çok uzun zamandır yalnızım. Phil'e, onun ne düşündüğü önemli değil, bebeğimi doğurup büyüteceğimi söylediğimde beni terk ettiğinde, çok korkmuştum ama tek başına anne olmaya hazırdım. Maceralı, renkli bir hayat yaşadım ve yeni bir sayfa açmaya hazırdım.

Sonra teşhisimi aldım.

Ve şimdi... Rudy bana özleyeceğim tüm şeyleri düşündürüyor.

Ama o üvey baba olmak istemiyor, yani tüm bunlar tartışmalı bir konu, değil mi?

"Senin yanında olmama izin ver, Lily." Sesi yumuşak ve vücudumda garip bir şey oluyor. Göğsüm aynı anda hem spazm geçiriyor hem de yumuşuyor. Beynimin yarısı bana onun boynuna sarılmamı ve "*Evet! Evet, her şeyi daha iyi hale getirmeni sağlayacağım!*" dememi haykırıyor, diğer yarısı ise bir deliğe girip bir daha hiç çıkmamak istiyor.

Hırıldıyorum. "Dün geceden sonra söylemesi kolay. Kemoterapiden dolayı kusarken ne olacak? Göğsüm kesilip tek meme ucum kaldığında ne olacak?"

"Adil olmak gerekirse," diye başlıyor, gözleri parıldayarak, "bu sabah da kusuyordun."

Onun koluna yumruk attım, bu da ondan derin, şefkatli bir kahkaha kopardı ve bu kahkaha beni ayak parmaklarımdan ucuna kadar ısıttı.

"Tamam," der Rudy, tekrar dudaklarını hızlıca bastırmak için eğilir. "Geri çekileceğim. Sadece... beni bu kadar çabuk silme."

Zorla gülümserim ve elimi karnıma koyma isteğine direnirim. Kanseri bir şey, bebek ise bambaşka bir şey.

Ona hemen söyleyeceğim. Doğru olan bu. Birkaç ay içinde bir şekilde öğrenecek ve bu çok kolay olacak. Tek yapmam gereken ağzımı açıp iki kelime söylemek. *Hamileyim*. Hepsi bu.

Ama zayıf olmalıyım, çünkü kapı arkasından kapandığında dudaklarım hala kapalı. Onun sevgisini çok fazla seviyorum, onu bir kenara atamam. Bana son kez anlamlı bir şekilde bakıyor olabilir.

Kapımın dışındaki merdiven boşluğunda ayak sesleri yankılanıyor ve dış kapının arkasından kapandığını duyduğumda uzun bir nefes veriyorum.

Başım belada.

Ondan gerçekten hoşlanıyorum ve onu elde edemeyeceğimi kesin olarak biliyorum. O dairemde çıkıp, varlığıyla üzerimdeki baskısı ortadan kalktığında, kafam netleşiyor. Sanki gözlerimden bir perde kalkmış gibi, ne kadar aptalca davrandığımı görebiliyorum.

Bu adamın çocuklu kadınlarla çıkmama konusunda katı bir kuralı var ve ben hamileyim. Neden onun zamanını boşa harcıyorum? Neden *kendi* zamanımı boşa harcıyorum?

Bir dahaki sefere dışarı çıktığımızda ona bebekten bahsedeceğim. Eğer dışarı çıkarsak tabii. Tanrım, onunla tekrar dışarı çıkmak istiyorum.

İnleyerek yüzümü ovuşturuyorum, sonra omuzlarımı dikleştiriyorum. En iyi yaptığım şeyi yapmam gerekiyor: tüm sorunlarımı bir kenara itip görmezden gelmek ve güne hazırlanmak. Bugün Pazar, normalde benim için izin günü olurdu, ama kendimi gergin ve stresli hissediyorum

ve dairede volta atmak ya da saçımı yolmak yerine yapabileceğim tek şey çalışmak.

Denetimi bitirmek için Rudy'nin evine gitmek elbette söz konusu bile olamaz.

Giyindim, saçımı kuruttum, cildimi nemlendirdim ve oturma odasındaki küçük masaya oturdum. Tam o sırada gözüm çantamdan dışarı çıkan küçük bir karton parçasına takıldı.

Dr. Melissa Gardner'ın adı büyük, siyah, kalın harflerle bana bakıyor. Parmaklarımı metnin hafif girintisi üzerinde gezdirip iç çekiyorum.

Sinirlerim vücudumdaki her kasımı gerginleştiriyor, ama kendimi zorlayarak dizüstü bilgisayarımı açıp onun adını yazıyorum. Web sitesi şık ve ana sayfada "*ŞİMDİ REZERVASYON YAPIN*" yazan büyük bir düğme var.

Yirmi dört saat önce, muhtemelen web sitesini kapatıp bunun yerine bir hesap tablosuna bakmış olurdum. Neyin değiştiğini bilmiyorum. Belki de Rudy ile yaptığım konuşma yüzündendir — onun geçmişini dinledim ve birlikte olamayacağımızı anladım. Karnımda bir bebek varken olmaz. Artık kendime yalan söyleyip bir masalın kahramanı olacağımı iddia edemem.

Zaten hayatım her zaman Grimm Kardeşlerin masallarına benziyordu. En azından hala görme yeteneğim var.

Hayır, ben tek başımayım ve bu sorun değil. Dünyayı dolaştım ve kendime bir iş kurdum. Gençliğimden beri kendi ayaklarımın üzerinde duruyorum. Bu da yolumdaki bir başka engel.

Omuzlarımı dikleştirip, Dr. Gardner'ın web sitesindeki büyük turuncu düğmeye tıklayıp bilgilerimi girmeye başladım. Yalnızım, ama hayatta kalacağım. Belki Dr. Gardner aileme söyleme konusunda bana tavsiyede bulunabilir. İçimdeki karmaşık duyguları çözüp bir plan yapmama yardımcı olabilir.

İlk bakışta bana ilgi gösteren ilk erkeğe yapışmayı içermeyen bir plan.

Önümüzdeki Salı için randevumu onayladığımda, omuzlarım gevşer ve dudaklarıma gerçek bir gülümseme yayılır.

Sonra biri kapıyı çaldı.

"Orada olduğunu biliyorum," diye Trina'nın sesi duyulur. "Bizden sonsuza kadar saklanamazsın, Lily!"

Biz mi?

Yıpranmış halı çıplak ayaklarımın altında gıcırıyor. Kapıyı açtığımda, kadın enerjisi seli beni neredeyse geriye savuruyor.

Simone'nin kızıl saçları dağınık bir topuz halinde toplanmış. Beni omuzlarımdan tutar ve yüzüme sırtarak bakar. "Seni kurtarmaya geldik."

"Kurtarma mı?" Kaşlarımı çattım.

Kız kardeşim Trina yanımdan koşarak geçerken, Candice kapıdan gülümseyerek bakar. Simone ellerini omuzlarımdan indirir ve homurdanır. "Çalışmıyormuş gibi davranma, Lily." Kolunu dizüstü bilgisayarına doğru uzatır, ama neyse ki artık terapistin web sitesi görünmüyor. "Bugün Pazar! Sonsuza kadar burada kapalı kalmazsın."

Kendi başıma kalmak ve hayatta kalmakla ilgili ne demiştim?

Belki de o kadar yalnız değilimdir.

Arkalarına kapıyı kapatıyorum. "Önceden haber vermek diye bir şey duymadınız mı?"

"Duymuşuz," diyor Candice, tezgahtan telefonumu alıp bana doğru çeviriyor. Yedi mesajım ve on bir cevapsız aramam var... hepsi son on dakika içinde gelmiş.

Gülümsememi saklamak için dudaklarımı sıkıştırıyorum. İsteğim dışında, midemdeki o duygu yumağı çözülmeye başlıyor. "Ne oldu?"

"Rudy ile konuştun mu? Randevusu mu vardı?" Trina mutfak tezgahına yaslanıp kaşlarını kaldırıyor. "Dün öğle yemeğinden sonra bizi aramadın."

"Bahçe makasımı getirmem gerekir mi?" diye sorar Candice, sonra parmaklarıyla kesme hareketi yapar.

Dudaklarım seğirir. "İş yemeği idi."

"Gördün mü?" Simone ellerini açarak diyor. "Rudy'nin bunu yapmayacağını söylemiştim. O adam aşkı arıyor."

"Bunu anlayan tek kişi benim," diye mırıldanırım.

Candice kaşlarını kaldırırken Trina gözlerini kısar. İki kız kardeşin bakışlarından kaçınırım. Birdenbire küçük dairemde kendimi sıkışmış hissederek, kızlara yürüyüş yapıp konuşmak isteyip istemediklerini sorarım. Sonunda Heart's Cove'un ağaçlıklı sokaklarında hızlıca yürüyüş yapmaya karar veririz.

Bir saat kadar, onların sorularını cevaplamak için elimden geleni yapıyorum. Bir şekilde, Rudy'nin dün gece burada kaldığından bahsetmemeyi başarıyorum. Bu kadınlar dedikodu yapmayı çok seviyorlar ve bu benim yüzüme patlamasını istemediğim bir bomba gibi.

Yeni topluluk bahçesinin yakınında duruyoruz, Dorothy çiçek tarhlarından birinden başını kaldırıyor. "Ee?" diye sesleniyor. "Randevu muydu?" Sonra bahçe makasını *eline* alıyor ve şiddetli bir coşkuyla kapatıyor.

"İş yemeği!" diye bağıyor Simone. "Onun için endişelenmene gerek yok demiştim."

"İyi." Dorothy başını sallar ve makasını yere bırakır.

"Dorothy'ye Rudy'nin öğle yemeğini anlattınız mı?" diye soruyorum. Dördümüz bahçeye çıkmışız ve Dorothy bize bahçe eldivenlerini uzatıyor. "Ne zaman? Neden?"

"Şşş," diyor Candice, kolumu okşayarak. "Sadece seni koruyoruz."

"Agnes gibi bir büyükannen varken, asla emin olamazsın. Rudy babasının tarafına çekmiş olmalı," diyor Dorothy, zengin, koyu renkli topraktan birkaç cesur ot çekerek.

"Dorothy, bu yeni bir elbise mi? Çok güzel," diye araya girer Trina ve konuyu değiştirdiği için onu öpmek isterim. Sonra, göz alıcı orta kız kardeşimin yaz ortasında güneşin altında terlemediğini fark ederim. Ben alnımdan bir damla teri silerken, o parıldıyor. O anda onu öpmek yerine, ona neden genetik piyangoyu kazandığını sormak isterim.

Arkadaşlarım ve ailemle çevrili olarak, güneşin sırtımı ısıttığı birkaç dakika geçiriyorum, otları ayıklıyor, tırmıkla tırmıklıyor, malçlıyor ve bu bahçeyi tertemiz tutmak için binlerce küçük şey yapıyorum. İtiraf etmeliyim ki, bilgisayarımın başında oturup bir hesap tablosuna bakmaktan daha iyi.

Ayağa kalkıp sırtımı gererken Trina'nın gözlerine bakıyorum. Bana gülümsüyor ve başını sallıyor, bu bana güç veriyor.

Rudy'ye ya da başka bir erkeğe ihtiyacım yok. İlgisi hoş, ama bunu onsuz da yapabilirim. Onsuz yapmalıyım ve yapacağım da.

Dorothy bizi bahçe işlerinden azat edince, dördümüz caddeyi takip ederek kafeye doğru yürümeye devam ediyoruz.

iki köpek su kabından su içiyor ve bebek arabasındaki bir bebek annesine gülücükler atıyor.

Yakında ben de öyle olacağım.

Kalbim sıkışıyor ve Trina bunu fark etmiş olmalı ki, kimsenin görmediği bir anda elimi tutuyor. Bu dokunuş beni sakinleştiriyor ve bir kez daha bu kadınların bana destek olduğunu hissediyorum.

"Candice, evine taşınmaya hazır mısın?" diye soruyorum, sırf bir şey söylemek için. Elimi Trina'nın elinden nazikçe çekiyorum ve o da bırakıyor.

"Annem on yedi kasa şarap sipariş etti," diyor Candice donuk bir bakışla. "Kasa. Nedenini sorma bile. Altmış yaşına kadar şarap içeceğim."

Gülerek Four Cups Café'nin kapısını açıyorum. Fiona, üvey kızı Clancy ve düzenli barista Sven ile birlikte kasada duruyor. Üçü de önlerinde parlak *Heart's Cove Hotties* yazan aynı pembe tişörtleri giymişler. Sven'in tişörtünün kolları yırtılmış ve renkli dövmeleri kollarına sarmaşıklar gibi tırmanıyor. Onları kasada görünce kalbim yumuşuyor, ama nedenini bilmiyorum. Belki de bu yer her geçen gün biraz daha evim gibi hissettiriyor.

Fiona'nın gözleri bana, sonra Simone'a kaydı. "Ee? Randevusu mu vardı?"

"Hepiniz doyumsuzsunuz," diye alaycı bir şekilde homurdandım, sonra Candice bana sandalye çekmesini sağladım, Fiona ise dedikoduyu öğrenmek için telaşla yanımıza geldi.

Sonuç olarak, o gün hiç iş yapamadım.

RUDY ve ben pazartesi öğleden sonra geç saatlerde denetim hazırlıklarını bitiriyoruz. İşimi bitirmem gerektiği bahanesiyle ayrılmak istediğimde, bana kanımı kaynatacak kadar yumuşak ve şefkatli bir öpücük veriyor, sonra yakında görüşeceğimizi söylüyor.

Bu beni çok kötü hissettiriyor. Onu hak etmiyorum ve onu ne kadar uzun süre oyalarım, bebeği ona söylediğimde durum o kadar kötüleşecek. Yeni terapistime bu konuyu danışmaya karar vererek, Rudy'nin evinden onun dudaklarının tadı hala dudaklarımda kalmış olarak ayrılıyorum.

Salı, göz açıp kapayana kadar gelir ve kendimi Dr. Gardner'ın bekleme odasında kahverengi minderli bir koltukta otururken bulurum.

Parmaklarım çantamın askısını endişeyle okşuyor. Köşede dergiler yığılmış, bekleme odasının ortasında ise çeşitli oyuncaklar ve çocuk kitapları var. Duvarlarda hamilelik, doğum sonrası depresyon ve anksiyete ile ilgili solmuş posterler ve mutlu bebekleri kucağında tutan mutlu kadınların resimleri var.

Her şey biraz fazla gerçekçi, ama ayağa kalkıp kaçmadan önce, adım okunuyor.

Benim yaşlarımda, belki biraz daha genç bir kadın, elinde bir klipsli tahta ile koridorun girişinde duruyor. Kafamı kaldırıp ona baktığımda, gülümsüyor ve koridorun sonunu işaret ediyor. Midem ağzıma gelmiş halde onu takip ediyorum. Ustaca boyanmış saçları, soluk pembe ipek bluzunun yakasının hemen üstünde, ensesinde düzgün bir topuz haline getirilmiş. Bluzun etekleri, düz paça kahverengi pantolonun içine sokulmuş, bu da ona yumuşak ve profesyonel bir görünüm kazandırıyor.

"Ben Dr. Gardner," diyor ve açık bir kapıyı işaret ediyor. Rahat bir şekilde döşenmiş odaya giriyorum. Birbirine doğru açılı dört adet yumuşak görünümlü sandalye var. Karşı duvarda bir bilgisayar sandalyesi bulunan bir masa var. Ekran karanlık.

"Oturun," diyor doktor ve ben en yakın sandalyeyi seçiyorum. Çantamı yanımdaki koltuğa koyuyorum. Dr. Gardner karşıdaki sandalyeye oturuyor ve bacak bacak üstüne atıyor. Gözleri bir anlığına dosyamın üzerinde geziyor, sonra benim bakışlarımla buluşuyor. "Peki," diye başlıyor.

"Evet," diye tekrarlıyorum.

"Buraya ne getirdi sizi?" Sesi nötr ama nazik. Kaplumbağa kabuğu desenli gözlükleri hafif kedi gözü şekline sahip ve parlak ela gözlerini vurgulamaktadır. Çok güzel bir kadın, zarif ama samimi.

"Doktorum sizi tavsiye etti," dediğimi duyuyorum. Dr.

Gardner başını sallıyor, devam etmemi bekliyor.

"Ben..." Boğazımı temizliyorum. "Hamileyim ve... meme kanseriyim." Kelimeler yavaşça çıkıyor, keskin kenarları boğazımı parçalıyor. Ama onları söylemeyi başarıyorum ve bunun ikinci kez gerçeği söylediğim ve ilk kez birine her iki sırrımı da anlattığımın farkına varıyorum.

"Mastektomi olacaksınız," diyor Dr. Gardner, eli dosyama bakarken, gözleri bana bakıyor. "Ve

Ameliyat bittikten sonra kemoterapi uygulanacak.

"Bu bebek için güvenli mi?" diye soruyorum, elim karnımın üzerinde kayıyor.

Dr. Gardner başını sallar. "Evet, güvenli. Bu sizi endişelendiriyor mu?"

Birdenbire baraj patlar ve sözlerim durmak bilmez. Ona ameliyattan ne kadar korktuğumu, bebeğimin güvenliğinden endişelendiğimi, doğum sırasında neler olacağını, bebeğimin büyümesini görebilecek kadar uzun yaşayabilecek miyim diye endişelendiğimi anlatırım. Kendimi ne kadar yalnız ve izole hissettiğimi, ama olanları kimseye anlatmaktan daha da çok korktuğumu söylerim.

Dr. Gardner, nazik ve açık uçlu sorularla benden gerçeği öğrenir. Haftalardır göğsümde bir yük gibi duran zorlu duygularımı ortaya çıkarmama yardımcı olur.

Bu şeyleri yüksek sesle söylemek çok acı verici. Gözlerimden yaşlar akmaya başlayınca, Dr. Gardner kahve masasının üzerinden bana bir kutu mendil uzatıyor. Nefes egzersizi yapıyoruz ve bu, korkumun keskinliğini yumuşatıyor. Yavaş yavaş vücudumun kontrolünü geri kazanıyorum.

Bir saatlik seansımız bittiğinde kendimi yorgun hissediyorum, ama uzun zamandır ilk kez yalnız hissetmiyorum. Bu korkunç derecede karmaşık tıbbi dramayı yaşayan bir ucube gibi hissetmiyorum. Başkaları da benim yaşadıklarımı yaşamış, diyorlar. Ben mahkum değilim. Bebeğim mahkum değil.

Ama yine de ölümüne korkuyorum.

"Sizin için uygunsa, gelecek hafta aynı saatte görüşebiliriz," diyor Dr. Gardner, masasındaki sandalyesinden, bilgisayarında randevu takvimi açık olarak.

Başımı sallıyorum. "Tabii."

Birkaç dakika sonra ofisinden çıkıp başımı mavi gökyüzüne doğru kaldırdığımda, kendimi daha hafif hissediyorum. Elbette hala korkuyorum, ama biraz daha az yalnız hissediyorum.

Sonra eve gidip üç saat uyuyarak kendimi toparlıyorum. Akşam yemeği vaktinde uyandığımda, aileme ve arkadaşlarıma olanları anlatmaya bir adım daha yaklaştığımı hissediyorum. İçimde küçük bir şüphe solucanı kıvrılıyor ve sessizliğimin onlara ve bana zarar verdiğini fısıldıyor. Herkes gerçeği öğrendiğinde daha iyi olacağımı biliyorum.

Bunu fark etmek ve buna göre hareket etmek ise iki farklı şeydir.

YİRMİ İKİ NORA

CANDİCE'in yeni evi inanılmaz. On dört dönümlük arazinin kıyı şeridi bir milden fazla ve mimarlar tasarımda harika bir iş çıkarmışlar. Tek katlı bina o kadar çok camla kaplı ki, çevredeki ormana neredeyse kayboluyor. Büyük, yapraklı ağaçlar, evi ortaya çıkarmak için açılmadan önce dolambaçlı yolu çevreliyor. Peyzaj mimarlarının bu kadar büyük ağaçları nasıl diktiğini bilmiyorum, ama sanırım bu tür bir sihir yaratmak için film yıldızlarının sahip olduğu kadar paraya sahip değilim.

Evin kendisi de aynı derecede güzel. İçeriye girip eski bir dost gibi karşılandığımda ağzım açık kalıyor.

"Bir film yıldızından beklediğimden daha küçük," diyor Simone, ağzına mısır cipsi atmadan önce. Cipsi çıtırdatıp, okyanusun üzerinde sanki yüzen gibi uzanan verandaya çıkıyor. Suyu iniş dik, dalgaları yakalamak için dar bir kum şeridi var.

"Beni bu kadar küçümsediğini bilmiyordum," diyor Blake, sesinde belirgin bir gülümsemeyle. "Film yıldızlarının incelikli davranamayacağını mı düşünüyorsun?"

Simone ona sadece bir *bakış* atar. Ona cevap veremeden, Wes kolunu Simone'un omuzlarına atar ve kulağına bir şey fısıldar. Simone'un kızardığına bakılırsa, geri kalanımızın duymaması muhtemelen en iyisidir.

Gözlerimi onlardan ayırıyorum. En son bir erkek kulağıma böyle bir şey fısıldadığında, onu sevmekle o kadar meşguldüm ki kendimi unuttum. Artık mesafemi koruyorum. Çoğunlukla.

"Çok güzel, Blake," diyorum, gözlerimi koyu kiraz ağacından yapılmış mobilyalar, zevkli lacivert döşemeler ve zarif kaplamalar üzerinde gezdirerek. Lüks ama gösterişli değil. Burası sanki bu mülkte her zaman varmış gibi hissettiriyor.

"Yoga stüdyosu iki hafta içinde hazır olacak," diyor Candice, bana bir kadeh şarap uzatarak. Bir kadeh daha doldurup, verandaya gelen Fiona'ya veriyor. "Sadece biz kızlarla bir açılış dersi yapacağım."

Söyleyiş şekli, beni de "sadece biz kızlar"ın içine dahil ettiğini düşündürüyor ve bu, göğsümde sıcak bir his uyandırıyor.

Bu kasabaya geleli sadece birkaç ay oldu, ama şimdiden Reno'dan daha çok evimdeymiş gibi hissediyorum. Bu düşünce aklımdan geçer geçmez, telefonumun tanıdık zil sesini duyarım. "Kusura bakmayın," diye mırıldanır, sonra çantamı aramak için kanepeye geri dönerim. Buraya gelmeden önce sessize almalıydım.

Ekranda patronumun adını görünce omuzlarım gerildi.

"Her şey yolunda mı Nora?" diye sorar Margaret, altında kaşkollu ipek bir kaşkorse giymiş, zarif krem rengi bir pantolonlu takım elbise içinde. Oturma odasının etrafına yerleştirilmiş masalara ordövrleri diziyor, ama gözleri benim üzerimde. "Biraz hasta görünüyorsun."

"Patron," diye açıklıyorum, aramayı görmezden gelerek telefonumu sallıyorum.

"Yine Reno'ya dönmeni mi bekliyor?" diye soruyor Fiona balkondan. "Daha birkaç gün önce dönmüştün."

"Bu evde kötü patronlardan bahsedilmeyecek!" diye bir ses duyulur ve Trina, iki çocuğunu da peşinden sürükleyerek giriş kapısından belirir. "Bunu bir kural haline getiriyorum."

Candice gülüyor. "Buna katılıyorum." Kız kardeşini kucaklayarak selamlıyor ve ikisi, benim daha önce gördüğüm evin kısmi turuna yeniden başlıyorlar. Candice'in kız kardeşine büyük gazlı ocak, ev ofisi ve yedek yatak odasından görünen muhteşem manzara hakkında anlattığını duyuyorum. Çocukları selamladıktan sonra Mac'e gülümsüyorum, ama o bana sarılınca şoktan donup kalıyorum.

"Seni görmek güzel, Nora," diyor, sanki en iyi arkadaşmışız gibi. Sonra Simone ve Fiona'nın yanına gidip onlara da aynı şekilde davranıyor, ardından Wes ve Grant'le el sıkışıyor.

Evet. Ben de "biz kızlar"dan biriyim. Bu ne zaman oldu?

Gözlerim yine kapıya kayıyor ve neredeyse ağzımı açıp Mac'e kardeşinin gelip gelmeyeceğini soracağım. Tam o anda, Lee ile resmi olarak tanışmadığımı ve ona sormanın son derece tuhaf olacağını fark ediyorum.

Lee ile resmi olarak tanışmadığımı ve ona bu soruyu sormamın çok tuhaf olacağını fark ettim. Bunun yerine, Margaret ve Dorothy'ye yemekleri servis etmelerinde ve insanlara içecek ikram etmelerinde yardım ederek kendimi meşgul ettim.

"Burada ev sahibi benim," diyor Candice azarlayarak, sonra ağzına bir çeri domates atıp gülüyor.

"Oh, sus," diyor Dorothy ve şarabını dolduruyor. "Bize yardım et."

Mutfaktan bir çarpma sesi geliyor ve herkes konuşmayı kesiyor. Bir süre sonra, Jen'in sesi odada yankılanıyor. "Biz iyiyiz! Ama, şey... Candice, birkaç tabağı değiştirmen gerekebilir."

"Ne oldu?" diye bağırır Candice mutfığa doğru ilerlerken. Mutfak köşenin arkasında. Ev tam olarak açık plan değil. Mutfak rahat bir yemek odasına bağlı, ama balkon, açıkça eğlence için tasarlanmış daha büyük bir resmi oturma odasına açılıyor. Hepimiz mutfığa doğru dönmüş durumdayız.

"Şey," Jen biraz daha sessizce cevaplar, "Fallon... sakardı."

Başımı kaldırıp Simone'un gözlerine bakıyorum, dudaklarında bir gülümseme beliriyor. "Sakardı, ha," diyor sessizce. "Belki de orada bir refakatçiye ihtiyaçları vardır."

"İğrenç," diye cevap veriyorum. Yetişkin bir kadın olabilirim, ama ağabeyimin bir refakatçinin onaylamayacağı şeyler yaptığını düşünmek istemiyorum.

Fiona benim tepkime gülüyor. Kapı zili çalıyor ve Margaret kapıya bakacağını söylüyor, Fiona da girişe doğru bakıyor. "Lily ne zaman gelecek acaba?"

"Belki Rudy ile birlikte gelir. Geçen hafta sonu ben uğradığımda Rudy onun evindeydi, bu yüzden hafta sonlarını birlikte geçirdiklerini varsayıyorum," diye cevap veriyorum, önümdeki tabaktaki şık görünümlü mezeleri inceleyerek.

Odadaki kadınlar arasında daha da meraklı bir sessizlik hakim olur ve tüm gözler bana çevrilir. Candice bile mutfaktan çıkar ve bana büyük bir ilgiyle bakar.

"Kız kardeşim geçen hafta sonu Rudy ile miydi?" Başını bana doğru eğiyor. "Lily'nin evinde miydiler?"

"Orada mı kaldı?" Simone bana doğru bir adım atarak sorar. "Bekle. Bu, o diğer kadınla iş yemeğine çıktıktan sonraki sabah mıydı?"

"Aman Tanrım," diyor Fiona, hepimizin kadehlerini doldurmak için bir şişe şarap kaparak. "Birlikte mi oldular? Ne zaman gittin? Bir şey olmuş gibi görünüyor muydu? Hiçbir şey söylemediğine inanamıyorum! Bütün günü birlikte geçirdik... O küçük sürtük!"

"Onu öldüreceğim," diyor Candice. "Bize saklamış." "Şey..."

Utaniyorum. "Muhtemelen hiçbir şey söylememeliydim." "Oh, kes şunu." Simone elini sallıyor. "Şimdi anlat."

"Durmamı mı istiyorsun, yoksa anlatmamı mı? Biraz çelişkili gibi."

"Oyalamayı bırak," diyor Candice, gözleri parıldayarak bileğimi sıkıca tutuyor. "Bize her şeyi anlat! Bir haftadır bu haberi saklıyorsun!"

Gülüyorum, sonra omuz silkiyorum. "Bir parça kek götürdüm ve onu yedik. Hepsi bu." Sayılır. Dudaklarımı ısırarak, omzumun üzerinden kapıya bakıyorum, sonra etrafımda toplanan kadınlara geri dönüyorum. Konuşurken sesim alçak. "Ben geldiğimde Rudy duştan çıkıyordu. Üzerinde sadece bir havlu vardı. Lily'nin saçları da ıslaktı."

Odadaki tüm kadınların ağızından tiz bir çığlık yükselir, hemen ardından bana bir soru yağmuru başlar. Gülerek ellerimi havaya kaldırıyorum. "Fazla konuştum."

"Olmaz Nora," diye homurdanır Fiona. "Bizi böyle merakta bırakamazsın."

"O yeni," Simone uzlaştırmacı bir tonla Fiona'nın koluna dokunarak diyor. "Henüz kuralları öğrenmedi."

"Kuralları mı?" diye soruyorum.

"Dedikodular en kısa zamanda paylaşılmalıdır," diyor Candice ciddi bir şekilde. "Özellikle de biz kızlardan biriyle ilgiliyse."

"Biz kızlar" ifadesini her duyduğumda, bu ifadeyi giderek daha çok sevmeye başlıyorum. Bu ifade, kendimi yerleşebileceğim bir yer bulduğumu hissettiriyor ve uzun zamandır böyle hissetmemiştim.

Kapı zili tekrar çalıyor ve tüm yeni arkadaşlarım heyecanla titriyorlar. Yeni ikili hakkında

ama Blake kapıyı açmaya gittiğinde, içeri giren Lily ve Rudy değil.
Lee'dir ve gözleri doğrudan bana takılır.

YİRMİ ÜÇ LILY

Candice'in oturma odasına girdiğimde, hemen bir grup kadın tarafından kuşatıldım.

"Rudy'nin kabarık pembe havluyla çok yakışıklı olduğunu duyduk," diyor Simone, her zamanki gibi doğrudan önemli konuya girerek. "Sence de öyle mi?"

Nora bana kaşlarını kaldırıyor. "Üzgünüm. Bu benim hatam."

"Oh, sus sen," diyor Simone, elini Nora'nın yönüne doğru sallayarak. "Son dakika haberi niteliğindeki dedikoduyu saklaman konusunu birazdan hallederiz. Önce Lily konuşmalı. Penisi ne kadar büyük?"

"Anlamadım?" Gözlerim fal taşı gibi açılır.

Fiona kıkırdar. "Onu takma. Herkese aynı şeyi soruyor."

"Peki insanlar gerçekten cevap veriyor mu?" Simone'a bakıyorum, o da omuz silkiyor. "Hepinizin benim hakkımda dedikodu yapmaktan daha iyi yapacak işleriniz yok mu?"

"Lily," Candice öfkeyle, "Rudy'nin bizde kaldığından hiç *bahsetmedin*. Bunu sır olarak sakladın, bu da demek oluyor ki..." Kaşlarını oynatarak sesini keser.

Bu da işlerin ciddi olduğu anlamına geliyor, diyor.

Şüpheyi düştüğünde, aptal rolü yap. "Ne demek istiyorsun?"

"Şuraya bakın, kedi ne getirmiş!" Annemin sesi, sadece bir annenin sesinin yapabileceği şekilde girişten geliyor. Kısa bir süre, önümüzdeki birkaç ay içinde bu yeteneği kazanıp kazanmayacağımı merak ediyorum.

Annemin tam adı Charlotte Anne Viceroy, ama herkes ona Lottie der. Annemin doğduğu andan itibaren Charlotte olduğunu sanmıyorum. Çok yaramaz, hiç de ağırbaşlı değil. Bugün neon pembe pantolon ve puantiyeli bluz giymiş. Gözlükleri ve ruju pantolonuna uyuyor ve sanki bugün pixie saç kesimi yaptırmış gibi görünüyor. Saçları funky gümüş sivri uçlarla dik duruyor.

Kollarını açarak annem oturma odasına giriyor. "Candice, çok güzel olmuş."

"Bu sabah gördün anne," diyor Candice alaycı bir gülümsemeye. "Teras mobilyalarını kurmama yardım ettin."

"Evet, ama bunu herkesin iyiliği için söylüyordum." Koridorda bir sürtünme sesi duyunca dönüyor ve Rudy ile büyükannesinin kol kola yürüdüğünü görünce boğazım düğümleniyor.

Pazartesi gününden beri Rudy'yi görmemiştim ve nedense ne kadar yakışıklı olduğunu unutmuştum. Lacivert pantolon ve dar beyaz gömlek giyiyor. Gömleğin üst düğmeleri açık ve gömlek, vücudundaki her bir kasın hatlarını ortaya çıkarıyor. Dergi reklamındaki modeller gibi görünüyor. Seks gibi görünüyor. Hayallerimdeki erkek gibi görünüyor.

Gözlerim onunla buluştuğunda, gözleri ısınır. Beni baştan aşağı süzer, giydiğim havadar yazlık elbiseyi inceler ve sonra gözleri yumuşar. O dolgun, öpülesi dudaklar, sadece bana yönelik olduğunu bildiğim bir gülümsemeye dönüşür.

Koşarken herkesi ezip geçip kendimi onun kollarına atmak istiyorum. Onu süpürge dolabına çekip eteğimi kaldırmak ve beni becermesi için yalvarmak istiyorum. Kollarının beni sardığını hissetmek istiyorum. Ona yaklaşan diğer kadınlara kükreyerek onun bana ait olduğunu bilmelerini sağlamak istiyorum.

Uh oh.

Bunlar iyi duygular *değil*. Bunlar, yeni başlayan bir ilişkiye bomba atmak üzereyken hissedilen türden duygular değil.

Annem kolunu Rudy'nin boş koluna takıyor ve pazısını sıkıyor. "O çok yakışıklı, değil mi?" Bana bakıyor. "Değil mi, Lily?"

Olamaz.

Annem bir şekilde biliyor. Geçen hafta sonu olanları, her şeyi biliyor. Bildiğinin farkında olmayabilir, ama *biliyor*.

Gözlerimi sıkıyorum. Bu hiç mantıklı değil. Bir içkiye ihtiyacım var.

Hayır, yok. Hamileyim. Ve kanserim. Ve bir oda dolusu insanın içindeyim ve benden başka kimse gerçeği bilmiyor. Hepsini

Rudy ile çıkmakta özgür olduğumu ve onlara dedikodu malzemesi verdiğimi düşünüyorlar, ama gerçekte neler olduğunu söylediğimde nasıl tepki verecekler?

Rudy'ye olanları anlattığımda o nasıl tepki verecek?

Yeni gelenlere sırtımı dönüp en yakın kapıya doğru büyük adımlarla yürüdüm. Kapının bir depo odası olduğunu görünce şaşırdım, sonra beynim bana Rudy ile karanlık bir odada, eteğim belime kadar sıyrılmış halde durduğumuzu gösteren görüntüler sundu.

Bana ne oluyor böyle?

"Tuvalet koridorun sonunda, Lily," diyor Candice, sesi garip bir şekilde kısık.

"Teşekkürler." Açtığım bir sonraki kapının arkasında tuvaleti buluyorum ve kendimi içeri kilitliyorum. Tuvalet kapağını indirip oturuyorum ve yüzümü ellerimle kapatıyorum.

Geçen hafta sonu bir hataydı. Çok eğlenceli, çok keyifli bir hataydı, ama yine de bir hataydı. Rudy'yi görmek tüm sorunlarımı unutmak istememe neden oluyor, ama sorunlarım ortadan kalkmıyor. Zaten ikinci üç aylık dönemimdeyim ve önümüzdeki hafta başında doktor randevum var, orada mastektomi ameliyatımı planlayacağım. Bir ay içinde karnım şişmeye başlayacak.

Rudy ile çıkamam.

Asla.

Özellikle de şimdi.

Ama onun orada durup, Candice'in evine büyükannesini götürürken sevgi dolu bir torun ve erkek model gibi durduğunu düşünmek vücudumu ısıtıyor. Tuvalette oturuyorum, çok azgınım, sanki dünya sona eriyormuş gibi hissediyorum.

Bu hormonlarla ilgili olmalı. Hislerim normal değil. Her şey çok... *büyük* geliyor. Büyük duygular, beni parça parça ediyor. Nasıl geri dönüp hepsiyle yüzleşeceğim?

Orada ne kadar oturduğumu bilmiyorum, ama kapı çalınana ve beni irkiltmeye yetecek kadar uzun bir süre oturdum. Popom uyuşmuş.

"Hemen geliyorum!"

"Benim," Rudy'nin derin sesi kapının diğer tarafından geliyor. "Beni içeri alır mısın?"

Aynada kendime bir bakıyorum, sadece biraz bitkin görüldüğüme seviniyorum. Görünüşe göre, içimdeki endişe, stres ve şehvet fırtınası tam olması gerektiği yerde kalmış: derinlerde gömülü. Kapının kilidini açıp kapıyı açıyorum ve Rudy tereddüt etmeden içeri giriyor.

Tuvalet odası oldukça geniş ama yine de iki kişi için çok dar geliyor. Gözlerimi başka yere çevirerek, bacaklarım kapalı tuvalete çarpana kadar geri çekiliyorum. Kapı kapanıyor. Rudy elini belime dolayarak beni kendine çekiyor. Kendimi onun göğsüne yaslayarak titreyerek nefes alıyorum.

"Iliana."

Pek kimse benim tam adımı kullanmaz. Rudy'nin dudaklarından çıkan bu ses, içimde bir şeylerin kıvrılıp sıkışmasına neden oluyor. Bunun şehvet mi yoksa korku mu olduğunu bilmiyorum.

"Konuş benimle." Sesi sabırlı, ama gözleri sorgulayıcı.

Ben hiçbir şey söylemeyince, elini çenem ve boynumun üzerine koyar. Başımı yukarı kaldırır ve beni uzun ve derin bir şekilde öper. Tadı güneş ışığı ve seks gibidir, hassaslaşmış cildimde ipek gibi kayar.

Külotum sırlıslıkla oldu. Kahretsin.

Rudy'nin öpücüğü inatçı. Bana bir şey söylemeye çalışır gibi öpüyor beni, ya da belki de dışarıda yüzümden onu ne kadar istediğimi okumuştur. Eli kıcıma kayıp elbisenin eteğinin altına daldığında, inilti çıkarırım.

Omzumda küçük bir Iliana var, kulağımı tutmuş ve "HEMEN DUR, SENİ APTAL" diye bağıyor, ama Rudy'nin eli uyluğumun arkasına tırmanırken onu şaşırtıcı derecede kolay görmezden geliyorum. Elini kıcıma koyup beni kendine doğru çekerken dokunuşu saf ateş ve arzu dolu.

Şu anda seks yapabiliriz. Candice, banyosunu kirletmemden dolayı beni öldürür tabii ki, ama Rudy ve ben yapabiliriz. Vücudum onu içeri almam için adeta yalvarıyor ve kulağımdaki ses saniyeler geçtikçe gittikçe yumuşuyor.

"Benden kaçınıyorsun," diyor Rudy, sözleri boğazından koparılmış gibi. Arzu, düşük bir hırıltı gibi sesinde yankılanıyor ve dudaklarını çeneme indiriyor. "Bütün hafta boyunca sana ihtiyacım vardı." Alt dudağımla ısırıyor. "Sana olan hislerimi anladığını sanmıyorum, Lily."

Gözlerimi kırpyorum, sözleri beni şimdiki ana geri getiriyor. Kollarında kaskatı kesiliyorum ve Rudy başını geriye doğru çekerek gözlerime bakıyor.

"Korkmuş tavşan geri döndü," diyor, ama avucunu kıcımdan çekmiyor — ve lanet olsun, ama ben oradaki avucunu seviyorum.

Ama nefesimi çekiyorum ve görüşümdeki sis dağılmaya başlıyor. Rudy bana karşı bir şeyler hissettiğini söyledi. Rudy bana karşı bir şeyler *hissediyor*. Sıradan seksin sınırlarını aşyp Duygular Diyarı'na girdik, bu da tam bir felaketten başka bir şey değil.

Ve hepsi benim hatam.

"Bunu yapamam," diyorum, sesim kısık.

Bir duraklama oldu. Sonra, "Neyi yapamıyorum?" Elini elbisemi düzeltmek için hareket ettirdi, sonra elini tekrar önceki yerine koydu ve kıvrımlarımı okşadı.

Keşke dokunuşu beynimi bu kadar karıştırmasaydı. Sorusuna tek kelimeyle cevap verebiliyorum. "Biz."

Rudy hareketsiz kalır.

Gözlerimi sıkıca kapatıp başımı sallarım. "Çok fazla şey oluyor ve ben ne yapacağıma odaklanmam gerekiyor. Dedikodularla, sorularla ve senin yanımdayken kontrolümü kaybetmiş gibi hissetmekle uğraşamam."

"Seni kontrolünü kaybetmiş hissettiriyor muyum?" Sesindeki sessizlik beni kandırmaz. O sakın değil. Hiç de bile. Vücudunun taş gibi sertliği, rahat olmaktan çok uzak.

Hala onun gözlerine bakmadan burnumu çekiyorum. "Bana başka hiçbir şeyin önemi yokmuş gibi hissettiriyorsun Rudy, ama sorun da bu. Diğer şeyler *de* önemli. Beni ameliyata götüreceğini söylemen çok güzel, ama sonra ne olacak? Tek göğsüm kaldığında ne olacak? Haftalarca kemoterapi görmem gerektiğinde ve saçlarım dökülmeye başladığında ne olacak? Sürekli kusarken ve geçen cumartesi yaptığımız şeyi yapmak için enerjim kalmadığında ne olacak?"

Başka bir adamdan hamile olduğumu öğrendiğinde ne olacak?

"Sen benimle seks yapmak istemediğin için beni terk edeceğimi mi sanıyorsun?" Sesi... incinmiş gibi geliyor. "Lily, ben lanet olası bir hayvan değilim."

Kafamı sallıyorum. İşte bu. Ona bebekten bahsedeceğim ve bu ilişkiyi sonlandıracağım. Neye bulaştığını bilmiyor

ve benim için en nazik şey, tüm kartlarımı masaya koymak ve ona aramızdaki ilişkinin asla yürümeyeceğini göstermek. Ne kadar süredir çıkıyoruz, bir ay mı?

Bu ilişki kanseri bile atlatamaz, onun çocuğu olmayan bir bebeği atlatması imkansız.

Ama bu düşünce aklımdan geçtiğinde, midem düğümleniyor. Rudy şu anda çok samimi görünüyor. Çok sabırlı, nazik ve şefkatli.

Ya ona bebekten bahsedersen ve o da en önemli kuralını çiğnerse? Ya kalırsa?

Kendi çocuğu gibi gördüğü çocuktan bahsederken sesini duydum. Ne derse desin, çocuk istiyordu. O yara eski olabilir, ama henüz iyileşmedi.

Ama bana dünyaları vaat edip sonra da eski sevgilimin yaptığı gibi beni terk etseydi, çok daha fazla acı duyardım. Phil'i terk etmek kolaydı, çünkü sonuçta ona ihtiyacım yoktu. Başıma gelen sorunlar, yalan söyleyen ve beni hiç önemsemeyen bir adamdan ayrılmaktan çok daha büyük ve çok daha önemliydi.

Rudy farklı. Onu içeri alırsam ve beni terk ederse... bu beni mahveder.

Ona bu şansı veremem.

Bunun yerine, omuzlarımı düzelterip yüzümdeki acıyı silmeye çalışıyorum

"Rudy, bunu istemiyorum. Seninle eğlendim, ama bir ilişki aramıyorum. Seninle çıkmayacağım."

Bir anlığına gözlerimin içine bakar ve onun bakışlarını karşılamak için tüm irademi kullanmam gerekir. Ama bu önemli bir şey gibi gelir, ona ciddi olduğumu kanıtlamam gerektiğini hissedirim. Gözlerine bakarak, ciddi olduğumu anlayacaktır.

Haklı olduğumu fark ettiğimde kalbim kırılır. Omuzları düşer, dudakları büzülür ve bana keskin bir şekilde başını sallar. Vücudundaki sertlik devam eder, ama benden uzaklaşır. Gözleri sertleşir. "Peki. Eğer istediğin buysa."

"Öyle," diye cevap veriyorum, onu ikna etmekten çok kendimi ikna etmek için.

O çekindiğinde, sözlerimden pişman oluyorum. Tek yapabileceğim, onun yanından geçmeden önce başımı sallamak.

Tuvaletten çıktığımda, annem bir şeylerin ters gittiğini ilk fark eden kişi olur. Kendimi iyi hissetmediğimi mırıldanırım ve o da beni bırakır. Agnes de hemen ardından yanıma gelir ve denetimin iyi geçtiğini söyler. Binlerce dolarlık vergi borcunu kurtardığından bahseder ama sözleri kulağıma bulanık gelir. Odaklanamıyorum. Sadece başımı sallarım.

Candice beni kapıya kadar geçirir ve gözlerime bakmaya çalışır, ama ben sadece elimi sallayarak onu uğurlarım. Trina koşarak gelip camıma vururken ben çoktan arabama binmişimdir.

Aracın camı iner inmez, o da arabaya doğru eğilir. "İyi misin?"

"Sadece biraz keyifsizim," diyorum ona, ve bu çoğunlukla doğru.

Bir an yüzümü inceler, sonra başını sallar. "Doktor randevularına benimle gelmemi ister misin? Programım esnek. Zaman ayırırım."

Kafamı sallamaya başlarım, sonra dururum. Son birkaç haftadır etrafımda insanlar olması, aileme güvenebilmek iyi geldi. Bu yüzden reddetmek yerine kız kardeşime başımı sallarım. "Evet. Sana haber veririm."

Kız kardeşim bir an beni izlerken, ben rahatsızlık duymamaya çalışıyorum.

Sonra çenesini keskin bir hareketle kaldırdı. "İyi. Biraz uyu."

Arabayı park yerinden çıkararak eve giden yola girdiğimde, uzun bir rahatlama nefesini verdim.

Doğru şeyi yaptım. Rudy, benimle bir ilişki kurmak istediğine kendini ikna etmiş olsa bile, pişman olacaktı. İkimizi de büyük bir kalp kırıklığından kurtardım.

Onsuz daha iyiyim — ve o da bensiz kesinlikle daha iyi.

.

YİRMİ DÖRT RUDY

Beni rahatsız etmemeli. *Etmemeli.*

Bu kadını ne kadar tanıyorum, birkaç haftadır mı? Ondan önce, yıllar önce Şükran Günü yemeğinde bir kez karşılaşmıştık. Neden onun ilişkiyi bitirmesini umursuyorum ki? Birkaç kez çıktık. Bir gece birlikte geçirdik. Ne var bunda?

İlişkimizi bitirdiği için ona teşekkür etmeliyim. Bana bir iyilik yaptı.

Şehre geri dönerken direksiyona parmaklarımla ritim tutuyorum, eve dolambaçlı bir yoldan gidiyorum ve birdenbire yolumun Lily'nin evinin önünden geçeceğini fark ediyorum.

Şimdi bir sapık mı oldum? Ne halt ediyorum ben?

Kafamı sallayarak, bir sonraki kavşaktan sapıp doğruca eve gidiyorum.

Ev partisi iyiydi. Midemde asit kaynamıyor olsaydı eğlenceli olurdu. Lily gittikten sonra iyi rol yapmış olmalıyım, çünkü kimse bana bu konuda bir şey söylemedi. Büyükannem bile.

Eve vardığımda, eski evin soğuk ve cereyanlı olduğunu hissediyorum. Işıkları kapatıp ayakkabılarımı kapının yanındaki paspasın üzerine atıyorum, sonra evin arkasına doğru yürüyorum. Ofisimin önünden geçerken masamda dizüstü bilgisayarımı görüyorum. Başka bir şey yapamayacak kadar gergin olduğum için bilgisayarı açıp biraz çalışmaya karar veriyorum.

Dizüstü bilgisayarı açtığımda beni bir e-posta bekliyor. Georgia Neves'ten gelmiş, Heart's Cove'da bir mülk satın almak isteyen bir arkadaşını tanıştırmak istiyormuş. E-postada bile utanmaz bir flörtçü. Bizi yüz yüze tanıştırmak için ısrar ediyor, tercihen bir yemek sırasında. Masrafları o karşılayacak.

Son birkaç haftadır Georgia ile çok fazla iletişim kurduğum için, onun flört etmeyi bir tür alışkanlık haline getirdiğini biliyorum. Birkaç kez

birkaç kez bahsetmişti ve bunu yaparken gözlerindeki acıyı tam olarak gizleyemiyordu. Aslında benden hoşlandığını sanmıyorum. Sadece seks ve flört etmeyi bir savunma mekanizması olarak kullanıyor.

Bu e-posta beni üzmemeli. Onun flörtüne karşılık vermek, onunla yatmak istememi sağlamalı, çünkü onun kadar benim de savunmamı güçlendirmem gerekiyor — ama tek istediğim Lily'yi bulmak ve bakışlarındaki o gölgeleri silmek. Lily'yi rahatsız eden her şeyden korumak için inkar edilemez bir dürtü duyuyorum. Onun karanlık ve çarpık masalındaki parlak zırhlı şövalye olmak istiyorum.

Neredeyse bir saat boyunca boş ekranın önünde oturduktan sonra işten vazgeçiyorum. E-postayı cevapsız bırakıp, pazartesi günü yapılacaklar listeme ekliyorum. Yanık gözlerimi ovuşturup iç çekiyorum, başımı geriye yaslayıp tavana bakıyorum.

Lily beni derinden etkiledi. Bir şekilde, balık ve patates kızartması ile ezilmiş şampanya çeşmesi arasında, Lily uzun zamandır dokunulmamış bir parçama girmişti.

Eski sevgilim beni terk edip kendi kızım gibi gördüğüm kızımı da alıp gittikten sonra, kendimin bir parçasını kapattım. Onun yaptığı gibi birinin beni bir daha incitmesine asla izin vermeyeceğime yemin ettim. Kendime, anı yaşamayı, kendim için yaşamayı söyledim. Birine her şeyimi verip, karşılığında yüzüme çarpılmasının ne anlamı var ki?

Nasıl bu kadar aptal olup aynı şeyi Lily'ye de yapabildim?

Ofis koltuğuma yaslanıp, ayaklarımı masanın üzerine koyup, ellerimi karnımın üzerinde birleştirirken tüm konuşmalarımızı tekrar tekrar düşünüyorum. Bunun bir çözümü olmalı. Midemdeki bu mide bulantısı geçmiyor ve Lily'yi yalnız bırakmanın iyi bir şey olduğuna kendimi ikna edemiyorum. İyi anlaşıyorduk. Uyumluyduk. Aramızda bir şey *vardı*. Ne zaman değişti her şey? Ne zaman beni istemediğine karar verdi?

Kanserden çok korkuyor. Anlaşılabilir bir şey. Beni uzaklaştırdı çünkü benim buna hazır olmadığımı düşünüyor ya da ona bakmakla bana yük olmak istemiyor. Bu da anlaşılabilir bir şey.

Ama bu da tamamen yanlış. Ona bakmak yük olmaz, bir ayrıcalık olur.

Duvardaki bir noktaya bakıyorum, hiçbir şey görmüyorum.

Başka bir şey daha var. Duşta, ona çocuk istemediğimi söylediğim bir an vardı. Kaşlarımı çatarak odanın köşesindeki örümcek ağını izliyorum. O... çocuk mu istiyor? Belki de çocuk sahibi olmak istediği biriyle hiç tanışmamıştır ve zamanının dolduğunu hissediyordur? Ve kanser her şeyi karmaşıktırıyor mu?

Homurdanarak, ayaklarımı masadan yere indiriyorum.

Eğer daha uzun süre çıkmış olsaydık, birkaç ay bile olsa —durum farklı olurdu. Belki o zaman ona değer verdiğimi kanıtlama şansım olurdu. Belki o zaman, kapısına gidip beni uzaklaştırmaması için yalvarsam, bu "psikopat takipçi"den çok "değerli partner" gibi görünürdü.

Peki seçeneklerim neler?

Lily'nin kararını saygıyla karşılayıp geri çekilebilirim. Kendi sorunlarıyla başa çıkmasına izin verip mesafemi koruyabilirim. Bu düşünce beni hasta ediyor. Onun yanında olmak istiyorum. Silah alıp onun yerine kanserle savaşabilseydim, yapardım. Ama benim ne hakkım var ki? Resmi olarak birlikte bile değildik. Başından beri ciddi bir ilişki istemediğini açıkça belirtmişti.

Alternatif olarak, hastalığı umursamadığımı ve onunla birlikte bu süreci atlatacak için gereken çabayı, acıyı ve özeni göstermeye değer olduğunu ona ikna etmeye çalışabilirim.

Eğer çocuk isterse, ben...

Gözlerimi sıkıca kapatıyorum. Sanki kızımı çoktan kaybetmişim gibi hissediyorum ve bu acı geçen yıllar içinde hiç azalmadı. Lily çocuk isterse, kalbimin o kısmını ona açmaya hazır olur muyum?

Sanmıyorum. Dudaklarımdan bir nefes çıkar ve ağızımda ekşi bir tat hissederim. Lily çocuk isterse, onun için doğru adam olabileceğimden emin değilim. Yıllar önce baba olmayacağıma karar verdim. Hiçbir şey değişmedi.

Telefon çalıyor. Ekrana bakıyorum ve Lee'nin adını görüyorum.

Telefonu kulağıma götürdüğümde, sesimi duymayı beklemeden konuşmaya başlar. "Dışarıdayım," der. "Seni Grove'a götüreceğim."

Sinirlenerek kabul ediyorum ve telefonu kapatıp ayakkabılarımı alıyorum. Grove'un sahibi Lee'nin babasıdır. Hamish içki içmez ve yıllar önce bu barı, sarhoş olmadan arkadaşlarıyla takılmak için bir bahane olsun diye satın aldığını iddia eder. Bana sorarsanız, bu bir reçete gibi geliyor.

felaket ve nüksetme için, ama herkesin kendi tercihi. Geçtiğimiz bir yıl içinde, eski, grizzly ve özenti motorcularla dolu barda sadece onun arkadaşları oturmakla kalmıyor. Candice ve tüm arkadaşları düzenli olarak orada kızlar gecesi düzenliyor ve hatta eski nesil de düzenli olarak orayı ziyaret ediyor.

Otelin sahibi ikizlerden biri olan Margaret'in Hamish'i parmağında oynatması da buna yardımcı oluyor. Margaret'e davranışını görene kadar yaşlı adamın aşık olacağını hiç düşünmemiştim.

Belki de hepimiz için umut vardır.

Lee dışarıda büyük, parlak Harley Davidson motosikletinin üzerinde oturuyor. Kafamı arabama doğru çeviriyorum. "Arabamı alacağım."

Lee başını sallayarak motoru çalıştırır ve benim evimin önünden ayrılır, sonra benim de onu takip etmemi bekler. Otopark neredeyse boştur, bu da mantıklıdır, çünkü otoparkın dolu olduğu tek günler kızlar gecesi olduğu günlerdir. Yağ lekeli bir park yerine park ederim ve arabadan inerim, arkamdan kapıyı kilitlerim.

Lee kapıda beni karşılar, ceketinin yumuşak derisi kapıyı açarken gıcırıyor. "Blake ve Candice'in evinden ayrılırken bir içkiye ihtiyacın var gibi görünüyordu."

Burun kıvrıyorum. "O kadar belli mi?"

Lee sadece sırttı ve arkamdan bara girdi.

Oturdıkları tabureler kadar sabit olan üç müdavim, içeri girdiğimizde başlarını kaldırıp bize bakıyor. İkimizi tanıdıklarında, selam bile vermeden içkilerine geri dönüyorlar. Lee'yi takip ederek bara gidip oturdum ve önüme konulan birayı kabul ettim.

Lee'nin bana Iliana hakkında soru soracağını düşünerek kendimi hazırlarım, ama o televizyona doğru başını sallar. "Maçı izledin mi?"

Beyzbol hayranı olmadığım için omuz silkiyorum. "Hayır."

Hiçbir şey hakkında konuşmadan rahat bir sohbeta dalıyoruz. Kesinlikle aşk hayatım hakkında değil, ya da onun yokluğu hakkında. Uzun bir süre sonra Lee boğazını temizliyor ve "Fallon'un kız kardeşini tanıyor musun?" diyor.

"O ne olmuş?" Birkaç dakika önce sipariş ettiğim patates kızartması sepeti, barmen bana başını sallarken barın üzerinden kayıyor. Bir tanesini ısırıp, ağzımın içini yakacak kadar sıcak olduğu için nefes veriyorum.

Sonunda Lee'ye tekrar baktığımda, o sadece omuz silkiyor. "İyi birine benziyor."

Gözlerimi kırpıyorum. Kendi hayatımla o kadar meşguldüm ki, Lee'nin Nora ile konuştuğunu fark etmedim bile. Konuştular mı? Beni buraya bu yüzden mi çağırdı? Iliana hakkında değil de, kendi sorunları hakkında mı?

Gülümseyerek, tabureme yaslanıp ağzıma bir tane daha çok sıcak patates kızartması atıyorum. "Evet," diyorum. "Öyle."

"Geçen hafta sonu seninle buluştuğunu duydum. Sadece havluyla çok yakışıklı görüldüğünle ilgili bir şey miydi?"

Gülmekten kendimi alamıyorum. Lee'nin omzuna vurup, suratını asana kadar onu itiyorum. "Kıskandın mı?"

"Siktir git." Patates kızartmalarımdan birini ısırdı ve sıcaklığı karşısında aynı tepkiyi verdi, ağzının yanmasını önlemek için agresif bir şekilde nefes verdi.

"Lily'nin evindeydim," diye sonunda Lee'yi meraktan kurtarmak için söylüyorum. "Nora pasta getirmişti. Sanırım benim orada olduğuma şaşırdı ve Lily'yle benim hakkımda dedikodu yapmak için gelmişti."

Ağzım bükülür. Artık dedikodu yapacak pek bir şey kalmamıştır.

Lee'nin omuzları hafifçe gevşedi. Dikkat etmeseydim, bunu fark edemezdim.

Arkasındaki barın kapısı açılır ve Hamish, kolunda Margaret ile birlikte ortaya çıkar. İkizi Dorothy onların arkasında yürürken, büyükannem de en arkada kalır.

"Rudy!" diye bağırır Dorothy, bana doğru süzülür. "Buraya geldin ve bizi davet etmedin bile!"

"Oh, bırak onu," diye homurdanır büyükannem. "Neden senin gibi yaşlı bir ineğinle vakit geçirmek istesin ki?"

"Git bir köprü bul da onu koru, trol," diye cevaplar Dorothy, yüzünde parlak bir gülümsemeyle ve gözleri bana dikili. "Ev partisi hoşuna gitti mi, Rudy?"

"Harikaydı, Dorothy," diye cevap veriyorum. "Hanımlar, bir şeyler içmek ister misiniz? Benden ."

"Mevcut," Hamish düzeltir, barın arkasına eğilerek bize birer içki almak için barın arkasına eğilir.

"Hey, Hamish," barmen diğer uçtan seslenir. "Odalarımızdan biri için rezervasyon var." Kafasını bir kapıya doğru sallar.

barın üstündeki ikinci kattaki üç küçük odaya açılıyor. Bildiğim kadarıyla, rezervasyonlar çok nadirdir. Cedar Grove on yıldan fazla bir süre önce açıldığından beri, yılda sadece birkaç misafir bu odalarda kalmıştır — ama Lee bana bunu söylerken abartmış olabilir. Tek bildiğim, rezervasyonların nadir olduğu ve bu durumun olağandışı olduğu.

Hamish yine de sevinç çığlığı atıyor. "Ne kadar kalacaklar?"

"Phil adında bir adam," diyor barmen, barın arkasındaki bilgisayarda bir şey tıklayarak ekranında rezervasyon sistemini açıyor. "Bir hafta için rezervasyon yaptırmış. Gelecek ay, Eylül başında gelecek."

Hamish omzunun üzerinden bakıp başını sallar. "Temizlikçilere odayı hazırlamalarını söyleyeyim."

"Kutlayalım!" diye bağırır Dorothy. "Kadehler! Bir otelci diğerine."

"Dorothy, sen yaşlı bir kadınsın," diye inler kız kardeşi. "Elli yıl önce shot içmeyi bırakman gerekmez miydi sence?"

"O sadece içiyormuş gibi yapıyor," diye araya girer büyükannem. "Herkesi sarhoş edip şantaj için fotoğraflarını çekiyor."

"O *tek seferlik bir şeydi*, Agnes," diye cevaplar Dorothy gözlerini devirerek. "O da seksenlerde oldu, Tanrı aşkına. Şimdiye kadar unutmuş olursun diye düşünmüştüm."

Barın tezgahına parmaklarımla vurup tabureden kayıyorum. "Ben gidiyorum," diyorum. "Siz bayanlar bir kez başladığınızda size yetişemiyorum."

"Seni köşeye sıkıştırıp Lily ile ne olduğunu sormayacağımızı sanma," diyor Dorothy, parmağını bana doğrultarak. "Bu gece seni rahat bırakacağız, ama sorgulama yakında başlayacak."

Zorla gülümserim. "Sabırsızlanıyorum," derim yalan söyleyerek.

Dışarı çıktığımda, derin bir nefes alıp yavaşça veriyorum. Bu kasabayı seviyorum, ama bazen sakinleri çok baskıcı olabiliyor. Lily'nin neden bu kadar uzun süre dünyayı gezmeyi seçtiğini ve neden böyle bir yere ya da benim gibi bir adama bağlanmak istemediğini anlıyorum. Belki de benim için de bağlanmamak daha iyidir. Bu kasabanın ağırlığından, dedikodulardan, mahremiyet eksikliğinden kaçmak için uluslararası bir maceraya atılmam gereken kişi ben olabilirim. Bağlanmamak daha iyi. Bunu uzun zamandır biliyorum.

Ama ne kadar çok kez kendime, ilişkimizi bitirerek ikimize de iyilik yaptığını söylesem de, kendi yalanlarıma inanmadığım gerçeği değişmiyor.

YİRMİ BEŞ LILY

İKİNCİ ÜÇ AYIM farkında olmadan geçip gidiyor. Eskisinden daha enerjik hissediyorum ve kendimi işime adıyorum. İki hafta boyunca kendime saklanıyorum, muhasebe konusunda yardıma ihtiyacı olan yerel işletmelerden birkaç yeni müşteri buluyorum, ayrıca vergi dönemi gelene kadar beni meşgul edecek birkaç uzaktaki müşteri daha buluyorum.

Rudy'yi düşünmüyorum. Çoğunlukla.

Ağustos ortası ve bir kez daha kadın doğum uzmanımın muayenehanesinde, pek de iyi olmayan bir prognozu dinliyorum.

Onkoloğum da burada.

"Ameliyatınızı mümkün olan en kısa sürede yapmak istiyoruz, Iliana." Onkoloğum Dr. Gilmore, ellili yaşlarının başında, saygın görünümlü bir adam. Birçok mastektomi ameliyatı yapmış ve hamileliğim sırasında beni tedavi edebileceğinden emin. "Normalde, sizin kanser türünüzde, meme koruyucu cerrahi öneririm. Tümör hala küçük ve metastaz belirtisi yok. Ancak, meme koruyucu cerrahi, ameliyat sonrası adjuvan tedavi olarak size radyasyon vermemizi gerektirir ve bu, bebek için güvenli değildir."

Ben başımı sallıyorum. Bunu bana daha önce de söylemişlerdi, ama Dr.

Gilmore'un ses tonundan, bunu tekrar açıklamaktan rahatsız olmadığını anlıyorum.

"Fetüs için güvenli olan bazı kemoterapi ilaçları var," diye devam ediyor. "Bu yüzden benim önerim, mastektomi yapıp ardından kemoterapi uygulamamız. Bebeğin gelişimi açısından güvenli olsa da, erken doğum riski çok az da olsa var."

Kadın doğum uzmanım Dr. Alder, Dr. Gilmore'a katıldığını belirten bir şey söyledi. İkisi de prosedürlerin güvenliği, sonuçlar ve prognozlar hakkında benim sindirebileceğimden daha fazla bilgiyi

. Kaygımın giderek arttığını hissediyorum.

"Bebek doğana kadar bekleyebilir miyiz?" diye soruyorum, sesim istediğimden daha düşük çıkıyor. "Kemoterapinin fetüs için güvenli olduğunu söylediğinizi biliyorum, ama bu beni rahatsız ediyor."

Dr. Gilmore dudaklarını sıkıştırır. "Iliana, beklersek kanserin metastaz yapma, yani yayılma riski var. Bunu tedavi etmenin en iyi yolu, mümkün olduğunca çabuk çıkarmaktır. Sizin kanser türünüzde, müdahale geciktiğinde hayatta kalma oranı önemli ölçüde düşer. Bizim bakımımız altındayken tümörünüzün ilerlemesini göz önünde bulundurursak, adjuvan tedaviyi doğumdan sonraya bırakmak, kesinlikle, kesinlikle almamanızı tavsiye ettiğim bir risktir."

Onun haklı olduğunu biliyorum. Sızlanmama rağmen, tüm broşürleri okudum. Her hafta Dr. Gardner'ı ziyaret ediyorum ve beni boğan korku her geçen gün azalıyor. Doktorların benim iyiliğimi düşündüklerini biliyorum ve tereddütlerim mantıksız bir korkudan kaynaklanıyor.

Bunu daha fazla erteleyemem; içimdeki şeytanlarla yüzleşip hayatıma devam etmeliyim. Ayrıca, ameliyattan ve kemoterapiden sonra, sonunda bebeğimle tanışabileceğim — bu, kanser ve ameliyatla yüzleşmenin ödülü değilse, neyin ödülü olduğunu bilmiyorum.

Ama doktorlar ameliyatımı iki hafta sonraya ayarladıklarında, yüzümü sabit tutmak için tüm irademi kullanmam gerekiyor. İçimde panik var. Hala kimseye söylemedim. Daireme kapanıp çalışıyor, yemek yiyor ve uyuyorum, sadece egzersiz yapmak veya market alışverişi için dışarı çıkıyorum. Kız kardeşim Trina birkaç kez uğradı, ama annem ve Candice yeni evleriyle meşgul görünüyorlar. Nora beni düzenli olarak arıyor, ama sürekli Reno'ya gidip geliyor ve sohbet edecek vaktimiz olmuyor.

Ama bu muhtemelen çoğunlukla benim hatam.

Şimdi, erteleme sürem sona eriyor. Bu yükü tek başıma taşımak istesem de, aileme haber vermeden ameliyata girersem beni asla affetmeyeceklerini biliyorum. Terapistimle birkaç hafta boyunca hazırlandım, nefes egzersizleri yaptım, günlük tuttum ve bana verdiği tüm ödevleri yaptım. Rudy'den ayrıldım

Rudy'den ayrıldım ve bu sorunlarla güçlü bir şekilde yüzleşmeye kararlıyım.

Son olarak aileme haber vermem gerekiyor.

Bugün yapacağım.

Kararımı verdim, randevum bitti, doktorlara teşekkür ettim, ödeme ve bir sonraki randevum için resepsiyona uğradım, sonra ofisten çıktım. Arabama bindiğimde, bir süre oturdum, sonra telefonumu aldım.

"Merhaba, yabancı," diyor Trina telefonuma cevap verdiğinde. Espresso makinesinin sesini ve birkaç kişinin sohbetini duyabiliyorum, onun Four Cups Café'de olduğunu biliyorum.

"Selam Trina," diyorum. "Ne haber?"

Bir hareketlenme olur ve arka plan sesleri kesilir. "Lily! Neredesin? Hepimiz Four Cups'tayız. Annem, seni neredeyse iki haftadır görmediğini söyleyerek, senin kapını kırıp seni kontrol etmemiz gerektiğini söylüyor." Sesi alçalır. "İyi misin?"

"Ben..." Bir an durdum. Yalan söylemek istemiyordum. "Herkesi kütüphaneye toplayabilir misin? Size neler olduğunu anlatmam gerekiyor ve bunu birden fazla kez yapmak istemiyorum."

Kısa bir duraklama olur, sonra Trina nefesini verir. "Evet. Tabii ki. On dakika içinde hepimiz orada olacağız. Uygun mu?"

Kalbim hızla atmaya başlar, ama kendimi zorlayarak başımı sallarım. Sonra Trina'nın beni göremediğini hatırlarım. "Evet," derim. "Tamam. Orada görüşürüz."

"Seninle gurur duyuyorum Lily," diyor kardeşim, sesi sanki duygularını bastırıyormuş gibi garip bir şekilde kısık. "Bebeği herkese anlatmak iyi gelecek."

Neredeyse gülecektim. O, olayın yarısını bile bilmiyordu. Telefonda ağzımdan kaçırmak yerine, ona hoşça kal dedim ve telefonu kapattım, sonra koltuğun başlığına yaslanıp gözlerimi kapattım.

Rudy'yi aramak istiyorum. Ne kadar çılgınca, değil mi? Ev partisinde ona ilgilenmediğimi söylediğimden beri birbirimizle konuşmadık. Kararımı saygıyla karşıladı ve aramızdaki ilişkiyi yeniden canlandırmaya çalışmadı, bu da beni hem mutlu hem de mutsuz ediyor.

Öyleyse neden aileme olanları anlatırken onu yanıma çağırma dürtüsü duyuyorum? Neden belirsiz geleceğimle yüzleşirken onun avucunu avucumda hissetmek ve onun gücünden yararlanmak istiyorum?

Kafamı sallayarak bu düşünceyi kafamdan silip atıyorum. İşte bu, Rudy'ye yaslanma ihtiyacı, onunla ilişkimi bitirmemin tek nedeni. Bu duygularım kolayca bir ihtiyaç haline gelebilirken, onlara nasıl güvenebilirim? Rudy umurumda değil, onu sadece gücü ve desteği için kullanıyorum.

Bu ona haksızlık olur. Bana da haksızlık olur. Bununla kendi başıma yüzleşmem gerek.

Arabayı çalıştırıp park yerimden çıkıyorum ve Four Cups Café'ye doğru yola koyuluyorum. Yolun aşağısına park edip derin bir nefes alıyorum, sonra kütüphaneye doğru uzun yürüyüşüme başlıyorum.

Aslında uzun bir yürüyüş değil, ama sanki darağacına çıkacakmışım gibi hissediyorum. Yeni topluluk bahçesinin önünden geçerken, Dorothy bahçe yatağından başını kaldırıp bana bakıyor. Geniş kenarlı hasır şapkası var, bana el sallayıp kocaman gülümsüyor. "Güzel Lily! Gel de bu ağacı çukura kaldırmama yardım et."

Bahçe çok güzel bir şekil alıyor. Binlerce bitki ekilmiş, banklar yerleştirilmiş ve mülkün bir tarafını çevreleyen tuğla duvara güzel bir duvar resmi çizilmiş gibi görünüyor. Mac'in bağısladığını bildiğim büyük el yapımı saksılar var. Onun tarzını, kendine özgü geniş cam kaplamaları ve dramatik şekilleri tanıyorum. Bahçe, Heart's Cove'un gerçekte ne olduğunu kapsayan küçük, güzel bir dünya gibi. Ev, topluluk, aile ve büyüme.

Ve şimdi ben de burada, diğer herkesin yanında yaşıyorum.

Yaşlı kadına doğru eğilerek, dudaklarıma zorla bir gülümseme takınıyorum. Dorothy, birkaç hafta sonra gelecek olan Hamish'in misafirinden bahsediyor, sonra onun otelin yeni rakibi olduğu konusunda şaka yapıyor. Sonra sanki bu çok komik bir şeymiş gibi kahkahalar atıyor. Kökleri hala çuval beziyle sarılmış küçük ağaca el sallıyor. "Çuval bezini kesebilmem için onu kaldır," diyor bana.

İsteğini yerine getirerek, gövdesinden tutup kaldırıyorum. Uzaklarda, hamileliğimi bilseydi bana bunu ister miydi diye merak ediyorum. Herkes

Beni balonlu naylonla sarılması gereken biriymişim gibi mi davranacaklar? Benim sadece normal davranılmak istediğimi anlayacaklar mı?

Dorothy kökleri hazırlar ve sonra beni yerdeki çukura yönlendirir. Ağacı çukura yerleştirip dik tutarken, o da ağacı yerinde tutmak için etrafına toprak atar.

"Birkaç tane daha dikmeme yardım eder misin?" Duvara yaslanmış yarım düzine fidanı işaret ederek başını sallar.

"Four Cups'ta ailemle buluşmam gerekiyor," diyorum özür dilercesine. "Zaten geç kaldım."

"Peki," diyor Dorothy, boyun eğmiş bir iç çekişle. Sonra gülümsüyor. "Belki genç Rudy'yi arayıp yardım isteyebilirim."

Zorla gülümsüyorum. Nazik olmaya çalıştığımı biliyorum, ama Rudy'nin adını duymak midemi burkuyor. Özür dileyip veda ederek kafede yoluma devam ediyorum.

Keşke her şey bu kadar basit olsaydı. Keşke Dorothy ve kasabadaki diğer kadınların nazik alaylarını keyifle karşılayabilseydim ve hayatımdaki en kötü şey, yeni başlayan ve başarısız olan bir ilişki yüzünden yaşadığım biraz utanç olsaydı.

Bunun yerine, ailemin karşısına çıkıp en karanlık korkularımı anlatmak zorundayım, Rudy'yi istemeye hakkım olmadığını bilerek.

Terden kayganlaşan avuç içlerim pantolonuma sildiğimde kurumuyor. Kalbim göğsümden düzensiz bir şekilde atıyor ve tek yapabildiğim bir adım öteye atmak. Kafeye vardığımda içeriye bakıyorum ve kız kardeşimin içeride olmadığını görüyorum. Herkesi üst kata çıkarmayı başarmış olmalı.

Titrek ellerimle kırmızı kapıyı açıp kütüphaneye doğru ilerliyorum. Merdivenlerden birçok sesin konuşma sesi geliyor ve bu da sinirlerimi biraz daha gerginleştiriyor. Kapıyı açtığımda, tüm gözler bana çevriliyor ve sesler kesiliyor.

"Lily," diyor annem, ağır bir sessizliğin ardından. "Neler oluyor? İyi misin?"

"Anne," diye uyardı Trina. "En azından kapıdan içeri girmesine izin ver."

Konuşmasına izin vereceğine söz vermiştin."

Lottie onu tamamen görmezden gelir ve bana sarılmak için kollarını uzatır. Beni sıkıca kucaklarken kollarımı yanlarıma sabitler ve

annem benden on santim daha kısa olmasına rağmen, kucaklaması beni hala küçük bir kız gibi hissettiriyor. O anda neredeyse ağlayacaktım.

Bunun yerine, kendimi toparlayıp geri çekildim ve annemin kolunu sıkarak doğruldum.

O zaman odada sadece kız kardeşlerimin olmadığını fark ettim. Fiona, Simone, Nora ve Jen de oradaydı. Neredeyse geri dönüyordum, ama derin bir nefes alarak sinirlerimi yatıştırdım. Artık onlar benim arkadaşlarımdı ve herkese birden söylesem, açıklamam gereken bir şey azalacaktı.

Annem beni kanepelerden birine doğru itip oturmamı sağladı. Herkes oturana kadar elini salladı. Candice yanımda, Fiona solumdaki koltukta oturuyordu. Jen, Nora'nın yanındaki küçük mutfak tezgahına yaslanmış, Simone ise Fiona'nın koltuğunun koluna oturmuştu. Annem diğer tarafıma oturur ve elimi tutarken, Trina bir ofis sandalyesi çekip karşımıza oturur.

Sessizlik ağır bir battaniye gibi üzerimize çöküyor. Bir şey söylemem gerekiyor. Buraya gelirken yol boyunca onlara olanları nasıl anlatacağımı düşündüm, ama kelimeler boğazımda düğümleniyor.

Saniyeler biraz fazla uzar, çünkü annem sonunda öfkeyle nefes alır. "Ne oldu Lily? Hamile misin?"

"Anne!" Trina araya girer ve Lottie'ye gözlerini büyütür.

Annem omuz silkiyor. "Ne? Yüzüne bak." İşaret parmağını yanağıma doğru uzatıyor. "Kusacakmış gibi görünüyor ve içki içmediğini fark etmediğimi sanma," diyor ve bana dönüyor. "Üçünüzü de benim doğurduğumu unutuyorsun. Hamile bir kadını gördüğümde anlarım. Kaç haftalısın, on iki mi?"

"On beş," diye uysalca cevap veriyorum.

Herkes nefesini tutar, ama annem gözlerini devirir. "İşte, oldu. Artık bu konu hallolduğuna göre, ara sıra telefonu eline alıp beni arar mısın? Dünyanın öbür ucundan Heart's Cove'a geliyorsun, sonra da hepimizi görmezden geliyorsun. Hiç mantıklı değil."

"Anne, ona bir şans ver," diye araya girer Candice, dizimi okşayarak. "Hamilelik çok zor bir dönem."

"Sanki ben bunu bilmiyorum muyum?"

"Keşke tüm bebek eşyalarımı atmasaydım," diyor Candice.

"Garajım onlarla dolu," diye araya giriyor Trina. "Ona istediği kadar alabileceğini söyledim bile."

"*Biliyor muydun?*" Annem öfkelenmiş görünüyor.

"Uh-oh," Simone mırıldanıyor, içinden herkesin herkesin düşündüğünü düşündüklerini dile getiriyor.

Sessizce koltuğumda oturuyorum, başım bir kişiden diğerine geçiyor. Konuşmanın kontrolünü kaybettim.

"Birkaç hafta önce öğrendim," diye cevaplıyor Trina elini sallayarak.

"Tesadüfen öğrendim."

"Birkaç *hafta* önce mi?" diye bağırır annem.

"Ve kimseye söylemedin mi?" Şimdi üzgün görünen Candice'dir.

"Bu benim sırrım değildi!" Trina ayağa kalkar, sehpadan bir fincan alır ve lavaboya götürür. Jen yolundan çekilir. Nora bana sempatiyle kaşlarını kaldırır.

"Nasılsın tatlım?" Fiona öne eğilip dirseklerini dizlerine dayar. "Hiç hamile kalmadım ama elimden gelen her türlü yardımı yaparım."

"Ben de, aynı şekilde," Simone başını sallayarak onaylar. "Candice, doğum öncesi yoga yapmayı biliyorsun, değil mi? Belki bebek doğana kadar düzenli seanslar yapabiliriz."

"Bu iyi bir fikir," diyor Candice başını sallayarak. "Stüdyo bugün son kat boya yapılacak, ama boya kokusu geçtikten sonra birkaç gün içinde başlayabiliriz."

"Bebek odan var mı?" diye sorar Simone. "Bebeğin için dairenizi hazırlamaya yardımcı olabiliriz." Başını eğerek sorar. "O dairede kalacak mısın? Biraz daha büyük bir yer bulsan daha iyi olmaz mı?"

"Bebeklerin fazla yere ihtiyacı yoktur," diyor Trina. "En azından ilk yıl için daire yeterli olacak ve Lily'nin endişeleneceği bir şey azalacak. Şu anda yapması gereken en son şey, tüm eşyalarını tekrar taşımak."

"Doğru," diyor Simone. "Bebek partisi yapmalıyız! Jen, bebek temalı cupcake'ler yapabilirsin. Erkek mi kız mı olduğunu biliyor muyuz?"

Sanki burada olduğumu hatırlamışlar gibi, tüm gözler bana çevrilir. Konuşma yüzünden başım dönüyor ve böyle bir destek sistemine sahip olduğum için minnettarlık ile onlara söylemem gereken şeyden duyduğum dehşet arasında garip bir karışım hissediyorum. "Henüz değil," diye yavaşça başlıyorum, sonra boğazımı temizliyorum. "Ben, ah... Başka bir şey daha var."

Annemin gözleri kısıılır. Candice'in eli tekrar dizimin üzerine konur. Oda sessizliğe bürünür ve gözlerimi kapatmak zorunda kalırım.

Rudy'ye söyledim. Kendimi kusmadan bu sözleri bir kez daha söyleyebilmeliyim.

Rudy'nin tepkisini düşünmek beni sakinleştirir ve derin bir nefes alırım. "Meme kanseriyim," derim sessizlikte. Kimse cevap vermezse, gözlerimi açar ve devam ederim. "Doktor hamile olduğumu doğruladıktan birkaç hafta sonra teşhis kondu. İki hafta sonra ameliyat olacağım. Meme ameliyatı." Sol göğsümü işaret ediyorum. "Tümünü almaları gerekiyor çünkü radyasyon bebek için güvenli değil ve tüm memeyi almazlarsa radyasyona maruz kalmam gerekir."

Herkes donmuş durumda. Annem hafif bir ciyaklama sesi çıkarıyor ve ben ona bakmaya cesaret edemiyorum. Bakarsam, ağlayabilirim.

Derin bir nefes cesaretimi topladı. "En az bir tur kemoterapi göreceğim, ameliyatımdan sonra altı hafta boyunca haftada bir kez. Bebek için güvenli, ama erken doğum yapma riskim var. Tıbbi ekibim her şeyin güvenli olduğunu ve muhtemelen tamamen iyileşeceğimi söylüyor, ama ben, şey..." Yutkunuyorum. "Tedavimin beni nasıl etkileyeceğini bilmediğim için size söylüyorum. Önümüzdeki birkaç ay boyunca yardıma ihtiyacım olabilir."

Şaşırtıcı bir şekilde, ilk tepki veren Simone oldu. Her zaman esprili ve alaycı sözleri olan coşkulu, küstah Simone. Fiona'nın koltuğunun kolundan atlayıp bana doğru eğildi ve yanağıma kocaman bir öpücük kondurdu. "Çok cesursun," dedi sessizce, iki elini yüzümün iki yanına koyarak. "Bize güvendiğin için teşekkür ederiz."

Candice'in eli dizimin üzerinde sıkıca duruyor. Odanın diğer ucundaki Trina'nın gözlerine bakıyorum ve gözlerinin yaşlarla dolu olduğunu görüyorum. Olamaz.

beni ağlatmaya başlayacak.

Gücümü toplayarak anneme bakıyorum. Onun üzgün yüzünü görünce nazikçe "Anne" diyorum, "Ben iyi olacağım."

Annem, onu saran sersemlikten bir anda çıkar ve bana keskin bir şekilde başını sallar. "Biliyorum. Elbette iyi olacaksın, tatlım." Gülümsemesi sert ve biraz zorlama. "İyi olacaksın."

Bunu benden çok kendini ikna etmek için söylediğini hissediyorum, ama ilk gözyaşım yanağıma düşmeden önce başımı sallamayı başarırım. O andan itibaren kütüphane gözyaşı seline dönüşür. Hepimiz ağlayarak dağılıyoruz. Çok iyi tanımadığım Jen bile, odada mendil dağıtırken yanakları ıslaktır. Sarılmalar, öpücükler ve yardım etme sözleriyle boğuluyorum.

Ve... omuzlarımdan bir yük kalkıyor.

Onlara yük olmaktan, korkum ve hastalığımın onları da benimle birlikte dibe çekmesinden çok korkuyordum. Oysa, boşuna gözlerimizi kurulamaya çalışırken, odayı tuhaf ve güzel bir hafiflik kapladı. Belki de hayatımda ilk kez, dostluğun sihirli bir yanı olduğunu fark ettim. Ruhum uzun zamandır hissetmediğim kadar hafifti.

Bu kadınlara içimi açmak bir hata değildi. Onları da kendimle birlikte dibe çekmekten korktuğum için kendimi kapatıyordum, ama bunun bizi aslında birbirimize daha da yakınlaştırabileceğini düşünmemiştim.

Ya Rudy'ye de onlara güvendiğim gibi güvenseydim? Ya sonunda onun beni terk edeceğini düşünerek yanılmış olsaydım? Ya her koşulda senin yanında olacak insanlar *varsa*?

Çocuğumun babası gitti, ama bu herkesin gideceği anlamına gelmez. Ya hayatımın geri kalanını yalnız yaşamak zorunda kalmazsam?

"Eh, iyi tarafından bak," diyor Simone, Jen'in ona uzattığı kutudan bir mendil daha çekerek. Gözlerini sildikten sonra bana sulu bir gülümseme atıyor. "En azından göğüs estetiği yaptırmak için bir bahanen olacak."

"Simone," diye azarladı Candice, ama dudakları titriyordu.

"Haklı, tatlım," diyor annem omuz silkerek ve uzun haftalar sonra ilk kez kendimi gülüyor buluyorum.

gelecek ve korkularım. "Çocuk sahibi olduğunda, her şey yokuş aşağı gider. Kelimenin tam anlamıyla."

"Aslında, mastektomi ile aynı ameliyatta yeniden yapılandırma da yapıyorlar," diyorum.

"Bu arada diğerini de dolgunlaştırma ihtimalleri var mı?" Simone sırtıyor. "Ben olsam bunu isterdim."

Odadaki birkaç kişi onaylayarak homurdanır ve ben yine gülerim. Kanepeye yaslanarak annemin gözlerine bakarım.

Dizime hafifçe vurur, gözleri hala parıldamaktadır. "İyi olacaksın, tatlım." Bu sefer, buna gerçekten inandığını hissediyorum.

YİRMİ ALTI RUDY

GEORGİA, ofisimden çıktığımız andan arabasına ulaşana kadar kolunu dirseğimin kıvrımına takmış durumda. Yeni evinin anahtarlarını sallayarak bana utangaç bir gülümseme atıyor. "Artık seninle konuşmak için bu mazereti kullanamayacağım."

İsteğim dışında, bir kahkaha attım. En azından bu konuda dürüst. "Umarım benimle konuşmak için bahane olarak beş milyon dolarlık bir mülk satın almamışsındır."

"Eğer yapsaydım, buna değer olurdu." Samimi olmayan bir kadının tatlı sözleri. Diğer elindeki anahtarlığı tıklatarak arkasındaki Mercedes SUV'nin kilidini açar, sonra bana bakar. "Bu eve ilk kez adım attığımı kutlamak için şampanya aldım. Hepsini tek başıma içmek yazık olur."

Ben bir profesyonelim. Hiçbir müşterimle yatmadım ve Georgia ile yatmak gibi bir isteğim de yok. Onu olabildiğince diplomatik bir şekilde reddetmek için ağzımı açtığımda, arkamdaki kapı açılır ve kadınlar dışarı dökülür.

"Rudy!" Lottie arkamdan seslenir. "Uzun zaman oldu. Bunca zaman Lily ile birlikte saklanıyor muydun?"

Dönüp, Four Cups'ın üstündeki kütüphaneye açılan kapıdan çıkan yaşlı kadını gördüm. Yanında Lily vardı ve onu görünce nefesim kesildi.

Son birkaç haftadır kendimi işime adadım ve ona alan tanıdım. Onun isteklerine saygı duymak ve söylediklerine değer verdiğimi göstermek istedim. Son birkaç hafta içinde bunun doğru karar olduğuna kendimi ikna ettim. Birlikte olmamalıyız. İlişkilerimi kısa ve geçici tutmayı kendime görev edindiğim için kanser olan birine bakmam gerekmiyor.

Ama o, koyu renkli saçlarını kulağının arkasına atıyor ve parlak gözleriyle bana bakıyor, ve tek istediğim onun önünde dizlerimin üzerine çökmek

önüne çökmek.

"Lily," diye boğuk bir sesle söylüyorum.

O keskin bir nefes alır ve o anda burnunun ucundaki kızarıklığı ve kirpiklerinde biriken nemi fark ederim.

"Ağladın mı?" Ona doğru bir adım attım. Bir anda, son birkaç hafta aklımdan silindi. Ondan uzaklaşamazdım. Onu yalnız bırakamazdım. Tek istediğim onu kendime çekip yüzündeki gözyaşlarını silmekti.

"Hepimiz ağlıyorduk," diyor Lottie. "Tamamen saçma. Hepimiz ağlayan birer felakettik. Öyle değil mi?" Candice'e dönüyor, Candice burun kıvrıp başını sallıyor.

"Bir kutu Kleenex'i bitirdik," diyor Simone. "Gerçekten de bütün kutuyu."

"Saçma," diye ekliyor Nora.

"İyi misin?" diye soruyorum Lily'ye, gözlerimi ondan ayırmadan. Gözlerinin çevresinde daha önce olmayan çizgiler var, ama omuzları gevşemiş.

"Oh, ben gayet iyiyim," diye cevaplar ve nedense herkes kahkahalara boğulur. Lily'nin dudakları bile seğirir ve seğirir, ta ki kız kardeşlerinden birine yaslanıp onlarla birlikte gülene kadar. Kadınlar grubuna kaşlarını çatarak bakarım. Neyin bu kadar komik olduğunu anlamıyorum...

Sonra birden anlıyorum. En yakın arkadaşlarının ve ailesinin yüzlerine bakıyorum ve ona olanları anlattığını fark ediyorum. "Biliyorlar mı?" diye soruyorum yumuşak bir sesle.

Lily'nin gözleri hafifçe büyür. Kız kardeşinin omzundan kalkar ve bana tek bir keskin baş sallama ile cevap verir.

Sonra Lottie bir ses çıkarır ve ellerini havaya kaldırır. "Durun. Bekleyin, bekleyin, bekleyin." Lily'ye döner. "Rudy de biliyor muydu? Bana söylemeden önce *Rudy*'ye mi söyledin? Kendi annene, Lily?"

"Anne," diye başlar Lily, gözleri benden Lottie'ye, Lottie'den bana kayar.

"İncindim. Şok oldum. Kırıldım!" Lottie parmağını havaya kaldırır. "Kendi kızım bana güvenmiyor! Kendi küçük kızım *haftalarca* bana söylemeden..."

"Anne." Lily'nin sesi sert. "Lütfen. Burada olmaz."

Lottie derin bir nefes alır ve elini indirir. "Peki." Bana, sonra da omzumun üzerinden bakar. "Sen kimsin?"

Birdenbire, Georgia'nın hala arkamda durduğunu fark ediyorum. Bir adım öne çıkıyor ve elini koluma koyuyor. Lily'nin gözleri bu dokunuşa odaklanıyor, ama çekilebilecek bir yerim yok. Elimi nazikçe çekmeye çalışıyorum ve Georgia dokunuşunu bırakıyor. Bu, onun düşünmeden alışkanlıkla hareket ettiği anlardan biri. Savunmasına geri dönüyor ve çekici bir kadın olduğu gerçeğini kullanarak gücünü artırıyor.

"Ben Georgia Neves. Az önce bir mülk satın aldım ve Rudy ile kutlama yapacaktık."

"Kutlamak mı?" Candice gözlerini kısarak sorar.

Öfke, göğsümü kesen bir bıçak gibidir. *Bana* kızgınlar mı? Lily beni itip haftalarca görmezden geldikten sonra, *işimi* yaptığım için bana pislik muamelesi mi yapıyorlar?

"Evet," dediğimi duyuyorum. "Onun yeni evine gidiyorduk."

"Sadece ikiniz mi?" diye sorar Fiona, başını eğerek. Kaşlarını çatıp Lily'ye bakar.

Her kadının yüzünde beliren ifade yüzünden göğsüm yanıyor. *Lily'nin benden* ayrıldığını anlamıyorlar mı? Ona aslında onun yanında olmak istediğimi söylediğimde, o bana sırtını dönüp beni ittiğini? İlişkimizi rahat tutmamızda ısrar edenin o olduğunu?

Ve şimdi bana pislikmişim gibi mi bakıyorlar? Lütfen.

Görüş alanımın kenarları kırmızıya dönüyor. Evet, Georgia ile yatacağımı düşündüklerini biliyorum ve belki de yatacağım. Kim oldukları da bana bunu yapmamam gerektiğini hissettiriyorlar? Lily ve ben hiçbir zaman bir çift olmadık. Bunu gayet açık bir şekilde belirtti. Aramızda bir şeyler olabileceği umuduna tutunan aptal bendim. Sevgiye muhtaç zavallı bir köpek yavrusu gibi onu takip eden salak bendim.

"Gün batımını yakalamak istiyorsak gidelim," diyor Georgia yardımsever bir şekilde.

Lily'nin yüzü ifadesiz ve bana zoraki bir gülümseme atıyor. "Peki, iyi eğlenceler. Bu gece güzel olacak."

"Eminim öyle olacak," dediğimi duyuyorum ve Georgia'ya dönüyorum. "Gidelim mi?"

"Sen mi sürmek istersin, yoksa ben mi?" Manikürlü parmakları arasında anahtarlığını sallıyor.

Anahtarı alıyorum. "Ben sürerim."

Arabanın etrafından dolaşıp direksiyonun başına geçtiğimde, kaldırımda duran kadın grubuna bakmıyorum.

YİRMİ YEDİ FIONA

Eve geldiğimde Grant mutfaktaydı. Bana sırtını dönmüş, bakmadan merhaba diyordu, gözleri önündeki kesme tahtasında doğradığı şeye odaklanmıştı. Hiçbir şey söylemeden doğruca ona doğru yürüdüm, kollarımı beline doladım ve yüzümü sırtına gömdüm. Onun kokusunu içime çektim ve kahkahasının kemiklerime işleyişini hissettim.

"Her şey yolunda mı?"

"Lily hamile," diyorum, sesim onun tişörtünde boğuk çıkıyor.

O dönerek tezgaha yaslanır ve beni kendine çeker. "Oh," der yumuşak bir sesle, kollarını bana dolayarak başını benim başımın üstüne yaslar. "Bu habere sevindik mi?"

"Evet," diyorum. "Ama o da kanser."

Derin bir nefes alıyor. "Lanet olsun."

"Rudy'yi gördük, ev satın alan bir müşterisiyle birlikte olmak üzereydi."

Grant bana yaslanarak donar ve ben de ona bakıp kaşlarını çatıldığını görürüm. "Bu Rudy'ye pek uymuyor," der. "Birçok kadınla çıkıyor ama işini ciddiye alıyor. İkisini birbirine karıştırmaz."

"Bana güven," diyorum. "Kendi gözlerimle gördüm."

Eğilip dudaklarıma yumuşak bir öpücük kondurdu. "O ve Lily birlikte miydi?"

Alt dudağımı ısırırım. "Hayır."

"O zaman neden ona kızgınsın?"

Ben öfkeyle nefes alıp veriyorum. "O ve Lily mutlu bir şekilde birlikte olmaları gerekiyordu. Ona, kanser olduğunu öğrendiğinde kaçıp kaçmadıldığını sordum, ama ayrılanın kendisi olduğunu söyledi. Bilmiyorum. Buna inanamıyorum."

Grant beni tekrar öper ve alnını alnıma dayar. "Ne tür bir kanser?"

"Meme kanseri," diyorum. "Göğsünü kaybedecek ve kemoterapi göreceksin, hem de hamileyken. Bunun ne kadar zor olacağını düşünmek bile istemiyorum."

"Nasıl yardımcı olabilirim?"

Sözleri yumuşak ama beni ayak parmaklarıma ucuna kadar ısıtıyor. Grant'e aşık olmamın nedeni bu. O, hayatımda çok güçlü ve istikrarlı bir varlık. Son birkaç yıl o kadar mutluluk dolu geçti ki, eski kocamla evliyken bu hayatı hayal etmeye çalışsaydım, bunun mümkün olduğunu düşünmezdim. Geçmişim, başka birine ait uzak bir hikaye gibi geliyor.

Parmağımda parıldayan elmas yüzüğe bakarak, Grant'in göğsüne sokulup iç çekiyorum. "Bilmiyorum. Sadece bana sarıl."

O gülümser, sonra başımın üstüne bir öpücük kondurur. "Bunu yapabilirim." Elleri sırtımı okşar, sonra aşağıya doğru iner. "Ve belki daha sonra Bayan Fifi'ye eşlik etmek isteyip istemediğini sorabiliriz."

Donup kalırım, geri çekilirim ve ona bakarım. Dehşet her yanıma kaplar. "Bayan Fifi," diye fısıldarım, Simone ile kendi vajinam hakkında yaptığım o utanç verici konuşmayı hatırlayarak. Grant konuşmamızı duymuştu ve ben utançtan patlamak üzereydim. "*Biliyor muydun?* Ne hakkında konuştuğumuzu biliyor muydun?"

Grant'in dudakları seğirdi. "Artık o kadar utangaç değil, değil mi?" Elleri önüme kaydı ve ben gülerek bağırdım. Beni kucaklayıp göğsüne sıkıca çekene kadar ellerini itip durdum. "Beni itme," diye homurdandı ve dudaklarıma köşesine bir öpücük kondurdu. "Bayan Fifi'yi çok sevdim."

"Sen inanılmazsın."

"Fifi Hanım üniversitede olduğundan daha mı çok eğleniyor, yoksa daha mı az? Sadece referans olsun diye." Elleri yine kıvrımlarımın üzerinde kayar ve sıkar.

Kahkaha atarım. "Kes şunu."

Grant durur, geri çekilir ve benim çok sevdiğim kırışık gözlü gülümsemesini gösterir. "Asla."

YİRMİ SEKİZ LILY

Rudy arabayla ayrıldıktan kısa bir süre sonra kızlar dağıldı ve ben Trina'nın evinde akşam yemeği yedim. Annem beni eve bırakmak istedi ama ben yürümekte ısrar ettim ve ona, fiziksel olarak ne durumda olursam olayım, şımartılmayacağımı kesin bir dille söyledim.

Böylece eve yürürken topluluk bahçesinde duruyorum. Dorothy eve gitmiş, ben de burayı kendime kalmışım. Burası benim için bir nevi vaha haline geldi, sanki bu topraklara dökülen tüm topluluk ve neşe saatleri şimdi cildime işliyor. Banklardan birine oturup gece gökyüzüne bakarken uzun bir nefes veriyorum.

Bugün zor bir gündü, ama aynı zamanda harikaydı.

Rudy'nin başka bir kadınla uzaklaşırken gördüğüm ana kadar her şey harikaydı, ama ne bekleyebilirdim ki? Ona onunla birlikte olmak istemediğimi söylemiştim. Hayatına devam ettiği için onu suçlayamam. Benim istediğim de buydu, değil mi?

Yine de, şu anda karşımda olsaydı, o aptal, yakışıklı suratına bir yumruk atardım.

"Lily?" Rudy'nin sesi arkamdan geliyor.

Bahçenin girişinde onu görmek için dönüp bakıyorum. Geniş, erkeksi yüz hatlarına bakışım değiştiği anda, ona yumruk atma isteği yerini onu öpme isteğine bırakıyor. Gözlerimi kapatıyorum. Belki de bu hafta Dr. Gardner'dan ekstra bir randevu almalıyım, çünkü profesyonel yardıma ihtiyacım olduğunu düşünüyorum.

"Burada tek başına ne yapıyorsun?" Rudy'nin ayak sesleri yaklaşıyor.

Gözlerimi açtığımda onu bankımın yanında dururken görüyorum. Yanımdaki boş koltuğu işaret ediyor, ben omuz silkiyorum. Oturuyor ve tüm vücudum onun sıcaklığına erimek istiyor. Bunun yerine, aramızdaki mesafeyi artırmak için bankın koluna yaslanıyorum.

Sessizlik üzerimize çöküyor, ama rahatsız edici değil. Rudy ile birlikteyken asla rahatsızlık hissetmem. Daha önce başka bir kadınla birlikte olmasına rağmen, başımı omzuna yaslayıp teninin kokusunu içime çekme arzusunu hala tam olarak görmezden gelemiyorum. Kollarında olmak kendimi evimde hissetmemi sağlıyor, ama hayatımda kaç tane evim oldu ki? İki valizdeki tüm eşyalarımınla ülkeden ülkeye dolaşırken kaç kez bu kadar mutlu hissettim?

Çok fazla değil.

"Bugün ailene teşhisini söyledin mi?" diye soruyor sonunda. Sesi kadife gibi tenime yerleşiyor ve istem dışı omuzlarım gevşiyor.

Onunla bu kadar vakit geçirmemeliyim. Onunla birlikte olamam. Onun yanında oturup onunla konuşmak, hafif bir işkence gibi.

Başımı sallıyorum. "Evet." Hafif bir esinti, çevremizdeki yeni ağaçların yapraklarını hışırdatıyor ve yaz gecesinin kokusunu getiriyor. Dışarısı pek soğuk değil, ama pek sıcak da değil. Rudy, bankta hafifçe kamburlaşarak bacaklarını genişçe açıyor ve kolunu arkaya doğru bana doğru uzatıyor. Bacağımın yanında onun bacağının sıcaklığını hissedebiliyorum ve bu, geceyi uzaklaştırıyor.

"Nasıl karşıladılar?" Parmakları uzanır, omzumdan bir santim uzakta durur. Şu anda neredeyse hiç hareket etmeden onun dokunuşuna yaslanabilirim.

Ama benim parlak zırhlı bir şövalyeye ihtiyacım yok. Ve Rudy çocuk istemiyor.

Ve ne derse desin, tedavimin geri kalanında beni omuzlarında taşımak istemeyecektir.

"Harikaydılar. Bunu haftalar önce yapmalıydım." Ona sıkı bir gülümseme atıyorum. "Ama yardım istemek konusunda pek iyi değilim."

"Fark ettim," der, ifadesiz bir yüzle.

Burun kıvırıyorum, vücudum ona doğru yumuşuyor, sonra donuyorum. Bunu yapamam

—Rudy yanımdayken çok kolay olan rahat, samimi sohbe giremem. Bu yüzden kendimi zorlayarak soruyorum, "Randevun nasıldı?"

Ona bakmasam da Rudy'nin gözlerinin üzerimde olduğunu hissedebiliyorum. "Lily," diyor sessizce. "O işti."

Başımı sallıyorum. "İş. Doğru. İş ortaklarımla gün batımında şampanya da içiyorum. Merakımdan soruyorum, bu daha önce iş yemeği yediğin kadınla aynı kişi mi?" Gözlerim tam karşımdaki ağaca odaklanmış durumda. Dorothy ile birlikte diktiğimiz ağaç bu ve eminim ki biraz eğri.

Rudy acı bir şekilde burnunu çeker. "Ne yani, artık kimseyle konuşamayacak mıyım? İşimi yapamayacak mıyım? Benden ayrılan sensin, Lily. Aslında, bu bir ayrılık bile değildi, çünkü en başından beri benimle bir ilişki kurmamakta ısrar ettin. Neden bana kızgınsın ki?"

Kalbim çarpıyor, ama ağzımdan tek kelime çıkmıyor. Tabii ki haklı. Onu kendim uzaklaştırdım. Bana birbiri ardına sözler verirken, ben onu uzaklaştırmaktan başka bir şey yapmadım. Hastalığımı üstleneceğini, benimle birlikte olmak istediğini, benimle birlikte kansere göğüs gereceğini söyledi.

Buna nasıl inanabilirim ki? En son bir erkeğe güvendiğimde, onun evde onu bekleyen karısı ve çocukları olan başka bir ailesi olduğu ortaya çıktı. Ama bu olaydan birkaç hafta sonra, mükemmel erkeğin gerçekten var olduğuna inanmam mı gerekiyor? Lütfen. Hayatımda kötü kararlar vermiş olabilirim, ama tamamen aptal değilim.

Başımı çevirip onun bakışlarına karşılık veriyorum ve gözlerinde sert çelikten başka bir şey görmüyorum. Omurgamdan buz gibi bir his geçiyor ve aramızda var olan her şeyin sonu geldiğini anlıyorum. Bu benim şansım. O kızgınken, öfkesinin etkisiyle, ona bebekten bahsedebilir ve onun beni hiç istemediğini gösterebilirim. Romantizmimizin tabutuna son çiviye çakacağım. Bir bebeğim olacak ve bu onu benden uzaklaştıracak. Benden uzaklaşacak ve ikimiz de daha iyi olacağız.

"Rudy, ben..."

"Bunu yapmayacağım." Ayağa kalkar. Hareket ederken parmakları omzuma değmekten son anda kaçır. "Seni burada gördüm ve konuşabiliriz, birbirimizi anlayabiliriz diye düşündüm, ama sen yalnız kalmayı tercih ettiğini düşünüyorsun. Buna değmez."

Benden uzaklaşırken sırtı geniş bir gölge gibi, bahçe girişinde durur. Omzunun üzerinden bakınca, Rudy'nin

ay ışığında mermerden oyulmuş gibi görünüyor. Saçları o kadar soluk ki, gümüşten yapılmış gibi görünüyor, ama gözleri gece kadar siyah.

"Bilgin olsun," diye homurdanıyor, "Georgia ile hiçbir şey olmadı. Ona yeni evinin anahtarlarını verdim, yarım bardak şampanya içtim ve gittim." Gözlerini kaldırıp benimkilere baktığında bakışları sertleşiyor ve bakışlarında tanıdığım Rudy'yi göremiyorum. "Seni düşündüğüm için gittim. Şimdi bunun bir hata olduğunu anlıyorum."

Sessizce, o gözden kaybolana kadar orada oturuyorum. Hava cildimde tüylerimi diken diken edene ve gecenin soğuğu kemiklerime işleyene kadar oturuyorum. Bu gece bir şeylerin sonsuza dek değiştiğini bilerek, kendimi tekrar ayağa kaldıracak gücü bulana kadar oturuyorum.

Aslında bu kaçınılmazdı, ama yine de göğsümü delen bir acı hissediyorum. Bunu ben yaptım. Onu uzaklaştırdım, gerçeği sakladım ve ilişkimizi olması gerekenden çok daha uzun süre sürdürdüm. Hissettiğim tüm acı benim hatam.

Bahçeden apartmanıma doğru kendimi sürüklerken bacaklarım kurşun gibi ağırlaşıyor. Vücudum uyuşmuş halde, çantamı karıştırıp anahtarlığı sensöre bastırarak apartmanın kapısını açmayı başarıyorum. Apartmanıma vardığımda, ayakta durmakta zorlanıyorum. Vücudum parçalanıyormuş gibi hissediyorum.

Yastıklarla kaplı yatağa bir bakış, midemi bulandırmaya yetiyor. Rudy ile seviştiğimiz yer orası. Bir kadın gibi hissettiğim son geceyi geçirdiğim yer orası. O birkaç saat boyunca, hamileliğimden, hastalığımdan daha fazlasıydım.

Artık o da bitti. Önümüzdeki birkaç ay, hatta birkaç yıl, muhtemelen kendim hakkında bildiğimi sandığım her şeyi benden alıp götürecektir.

O gece kanepede uyuyorum. Yatak bana Rudy'yi çok fazla hatırlatıyor.

YİRMİ DOKUZ CANDICE

YENİ YOGA stüdyom yaklaşık on kişi alabilecek kadar büyük. Arka duvar aynalarla kaplı ve küçük bir platform var, kendi yoga matım orada duruyor. Birkaç mum yakıp en sevdiğim yoga müzik listesini açıyorum, sonra uzun bir nefes veriyorum.

Arkamda biri boğazını temizliyor. Dönüp baktığımda Blake kapının yanındaki duvara yaslanmış, dudaklarında hafif bir gülümsemeyle duruyor. "Stüdyo hoşuna gitti mi?"

"Blake," diye cevap veriyorum ve parke zemini geçerek ona doğru yürüyorum. Güçlü kollarıyla beni sarıyor ve kendine doğru çekiyor. "Teşekkür ederim."

"Teşekkür edecek bir şey yok, Candy Cane."

Ondan uzaklaşıp kolunun altını çimdikleyerek onu güldürürüm. "O lakabı sevmediğimi biliyorsun."

"Annen sürekli öyle diyor!" Kolunun arkasını ovuşturur. "Bu ikisi birbirini dışlayan şeyler değil."

Blake sadece güler, sonra eğilip beni öper. Dudaklarımı aralar ve onun öpücüğünde kendimi kaybetmek üzereyken, araba yolundan gelen motor sesi bizi birbirimizden ayırır. Blake iç çeker. "Sanırım dersinden sonra devam etmemiz gerekecek."

"Seni bulmaya geleceğim," diyorum gülümseyerek ve o güzel yeni evimize girene kadar onun uzaklaşmasını izliyorum. İlk gelen kişiye dönüp baktığımda Nora'yı görünce şaşıyorum.

Gülümsüyor. "Merhaba. Erken mi geldim? Umarım bir şeyi bölmemiştir." "Tam zamanında. Diğerleri geç kaldı." Onun içeri girmesine izin vermek için kenara çekiliyorum. İçeri girmesine izin vermek için kenara çekiliyorum, sonra o ılık çalınca gülümsüyorum.

"Blake kendini tutmamış, değil mi? Burası çok şık görünüyor."

"Duş ve banyoyu görene kadar bekleyin. Lüks bir tatil köyü gibi görünüyor." Alanı geçip duşun kapısını açıyorum, her yer parlak taş ve şık kaplamalarla kaplı.

Yirmi yılın büyük bir kısmını aynı evde, çoğunlukla ikinci el mobilyalar ve eski anılarla yaşamış biri olarak, yeni bir yere taşınmak ilginç bir deneyim oldu. Evim yandıktan sonra, kızım Allie ve ben kasabada küçük bir kiralık eve taşındık, ama Blake ile birlikte bu yeni ev daha kalıcı hissettiriyor. Bu, güzel bir şeyin başlangıcı.

"Kesinlikle ayağa kalktın," diyor Simone kapıdan, odayı incelerken kaşlarını kaldırarak.

"Kendi orman masalı olarak adlandırdığı sahil evi olan kadın böyle diyor," diye espri yapıyor Fiona ve Simone'u içeri girebilmesi için nazıkçe içeri itiyor.

Jen biraz kızarmış bir şekilde gelir. "Geciktiğim için özür dilerim. Fallon ve ben kafe için sonbahar menüsünü planlıyorduk. Zamanın nasıl geçtiğini fark etmedim."

Simone gözlerini kısar. "Kızım, saçların seks yapmaktan dağınık."

Jen, kuş yuvası gibi saçlarını düzeltirken gözleri büyür. Yanakları kızarır ve ben kahkahayı tutamam. Jen'i uzun zamandır tanıyorum ve onu Fallon'la görmek çok özel bir şey. Hiç bu kadar rahat olmamıştı. Geçen gün, bir parti kızılıcık-portakal muffini yakmış ve *gülmüştü*. Jennifer Newbank, pişirmeyi mahvettiği için *gülmüştü*. Duyulmamış bir şey.

Herkes ayakkabılarını çıkarıp yoga matlarını yere sererken ortalık biraz hareketlenir. Trina ve Lily'yi beklerken herkes konuşup gülerken ben sırtıtıyorum. Bu, insanların ders öncesinde rahatlayıp meditasyon yapmak için uzandıkları normal yoga derslerinden çok farklı, ama bu kadınların sohbet etmeyi ve kıkırdamayı bırakmalarını sağlamanın neredeyse imkansız olduğunu biliyorum. Zaten onları susturmak da istemem.

Trina ve Lily birlikte gelirler ve ben hemen bir şeylerin ters gittiğini anlarım. Lily'nin gözlerinin altında koyu lekeler vardır ve adımları ağırdır. Hemen, herkesi terletmek için planladığım yoğun seans planım suya düşer.

"Hadi hepimiz duvardaki raftan yastık ve blokları alalım," diyorum. "Bugün kolay bir Yin yoga dersi yapacağız."

Lily rahat bir nefes alır. "Tanrıya şükür. Bizi yorgunluktan bayılana kadar çalıştıracaksın diye endişelenmişim. Neredeyse gelmeyecektim."

"Katılmayı kabul etmeden önce, annemi arayıp ona eşlik etmesini söylemekle tehdit etmek zorunda kaldım," diyor Trina, raftaki yığından birkaç yastık alırken.

Gülümseyerek, küçük kız kardeşime son bir kez bakıp sınıfın önüne geçiyorum. Önce yoga. Sonra konuşabiliriz.

OTUZ LILY

Zamanın aynı anda hem hızlı hem de yavaş akması ne tuhaf. Günlerim işkence gibi yavaş geçiyor, her iş bir çaba gibi geliyor. Candice ile yoga yapıyorum ve kendimi işle meşgul ediyorum, ama düşüncelerim hep Rudy'ye dönüyor. Saatler geçiyor ve kalbimin derinliklerinde biliyorum ki, durumumuz farklı olsaydı, harika bir şey yaşayabilirdik.

Ama aynı zamanda, günler o kadar hızlı geçiyor ki, takip etmekte zorlanıyorum. Candice beni ameliyat için hastaneye götürmek üzere arabasına bindirene kadar gerçeklik beni vuruyor.

"Yedek iç çamaşırı aldın mı?" diye soruyor Candice, çantamı alıp arka koltuğa koyarken.

Ben homurdanıyorum. "Neredeyse sadece büyük anne külotları ve çoraplar aldım."

O memnuniyetle başını salladı ve direksiyona geçti. "Annem ve Trina orada bizimle buluşacak."

"Sizin gelmenize gerek yok. Bu öğleden sonra ameliyata gireceğim ve muhtemelen yarın ya da ertesi gün eve döneceğim. Önemli bir şey değil."

Candice arabayı çalıştırdıktan sonra bana döndü. "Tamam. Dinle. Sen benim kardeşimisin ve seni seviyorum, ama büyük bir ameliyat olacaksın. Bu çok önemli bir şey ve sen istesen de istemesen de biz orada olacağız."

Derin bir nefes alıyorum. "Tamam."

"Teşekkür ederim" de işe yarar, diyor Candice gülümseyerek.

Yanımdaki pencereye biri vurunca irkildim. Jen'di ve elinde bir kağıt torba tutuyordu. "Yarın için sana atıştırmalıklar hazırladım," dedi, sesi boğuk çıkıyordu. Camı indirdim ve o da sözlerini tekrarladı. "Bugün yemek yiyemeyeceğini biliyorum, ama hastane yemeği kötü olursa diye bir şeyler hazırladım. Gün boyunca oda sıcaklığında saklanabilir. Yarın akşam yemeğini Fallon hazırlayacak."

"Öyle mi?"

Jen başını sallar. "Evet. Ya evine getiririz ya da bir gece daha hastanede kalırsan hastaneye götürürüz." Kağıt torbayı pencereden içeri uzatır, sonra başını sallar. "İyi şanslar."

Onun, çeşitli hamurlarla lekelenmiş beyaz şef üniformasıyla caddeyi çaprazlayarak Four Cups'a doğru yürüdüğünü izliyorum. Poposunda unlu bir el izi var, çok büyük ve çok erkeksi görünüyor.

Kucağımda duran ikram torbasını tutuyorum ve göz kapaklarımın arkasında şüpheli bir karıncalanma hissediyorum. Candice bana gülümsüyor ve dizime hafifçe vuruyor. "Seni hastaneye götürelim, olur mu?"

"Evet," diye boğuk bir sesle cevap veriyorum.

Daha önce hiç genel anestezi almadım. Aslında hiç ameliyat da olmadım. Ama hemşireler çok nazik, doktor her şeyi ayrıntılı olarak açıklıyor ve bir bakmışım ki annem ve kız kardeşlerim veda ediyor, bir hademe beni ameliyathaneye götürüyor. O, kollarına kadar uzanan dövmeleri olan yaşlı bir adam, uzun gri saçları başının arkasında at kuyruğu şeklinde toplanmış. Bana torununun bu sabah ilk adımlarını attığını anlatıyor. Nedense bu hikaye beni sakinleştiriyor. Beni ameliyathanenin hemen dışındaki koğuşa götürdüğünde, ben hazırım.

Bu kanser kesilip alınacak ve sonra ben ve bebeğim dünyaya karşı kalacağız. Elimi karnımın üzerine koyup kiremitli tavana bakarken, içimi sıcaklık ve sevgiyle dolduran bir duygu kaplıyor. Bunu yapabilirim. Bu ilk engel korkutucu, ama birkaç saat içinde iyileşme yoluna gireceğim. Bebeğimin sağlıklı ve mutlu olmama ihtiyacı var. Orada yatarken, ameliyathaneye götürülmeyi beklerken, Hamileliğimde ilk kez bebeğimi gerçekten düşündüğüm an. Elbette daha önce de bebeği düşünmüştüm, ama bu her zaman ölümcül bir mayın tarlasını geçersen ulaşabileceğim belirsiz bir gelecek gibi gelmişti.

Ama zamanın durduğu ve tek yapabileceğim ameliyatı beklemek olan o birkaç dakika içinde, anne olacağımı fark ettim. Minik tırnakları ve yumuşacık teni olan minik bir insanım olacak ve

Her Őeyde bana g venecekler. Bebeğimin büyümesini, öğrenmesini ve dünyayı keŐfetmesini izleyebileceğim.

Birdenbire kanser üstesinden gelinebilir bir Şey gibi göründü. Ameliyat, sonra kemoterapi, sonra da  d l m kendi çocuğum olacak. Neden eski sevgilimin bana sırtını dönmesinden endişe ediyordum? Neden Rudy ve hiçbir yere varmayan yeni başlayan bir aşk hakkında düşünüyordum?

Hayatımdaki en büyük değişiklik birkaç ay içinde gerçekleŐecek ve bu *harika* olacak. Yakında o hademe gibi olacağım; kendi  ocuğumun ilk adımlarını atmasını izleyeceğim ve bunu dinleyecek herkese anlatacağım.

Bir grup hemşire yaklaşıyor ve içime bir huzur yerleşiyor. Bu, bebeğim için aÇmam gereken bir zorluk. Tam ve mutlu bir hayatın  d l n  almak için geçmem gereken bir g   sınavı. Bebeği  ğrendiğimden beri ilk kez, bunun ne kadar büyük bir hediye olduğunu anlıyorum. Sadece bebek değil, bu hastalıkla mücadele de.  nceliklerim yerine oturuyor ve sonunda benim için neyin önemli olduğunu *görebiliyorum*.

 nemli olan bir erkek değil. Ne eski sevgilim, ne Rudy, ne de başka biri.  nemli olan  ocuğum. İyileşmem. Ailem.

TaŐınıyorum, hazırlanıyorum ve uyutuluyorum. Sonra gözlerimi kırpyıyorum ve tekrar uyanıyorum, arkamda bir hemşire beni gerçek dünyaya hoş geldin diyor.

Nedense, ona ilk sorduğum Şey diŐlerimin iyi olup olmadığıydı. Ameliyat  ncesi bilgilendirmede, entübasyon ve ekstübasyon sırasında  n iki diŐimdeki kaplamaların zarar görme riski olduğunu söylemişlerdi ve anestezinin etkisiyle kafam karışmış, bunun doğrulanması gereken en önemli Şey olduğuna karar vermiŐtim.

 nceliklerim hakkında söylediklerimi unutun. Görünüşe göre, benim önceliklerim tamamen altüst olmuş.

Hemşire gülümsüyor. "DiŐleriniz gayet iyi. Ameliyat iyi geçti. Bebek sağlıklı. Birkaç dakika içinde sizi odanıza götüreceğiz ve doktor sizi orada muayene edecek. Rahatlayın. Harika bir iş çıkardınız." Koluma hafifçe vuruyor, başımın yanındaki çeşitli ekipmanları kontrol ediyor ve sonra uzaklaşıyor.

Odada tekrar uyandığımda, yanımdaki sandalyede bulanık bir Şekil görüyorum.

"Rudy?" diye soruyorum, sonra birkaç kez gözlerimi kırpıp Candice'in sandalyeden kalktığını görüyorum.

"Hey," diye fısıldadı, bacağıma hafifçe vurdu. "Ne dedin?"

Boğazımdaki acı verici kuruluktan kurtulmak için yutkunurum ve başımı bir kez sallarım. "Hiçbir Şey. Merhaba."

"Ameliyatın üç saatten az sürdü," diyor. "Annem ve Trina, çocukları kreŐten almak için Şehre geri dönmek zorunda kaldılar. Onları Mac'e bırakacaklar, ama ikisi de birazdan daha fazla malzemeyle geri dönecekler. Doktor, muhtemelen bir günden fazla burada kalacağını söyledi. Annem çantayı karıŐtırdı ve doğru düzgün hazırlanmadığını düşündü." Kız kardeşim yüzünü buruŐturur. "Senin için temiz tuvalet malzemeleri ve daha rahat kıyafetler almaya gitti. KarıŐtırdıđı için üzülmedi."

"Merak etme" diye homurdanıyorum. Göz kapaklarım ağırlaşıyor ve son hatırladığım Şey, Candice'in belimin üzerindeki battaniyeyi düzeltip bacağıma hafifçe vurması ve sonra uykuya dalmam.

OTUZ BİR RUDY

Yepyeni parke zemine oturup ağrıyan kollarımı arkama dayıyorum. Son birkaç hafta içinde evimin alt katını tamamen yeniden boyadım ve yepyeni bir zemin döşedim. Tamir edilmesi gereken evim nihayet tamir ediliyor. Bugün, son süpürgelikleri takmayı bitirdim ve yeni boyanmış kapıları yeniden astım. Odaya göz gezdirip iç çekiyorum.

Lily ve ben burada büyükannemin evrak işlerini hallettik. Koridorun sonunda, yeni mutfak dolaplarının kurulmak üzere olduğu yerde, büyükannem bizi bölüp Lily'yi korkutmadan hemen önce öpüştük.

Bu anı bana gülümsemek yerine acı bir his veriyor. Son birkaç haftayı kendimi işe ve tadilata gömerek geçirdim. Kişisel olarak üç yeni müşteri aldım ve satış ekibimi çok zorladım. Akşamları ve hafta sonları da evin tadilatıyla uğraştım.

Geçen hafta sonu Lee boyamama yardım etmek için geldi ve eminim ki sadece hayatta olup olmadığımı kontrol etmek için gelmişti. Grove'da bana içki ısmarlamak istediğini reddettim ve rahat bir nefes alarak bisikletiyle uzaklaşmasını izledim. Yalnız olmak iyi geldi.

Karnım guruluyor ve kendimi yerden kaldırıp mutfağa sürünerek gittiğimde, buzdolabımın tamamen boş olduğunu fark ediyorum. Kiler de daha iyi durumda değil, tabii evle birlikte gelen tozlu nohut konservesi açmak istemiyorsam.

Anahtarlarımı alıp, akşam yemeği yemek için şehre doğru yola çıkıyorum. Heart's Cove Hotel'in yakınına park edip, Four Cups Café'nin tam karşısındaki küçük bir Tayland restoranına doğru yürüyorum. Yaklaştığımda, caddenin karşısındaki kafenin karanlık pencerelerine bakıp Lily'nin nasıl olduğunu merak ediyorum, sonra bunu umursadığım için kendime kızıyorum.

Bahçede geçirdiğimiz akşam hala hafızamın ön saflarında yer alıyor. Lily benimle hiçbir şey yapmak istemiyor ve ben de artık onu düşünmemeliyim.

düşünmemem gerekiyor.

Kafenin kapısı birden açıldığında duraksıyorum. Four Cups Café'den Lily'nin ailesinin çoğu dışarı çıkıyor. Kendimi durduramadan, ayaklarım beni oraya doğru götürüyor.

"Yiyecekleri getirdim," diyor Trina. "Jen ona birkaç şey verdiğini söylüyor, ama ben biraz daha aldım. Anne, Iliana'nın gecelik çantasını aldın mı? Diş fırçasını unuttuğunu söylemiştin, değil mi?"

"Sen beni kim sanıyorsun?" Lottie öfkeyle bağırır ve bekleyen araca doğru elini uzatır. "Her şey hazır ve gitmeye hazır. Benim senin annen olduğumu ve kızlarıma bakabilecek kapasitede olduğumu unutmuş olmalısın Katrina."

Trina, telefonuna bakarak annesini görmezden gelmekten memnun görünüyor. "Candice az önce mesaj attı," diyor. "Lily birkaç dakika önce uyandı. Ameliyat iyi geçti."

Kaldırımdaki bir çatlağa takılıyorum. Bu bugün mü oldu? Lily *şu anda* mastektomi ameliyatı *mı* oluyor? Kaşlarımı çatıp aceleyle ilerliyorum. Ev partisi o kadar da uzun zaman önce değildi... değil mi? Lily'nin beni uzaklaştırmakta haklı olduğunu, ayrı yollara gitmemizin daha iyi olduğunu kendime söyleyip duruyorum.

Ama midemde yanan bu asit aynı fikirde değil.

"Peki, neyi bekliyoruz?" Lottie yolcu kapısına atlar ve içeri girer.

Trina'nın arabasının bagajına taşıdığı yiyecek kutularına yardım etmek için caddeyi geçiyorum. Kutunun bir ucunu devrilmeden yakaladığımda bana bakıyor ve rahatlamış bir gülümsemeyle "Rudy, merhaba! Teşekkürler. Sandviçleri neredeyse düşürüyordu." diyor.

"Futbol takımını mı besliyorsun?"

Gülümser, ama gülümsemesinin kenarları yorgunluktan gergindir. "Hayır, sadece Lily'yi ziyarete gelecek misafirlere." Trina kutuya bakar ve dudağını ısırır. "Biraz abartmış olabiliriz."

Boğazım düğümlenir, ama cevap vermeyi başarırım. "Bugün mastektomi ameliyatı mı oldu?"

Beni bir an inceledikten sonra başını salladı. "Evet. İyi gitti."

Boğazım ağrıyordu ve sadece başımı sallayabildim. "Bu iyi. Sanırım bu konuda biraz gergindi."

"Sana gerçekten nasıl hissettiğini mi *anlattı*?" Lottie'nin başı arabanın tavanından dışarı çıkıyor. "Bu tür şeyleri *hep* en son ben mi öğreniyorum? Önce Trina'ya anlatıyor, sonra sen onun nasıl hissettiğini öğreniyorsun... Lily'nin beni her şeyden habersiz tutmaya çalıştığını düşünmeye başlıyorum. Bir dahaki sefere, onun çoktan evlendiğini ya da rahibe olmaya karar verdiğini öğrenirim herhalde!"

Trina ellerini beline koyar. "Anne, bize söylediğinde onu gördün. Haberlere kötü tepki vereceğimizden çok korkuyordu. Korkmuş olduğunu anlamak için roket bilimcisi olmaya gerek yok. Rudy sadece ortalama bir Neandertal'dan daha anlayışlı biri. Dün bana, babamın ölümünden önceki ayları düşünmeden edemediğini ve bu yüzden bize söylemeye çekindiğini itiraf etti. Bu haberle bize yük olmak istemedi."

"Biliyorum, biliyorum." Lottie homurdanır. "Aptal kız."

Lottie'nin sözlerini hatırlayarak kaşlarını çatmıştı. Trina'nın kanseri bildiğini söylemişti. Lily'nin ailesine hiçbir şey söylemediğini söylediğine yemin edebilirim... ama belki yanlış ifade etti, ya da bana söyledikten sonra Trina'ya kanseri anlattı.

Bu beni ilgilendirmez. Her halükarda, Lily benden ayrıldı ve bu en iyisi.

"Gitsem iyi olacak," diyor Trina, kolumu sıkarak.

Kenara çekilip arabasına binmesine izin veriyorum ve kaldırımda durup onların gitmesini izliyorum.

Kendimi... işe yaramaz
hissediyorum. Ve suçlu.
Neden suçlu
hissediyorum?

Arabanın motoru çalışıyor... ve duruyor. Trina tekrar deniyor ve arabanın kapısından bile Lottie'nin talimatlarını haykırarak verdiği sesleri duyabiliyorum. Araba üçüncü kez çalışmayınca, eğilip cama vuruyorum.

Cam açılır ve Lottie bana doğru döner. "Jumper kablonuz var mı?"

Kafamı sallarım. "Hayır, ama arabam var."

"Yeterli. Katrina, dışarı çık. Rudy bizi hastaneye götürecektir."

Lottie kızının arabasından inerken ben de doğrulup bir adım geri çekildim. "Bana birkaç dakika verin, arabayı getirip

hemen dönerim. Yolun aşağısında park etmiş."

"Boş ver," diyor Lottie. "Biz de seninle geliriz, sonra doğrudan hastaneye gidebiliriz."

Ve böylece bir kolumda sandviç, kek ve tatlılardan oluşan bir kutu taşıırken, Lottie ve Trina da peşimden geliyor. Trina, içinde Lily'nin eşyaları olan küçük bir çanta taşıyor.

Ilana için daha fazlasını yapmalıydım. Şimdi bile, ailesinden aldığı yardımı görünce ona karşı başarısız olduğumu hissediyorum. Kalmam gerekirken uzaklaştım.

Aracıma doğru aceleyle yürüdük ve araç sorunsuz bir şekilde çalışınca Trina arka koltuktan rahat bir nefes aldı.

Yola çıktıktan sonra Lottie eğilip bacağıma hafifçe vurur. "Lily ile aranızda ne oldu? İkinizin birlikte olacağından emindim."

Ellerim direksiyonu sıkıca kavrar. "İşe yaramadı." "Kanser yüzünden mi seni uzaklaştırdı?" diye sorar Trina.

Arka aynadan ona baktığımda, başını cama yaslamış. Başımı sallıyorum. "Evet. Nasıl anladın?"

Trina acı bir şekilde burnunu çeker. "Bu bizim Lily'miz. Eskiden, kimseye yük olmak istemediği için sürekli dünyayı dolaştığını düşünürdüm. Kanserle ve diğer her şeyle ilgili yardıma ihtiyaç duymak, muhtemelen onun en büyük kabusudur."

Diğer her şey mi? Bu ne anlama geliyor?

Lottie onaylayarak homurdanır. "Bir daha söyle. Baban öldüğünde, Peru'ya kaçmak için sabırsızlanıyordu. O buna gezginlik diyordu, ama ben ne olduğunu biliyordum — sadece acısını görmemizi istemiyordu. O hep böyleydi. Mahrem. Baban da öyleydi. Tuvalete bile zorlukla gidebiliyorken, dinlenip yardımımı kabul etmesi için onu yatağa bağlamak zorunda kaldım neredeyse."

"Belki onu bağlamadan kurtulabiliriz," diye cevapladı Trina. "En azından bu sabah onu hastaneye götürmemize izin verdi."

Boğazımda bir yumru oluşurken gözlerimi yoldan ayırmıyorum ve kendime gerçeği tekrar tekrar söylüyorum: Lily beni terk etti. Benden ayrıldı. Ayrıldık ve bu en iyisiydi.

Öyleyse neden kendimi kötü hissediyorum?

OTUZ İKİ RUDY

"Yukarı çıkmak istemediğinden emin misin? Lily uyandığında seni gördüğüne sevinecektir." Lottie, arabanın dışından benimle konuşmak için pencereye yaslanıyor. Katrina çoktan sürgülü cam kapılardan geçip içerideki resepsiyon masasına ulaşmış.

Kafamı sallıyorum. "Ona birkaç gün zaman vereceğim. Muhtemelen hastane yatağında yatarken görmek isteyeceği son kişi benimdir."

"O kadar emin olmazdım." Lottie bana göz kırpar, sonra kızının peşinden sendeleyerek gider.

Bırakma bölgesindeyim, bu yüzden oyalanacak vaktim yok. Yola geri dönüp ofise doğru yola çıkıyorum. Park yerine girdiğimde midem guruluyor. Hiç akşam yemeği yemedim. Lily'nin ameliyatta olduğu ve benim bu konuda yapabileceğim hiçbir şey olmadığı gerçeğini düşünerek tek başıma oturup yemek yeme fikri pek de cazip gelmiyor, bu yüzden kendimi Grove'a giderken buluyorum.

Bar, Heart's Cove kasabasının sınırlarının hemen dışında bir alışveriş merkezinde bulunuyor. Bir berber dükkanı ile son birkaç yıl içinde Çin restoranı, manikür salonu, eczane ve tuhaf bir elektrikli süpürge tamir dükkanı olarak kullanılmış, şu anda boş olan bir dükkanın arasında yer alıyor. Sanırım Grove'un dışında sürekli duran birkaç motosiklet, az sayıdaki müşterileri kaçırıyor.

The Grove tam olarak bir motorcu barı sayılmaz, ama güzel bir yolculukta uğranacak uygun bir duraktır ve Hamish ile oğulları, hatırlayabildiğim kadarıyla uzun zamandır motosiklet kullanıyorlar. Bu nedenle, burası daha çok motorcuların uğrak yeri haline gelmiştir. Dışarıda park edilmiş dört motosikletin karşısına park ediyorum ve içimdeki ağırlığı hissederek parmaklarımı saçlarımın arasında gezdiriyorum.

İçeri girdiğimde, bayat bira ve misk kokan loş bir iç mekanla karşılaşıyorum. Duvarlarda motosiklet hatıraları asılı.

eski fotoğraflar ve birkaç parlak neon bira tabelası ile birlikte. Uzun ve dar odanın sağ tarafında yeşil döşemeli eski vinil kabinler var ve bar neredeyse sol duvarın tamamını kaplıyor. Aralarda birkaç masa var, ancak şu anda - çoğu hafta içi olduğu gibi - masalar ve sandalyeler çoğunlukla arka duvara yığılmış durumda.

Lee, haftada birkaç kez babası için barda çalışıyor. Nedenini bilmiyorum. Ya huysuz yaşlı motorcuların arkadaşlığından hoşlanıyor ya da babasına karşı gizlemeye çalıştığı bir zaafı var. Para için değil, Lee kendi başına yeterince para kazanıyor. Hamish'in oğluna burada çalıştığı saatler için para ödediğini bile bilmiyorum. Eski barın içine girdiğimde, Lee başını kaldırıp çenesini salladı.

Barda tanımadığım bir adam oturuyor ve ben ondan iki sandalye öteye oturuyorum. Burada yeni insanlar görmek pek de sıra dışı değil, ama bu adam farklı görünüyor. Gömlek ve takım elbise pantolonu giymiş ve her ikisi de özel dikim gibi görünüyor. Parlak siyah ayakkabıları bar taburesinin basamağına asılı, eski ve yeni arasında tuhaf bir kontrast oluşturuyor.

Onun yüzüne, çoğunlukla sakallı ve kırışık yüzlü, kirli eski müdavimlere bakarak Lee'ye kaşlarımı kaldırıyorum.

"Ne içersin?" diye soruyor, gözleri parıldayarak. Yeni gelen kişiye açıkça meraklı.

"Bira" diye cevap veriyorum. Lee bana her zamanki içkimi getiriyor ve ben uzun bir yudum alıyorum. Acı, soğuk ve köpüklü, ve midemdeki gerginliği gevşetiyor.

Genelde kendi kendime ilaç tedavisi uygulayan biri değilim. Ara sıra sosyal içki içmeyi severim, ama sorunlarımı unutmak için alkole başvuran bir tip hiç olmadım.

Ama bugün, kendimi şişenin içinde kaybedebilirmişim gibi hissediyorum. O hastaneyi, orada tek başına kalan Lily'yi düşünmeden edemiyorum. Onun yanında olmam gerekirdi. Onun gece çantasını taşıyan, yeterince yemek yediğinden emin olan kişi ben olmalıydım. Bu *benim* sorumluluğum.

Gözlerimi kırıp bir yudum daha bira içiyorum çünkü bunun yalan olduğunu biliyorum. Lily hiçbir zaman benim sorumluluğumda olmadı. Onun içinde gömülü olduğumda bile, onun cildi ile benimki arasında bir santim bile boşluk kalmadığında bile, beni uzak tuttu. Tedavisi bittiğinde bir sonraki uluslararası seyahate çıkması ne kadar sürer acaba?

U ęrařmam gerek.

Lee karşımda bara yaslanıp bana ne derse desin, aklım Lily'nin yattığı hastane yatağına gidiyor. Acaba uyanık mı? Acı çekiyor mu? Onun hayatını biraz olsun kolaylaştırmak için yapabileceğim bir şey var mı?

Sonra beni istemediğini söylediğı zamanki yüzünü hatırlıyorum ve biramın geri kalanını bitiriyorum. Lee bana bir tane daha dolduruyor.

"Zor bir gün mü?" Barın başında oturan takım elbiseli adam, yapışkan ahşap yüzeye iki kolunu dayayarak sorar. Lee boş bardağı alıp yerine dolu bir tane koyarken, adam başını sallar.

Ben de başımı sallarım. "Evet. Sen?"

Homurdanır. "Zorlu birkaç ay."

Hırıldıyorum. Anlayabiliyorum. Lily şehre geldiğinden beri, dünyam altüst olmuş gibi hissediyorum. Daha önce hiç bu kadar yakıcı bir ihtiyaç hissetmemiştim. Bu seks değıl. Birine bakma ihtiyacı. Georgia Neves'i arayıp bir saat içinde onu yatağı atabilirim. İsteğimi gidermek için istediğim kadar seks partneri arayabilirim, ama istemiyorum. Lily'nin yatağının yanındaki sandalyede oturup, elini tutup nefes almasını dinlemek istiyorum.

Bu ne lan?

"Kadın mı?" Yanımdaki adam, önümdeki yarısı boşalmış bira bardağına başını salladı. İçtiğimin farkında bile değıldim.

Kaşlarımı kaldırıyorum.

Adam burun kıvrır. "Bir erkeğın senin az önce yaptığın gibi bir içkiyi bu kadar hızlı içmesinin tek nedeni, bir kadını düşünmesidir." Boş bardağını kaldırır ve anlamlı bir şekilde kaşlarını kaldırır.

"Sen de mi?" diye homurdanırım.

"O çok güzel," diyor. "Ve benimle hiçbir ilgisi olmak istemiyor."

Bir sonraki yudum birayı kolayca içtim ve başımı salladım. "O hissi bilirim."

Adam elini uzatarak, "Phil" der. "Bir hafta burada kalacağım." Merdiven boşluğunu gösterir ve ben, rezervasyonu duyduğum günü hatırlayarak başımı sallarım. "Onu geri kazanmaya çalışıyorum."

"Rudy," diye cevap veriyorum. El sıkışıyoruz ve Phil bir tabure yaklaşıyor, böylece aramızda sadece bir koltuk kalıyor. Yalnız içmeyi tercih ederim - Lee bile benimle konuşmayı bıraktı - ama hiçbir şey söylemiyorum. Belki bu adam içini dökmek istiyordur.

"Onun bağımsız olmasını severdim, biliyor musun?" Phil bardağını kaldırıp bir tane daha ister. Lee başını sallar ve ustaca hareketlerle altın rengi sıvıyı bardağa döker. Phil içkisini bekler, sonra uzun bir yudum alır ve devam eder. "Onun muhtaç olmaması iyi bir şeydi bence."

Dudaklarım acı bir gülümsemeyle kıvrılır. "Senin ona ihtiyacın olduğunu fark edene kadar her şey yolunda. onu kendine muhtaç olmasını *istediğini fark edene kadar her şey yolunda.*"

"Aynen öyle." Başını sallar. Parmakları, birasının altındaki nemli bardak altlığıyla oynar. "O benim çocuğumu taşıyor, biliyor musun?"

Kaşlarımı kaldırırım. "Zor."

"Ama ben her şeyi mahvettim. Ona istemediğimi düşündürdüm. Eski karım

—ondan önce birlikte olduğum kadın..." Başını salladı. "Karmaşık bir durum, ama şimdi buradayım. Ama telefonu açmıyor." Bana baktı. "Ya sen?"

"Bana da cevap vermiyor," diye itiraf ediyorum. "Hasta ve bunu tek başına halletmek istediğine inanıyor."

"Kahretsin," diyor adam, gözlerinde sempatiyle. "Yardıma izin vermiyor mu?"

"Ben tamamen güçsüzüm," diye itiraf ediyorum.

"Siktir et," diye homurdanır Phil. "Onun yanına gitmelisin. Yardımını istemediğini söyleyebilir, ama sormadan yardım edersen kesinlikle reddetmeyecektir."

Kaşlarımı kaldırırım. "O kadar emin değilim. Bu kadın... o başka bir şey."

Phil acı bir kahkaha atar. "Benim kadınıma benziyor. Kendi kafasına göre hareket ediyor. Ona ilişki kuramayacağımı söyledim, ama o beni içine çekti. Bir de baktım ki, sırf onu tatmak için saatlerce yol gidiyorum."

Şimdi gülme sırası bende. "Benim başıma tam tersi bir şey geldi. Bana sadece geçici bir ilişki istediğini söyledi, ama daha fazlasını isteyen aptal bendim."

Phil başını sallar, sonra birkaç shot sipariş eder.

Lee içkileri doldurur, sonra kendine de bir tane doldurur. "Siz ikiniz acınasısınız, biliyor musunuz?"

Gülüyorum, ama bu gülüş dudaklarımdan çıkarken neredeyse yabancı geliyor. En son ne zaman gülmüştüm? Üçümüz shotlarımızı içiyoruz, alkol boğazımızı yakıyor. Yüzümü buruşturuyorum. Sambuca. Kafamı sallayıp Lee'ye öfkeyle bakıyorum. "Ne kadar zavallı olduğumu biliyorum. Hatırlatmana gerek yok."

"Neden gidip bu kadınları bulup, az önce birbirinize söylediklerinizi onlara da söylemiyorsunuz?" Lee bara yaslanarak, sırayla ikimize de bakıyor. Kollarını geniş göğsünün üzerinde kavuşturmuş, kaşları çatılmış. "Ne bekliyorsunuz?"

Phil elini bara vurur. "Haklısın. Onu bulmaya gidiyorum. Bir ara telefonuna cevap verecektir. Bu gece onu göreceğim. Bu gece onu görmem lazım."

Gözlerimi kırpıştırarak başımı sallıyorum. "Aynı. Siktir et. Onun yanında olabilecekken tek başıma içmeyeceğim," diyorum ve tabureden kayıyorum. "Tuvalete gitmem lazım."

Ana bara geri döndüğümde, Phil ortadan kaybolmuş ve Lee onun bardağını temizliyor. Bana acı bir gülümsemeyle başını sallar ve üst kattaki odaların kapısını işaret eder. "Yeni en iyi arkadaşın, kız arkadaşına nerede olduğunu söyleyene kadar onu taciz etmeye gitti."

İnleyerek bar taburesine geri oturuyorum. "Bu gece Lily'yi görmeye gidemem. Yarın giderim."

"Bence gitmelisin." Lee karşımda bara yaslandı. Onu hayatımın büyük bir bölümünde tanıyorum. Lise birinci sınıfın ilk gününde tanışmıştık. Aynı sınıfta okuyan iki sıska çocuktuk ve sınıfımızın en popüler kızı için kavga ediyorduk. Chastity Jackson isminin hakkını vermiyordu ve Lee ile iki haftalık ilişkisi de benimle iki günlük ilişkisi de uzun sürmedi. Tabii ki. Ancak Lee ile olan arkadaşlığım hayatımdaki tek sabit şeydi.

"Öyle mi?" diye soruyorum içtenlikle, arkadaşımın ne söyleyeceğini duymak istiyorum. "Yani, Philly-boy'un kadınına sahip olmak istediğini biliyorum, ama gerçek şu ki, Lily bana geri çekilmemi söyledi. Belki de doğru olan şey onu dinlemektir diye düşünüyorum."

"Haftalardır moralin bozuk ve o büyük bir ameliyattan sonra hastanede yatıyor. Sana uzak durmanı söylese bile, onu görmeye gitmelisin. Ona sonsuz aşkını itiraf etmek zorunda değilsin, ama yüzünü göstermelisin Rudy." Başını sallar. "Aptal olma. Seni görmeye gelmezsen bunu unutmayacaktır."

"Beni kovabilir," diyorum.

"Evet, o zaman da şu anda olduğun yerde olursun. Kaybedecek neyin var ki?"

"Ne zaman kadınlar konusunda uzman oldun?" diye soruyorum. "Son baktığımda, Drea seni düğün töreninde terk etmişti. Tam olarak mutlu bir hayat sürmüyorsun."

Lee'nin gözleri kapanır. "Belki de benim yaptığım hataları senin de yapmanı istemiyorum."

İç çekerek gözlerimi kapattım. "Üzgünüm. Bu gereksizdi."

"Sadece..." Lee elini saçlarında gezdirir. "Sadece buradan çık, biraz uyu ve sabah Lily'ye çiçek getir. Güven bana."

En iyi arkadaşım yorgun görünüyor, ama sözlerinde bir gerçeklik payı var. Lily benimle hiçbir şey yapmak istemese bile, onu öylece elimden kaçırıramam. Ona bir demet çiçek götürüp, hala onu önemsemişimi gösterebilirim.

Başımı sallıyorum. "Evet. Sabah giderim."

VE BEN DE ÖYLE YAPARIM. Ertesi sabah, yepyeni yatağımda (yatak çerçevesi dahil) uyanır, bir fincan kahve ve biraz tost yutar, sonra arabama atlayıp hastaneye doğru yola çıkarım. Lily'yi arayıp ziyaret etmemin uygun olup olmadığını sormayı düşünürüm, ama vazgeçerim. İzin istemektense af dilemek daha iyidir diye bir atasözü vardı, değil mi? Bana gelmememi söylemesine tahammül edemem.

Onu görmem lazım. İyi olduğundan emin olmam lazım. Cildine dokunmam, elini tutmam ve ona, istemese bile onun için orada olduğumu söylemem lazım. Beni iter ise, giderim.

Ama onun yanında, o odada olmamı gerçekten istediği çok küçük, sonsuz derecede az bir ihtimal varsa, bunu kaçıramam.

Yerel çiçekçide durup bir demet çiçek alıyorum, sonra hayatım buna bağlıymış gibi otobana çıkıyorum. Hastaneye vardığımda ziyaret saatleri yeni başlıyor. Resepsiyondaki hemşire bana Lily'nin oda numarasını ve devasa, geniş hastane kompleksinde yol tarifini veriyor. Onkoloji servisine vardığımda ter sırtımdan akıyor ve gömleğimin koltuk altlarını ıslatıyor. Hastane sıcak değil, ama sinirlerim o kadar gergin ki hareketlerim sarsıntılı ve koordinasyonsuz.

Buraya gelme kararımın düşüncesizliğini pişmanlık duyuyorum. Lily'nin beni dışarı atacağını ve bunun dün gece hissettiğimden çok daha kötü olacağını düşünüyorum.

Ama tam cesaretimi kaybetmek üzereyken, oda numarasını görüyorum. Hastanenin koridorları sade bej renkte, temiz fayans zeminli ve Lily'nin kapısının önündeki floresan ışık hafifçe titriyor. Durup, kapısının yanında yazılı isme bakıyorum ve derin bir nefes alıyorum.

Beni kovsa bile, en azından buradayım. En azından hastaneye gelip onunla kalmaktan korkmadığımı biliyor. Onun hastalığı beni korkutmuyor.

Nazikçe kapıyı çaldım, sonra kapıyı açtım. Göğsüm sıkıştı.

Lily berbat görünüyor, ama yine de gördüğüm en güzel kadın. Soluk, hastane önlüğü giymiş, elinin arkasından bir serum çıkmış halde yatağında yatıyor. Koyu renk saçları yastığın üzerine dağılmış, yüzünde makyaj yok. Göğsümdeki sıkışıklık bir anda çözülüyor.

Gerçekten geri dönmeyi düşündüğüme inanamıyorum. Ayaklarım beni yatağın başına götürüyor ve Lily'nin gözleri büyülüyor.

"Rudy." Battaniyeyi kavrar ve hafifçe yukarı çeker, sonra saçlarını okşar.

Getirdiğim çiçeklerin elimde sarkık bir şekilde durduğunu fark ettim. Onları ona doğru uzattım, bu da onun geri çekilmesine neden oldu. Onları göğsüme geri çektim. "Üzgünüm. Bunları sana getirdim." Sonra onları tekrar ona doğru uzattım.

Lily'nin dudakları seğirir. "Onları masaya koyabilir misin?"

Etrafa bir vazı arıyorum, sonra çiçekleri koyacak yer olmayan bir hastane odasına iek getirdiği için kendimi aptal hissediyorum. Vazgeçip, iekleri Lily'nin yatağının yanındaki tekerlekli küçük masanın üzerine koyuyorum.

O bir sandalyeyi işaret ediyor. "Vaktin varsa otur."

"Vaktim var," diyorum, boğazım düğümleniyor. Dünyadaki tüm zaman benim. Sandalyeyi onun yanına ekiyorım ve elimi yatağa, onunkinden bir santim uzağa koyuyorum.

Parmakları hafifçe uzanıyor, avucumun kenarını zar zor okşuyor. O dokunuşu tüm vücudumda hissediyorum. Penisim seğiriyor, bu tamamen uygunsuz bir durum ama bu konuda yapabileceğim hiçbir şey yok.

"Nasıl hissediyorsun?" diye soruyorum.

"Yorgunum," diye cevaplar. "Ama iyiyim. Doktor ameliyatın iyi geçtiğini söyledi. Tüm kanser hücrelerini aldıklarını görmek için test sonuçlarını bekliyorlar. Meme ucumu almak zorunda kaldılar, ama rekonstrüksiyon iyi geçti. Göğüs genişletici denen bir şey takıldı ve implant takılmadan önce birkaç haftada bir gelip salinle doldurmam gerekecek." Burun kıvırdı, sonra gözlerini kapattı. "zgnm. Neden sana bunları anlatıyorum bilmiyorum. Eminim mutant göğüslerimi duymak istemiyorsundur."

"Mutant göğüslerini seviyorum," diye patladım, bu da onu güldürdü. Boğuk, yorgun bir ses, ama göğsümdeki sıkı düğümü zyor.

"Bu iyi." Gözleri yumuşar. "Geldiğin için teşekkürler," diye fısıldar. "Ve iekler için de teşekkürler."

"Beni görmek istemeyeceğinden korkuyordum."

"şey, eminim berbat görünüyorum ve muhtemelen daha sonra bundan utanacağım, ama şu anda mutluyum." Gözleri benimkileri ararken yumuşaklaşır.

"ok güzelsin," diyorum ona, elimi onun elini kaplayacak şekilde kaydırarak. Bu dokunuşla, sanki tek ihtiyaım olan şey avucumu onun avucunun üzerine koymakmış gibi, derin, inkar edilemez bir memnuniyet bedenimi kaplıyor. Bu doğru. Tam da olmam gereken yerdeyim.

O zgn bir şekilde gülümser. "Seni uzaklaştırdığım için zgnm, Rudy. Sadece bunu atlatmam gerekiyordu ve bir erkek tarafından dikkatim dağılırsa bunu başaramayacağımı hissettim."

"Ben buradayım," diyorum yumuşak bir sesle. "Burada olmak istiyorum. Dikkatini dağıtmak istemiyorum, Lily. Sana g vermek istiyorum."

Nefesi kesilir ve ben bunun o an olup olmadığını merak ederim. Tek yapmam gereken, onun bakmadığı bir demet çiçekle ortaya çıkmaktı ve şimdi onu geri kazanmak üzereyim. Elbette, son birkaç hafta onsuz çok kötü geçti, ama gözlerindeki bu bakışı görebilmek için yüz kez daha aynı şeyi yaşırdım — aramızdaki ilişkinin asla sıradan olmadığını söyleyen yumuşak, şefkatli bakışı. Göğsüm sıkışır ve güzel, muhteşem bir an için, hayallerimin kadınına sahip olabileceğimi düşünürüm.

Sonra kapı açılır ve Grove'dan Phil içeri girer. Gözleri Lily'den bana geçer ve her şey mahvolur.

OTUZ ÜÇ LILY

Hastanede bana güçlü ağrı kesiciler mi verdiler bilmiyorum ama Phil'i tamamen unutmuşum. Ne kadar çılgınca, değil mi? Dün gece bana milyonlarca kez mesaj attı, sonunda nerede olduğumu söyledim. Şehirde olmasına şaşırdım tabii ki, ama bir yanımda onun blöf yaptığını düşünüyordu. Son dakikada "iş toplantısı" çıkmadan önce kaç kez beni görmeye geleceğini söylemişti? Onunla çıktığım süre boyunca hiç güvenilir biri olmadı.

Gerçek evinde onu bekleyen başka bir ailesi varken nasıl güvenilir olabilirdi ki?

Sonra uykuya daldım ve parlak güneş ışığıyla uyandım. Bir yandan bir kamyonun üzerimden geçtiğini hissederken, diğer yandan hayatımın nihayet başlayabileceğini hissediyordum. Bu sabah ilk aklıma gelen şey bebeğimdi ve kanser teşhisi konduğundan beri ilk kez bebeğimin benimle bağlantılı olduğunu hissettiğimdi. Sanki vücudumdan kanseri çıkarmak omuzlarımdan bir yükü kaldırmış gibiydi.

Artık çocuğumun büyümesini göremeyecek ya da onu taşıyamayacak kadar hasta bir kadın değilim. İlk büyük engeli aştım ve neredeyse bitirdim. Elbette iyileşme süreci zor olacak ve hala kemoterapi ile mücadele etmem gerekiyor, ama ameliyat oldum ve bebeğim burada, benimle birlikte.

Aylardır ilk kez, geleceğimin... pek parlak olmadığını hissediyorum, ama en azından bir geleceğim *olduğunu* hissediyorum. Uyandığımda ve her şeyin (diş tedavim dahil) yolunda gittiğini gördüğümde, bu mastektomi ameliyatından ne kadar korktuğumu fark etmemiştim. Sanırım bebeğin hayatta kalamayacağına dair içimde bir korku vardı.

Aslında, sadece hafif bir korkudan daha fazlasıydı. Ameliyat olmaktan çok korkuyordum. Uyandığımda bir göğsümün ve rahmin boş kalacağını

ve vücudumdaki yara izlerinin yanı sıra düşük yapmanın suçluluğuyla da başa çıkmak zorunda kalacağımı düşünüyordum.

Ama her şey yolunda gitti. Ameliyat, bebek, rekonstrüksiyon. Aylardır ilk kez *umut* hissediyorum.

Sonra Rudy odama girdi ve Phil aklımdan tamamen uçup gitti çünkü Rudy çok yakışıklı ve kalbimin yumuşak, hassas kısımları onun beni görmeye gelmesinden çok mutlu oldu.

Parmak uçlarım onun elinin kenarına değdiği o birkaç saniye boyunca, onu uzaklaştırmakla hata yaptığımı hissettim. Ben onunla hiçbir şey yapmak istemiyormuş gibi davrandıktan sonra bile beni görmeye geldi, bu aramızda iyi bir şey olduğu anlamına gelmez mi? Bu onun beni önemseydiği anlamına gelmez mi?

Ama sonra Phil kapıdan içeri girdi ve zaman yavaşladı. Saniyeler akıp gidiyor, iki adam da bana, sonra birbirlerine bakıyorlar.

İlk başta, Phil'in yanımda başka bir adam olması karşısında şok olduğunu düşündüm. Ama Rudy ayağa kalktığında, sandalyesi yere çarptı ve onların tanıştıklarını anladım.

Olamaz. Olamaz, olamaz, olamaz.

Dinle. Hikayemi okudukça, şimdiye kadar kötü kararlar vermişim gibi görünebilir. Ne yaptığımı bilmeyen yetişkin bir kadın gibi görünebilirim. Bu doğru. Aslında, ne yaptığımı hiç bilmiyorum.

Ama bu?

Rudy ve Phil, büyük bir ameliyat geçirdikten on iki saat sonra hastane odama gelmeleri?

Bu, benim için bile kötü bir durum.

Bu, hayatımın en kötü on anından biri olmalı. Midem bulanıyor ve işlerin çok daha kötüye gideceğini *biliyorum*.

Rudy, yatağın yanında garip bir şekilde donup kalır, eli hala benim elimde, gözleri kapıdaki adama dikilmiştir. "Phil? Burada ne halt ediyorsun?"

"Ben de aynı şeyi soracaktım." Eski erkek arkadaşım bir buket çiçek tutuyor ve ben bunların marketten aldığınız üzücü türden çiçeklere benzediğini fark ediyorum.

Rudy'nin getirdiği muhteşem buket gibi değiller.

Sonra kendimi deli gibi hissediyorum, çünkü bu iki adam birbirlerine bıçak gibi bakarken ben neden çiçek aranjmanlarını karşılaştırıyorum ki?

"Şey..." İki adam da bana dönünce gözlerimi kırıştıyorum.

Rudy'nin yüzünde korkunç bir ifade beliriyor. Karnıma bakıyor, sonra tekrar yüzüme. "Hamile misin?"

"Bekle." Phil bir adım öne çıkar. "Yatak sıkıntısı falan yüzünden seni onkoloji servisine yatırdıklarını sanıyordum. Ama... sen *kanser* misin?"

Gözlerimi eski sevgilimden ayırıp Rudy'ye bakarak irkildim. Onun bakışlarında ne görmek istediğimi bilmiyorum, ama gözlerindeki sert soğukluk değil. O dikleşir, eli elimden düşer. Kaşları çatılır ve ben hissettiklerimi ifade edecek kelimeleri ararken yüzümü inceler.

"Sana söylemek istedim," diye fısıldıyorum sonunda.

Rudy bir adım geri çekildi. "Bunca zamandır hamile miydin?"

"Bu adamla yatıyor musun?" diye sorar Phil, yatağın diğer tarafına geçerek. İki adam üzerimde dikilirken, gözlerim birinden diğerine kayar. Kalbim hızla çarpmaya başlar ve gözlerimi kapatırım, kapana kısılmış, klostrofobik ve çok aptal hissediyorum.

Bu benim kendi hatam. Rudy ile ilişkiye girmem benim hatam. Phil'e nerede olduğumu söylemem benim hatam. Hamile kalmam da benim hatam. Doğum kontrol haplarımın bittiğini biliyordum ve yeniden reçete yazdırdığımda üç gündür hap almadığımı biliyordum. Ama yine de Phil ile seks yapmayı seçtim, değil mi?

Kanser benim hatam mı bilmiyorum, ama kesinlikle öyle hissediyorum.

"Iliana," diye bağırır Phil. "Soruma cevap ver."

Bunu yapmasından nefret ediyorum. Bana çocuk muamelesi yapıyor ve sanki hakkı varmış gibi azarlıyor. Eski sevgilime kaşlarımı çatarak bakıyorum ve onda ne bulduğumu merak ediyorum.

"Sen gittin Phil, bu yüzden kiminle yattığının seni ne ilgilendirdiğini anlamıyorum. Ben farkında olmadan başka bir adamla birlikteyken, bu odaya girip bana hayatıma devam etmemem gerektiğini söylemeye ne cüret edersin? Yoksa evde seni bekleyen bir karın ve çocukların olduğunu unuttun mu?"

"Eski karım," diye
tükürüyor.
Gözlerimi
kırpıyorum. "Ne?"

"Onu terk ettim. Ben buradayım, ama sen yeni biriyle birlikte misin? Çok zaman almamış."

"Karını benim için mi terk ettin?" diye fısıldarım, şaşkınlıktan başka bir şey hissetmiyorum.

Benim durumumun tüm olası sonuçları arasında, Phil'in evliliğini bırakıp benimle birlikte bebeğimi büyötmeye gelmesi aklımın ucundan bile geçmemişti. Phil, benden ayrılmadan hemen önce çocuğumu aldırmanı istediğinde, onu son kez gördüğümü düşündüm. O zamanlar naif olduğum için buna da sevindim. Her şeyi kendi başıma yapabileceğime emindim.

Bu, kanser teşhisi konmadan önceydi.

Aklım karışıyor ve Rudy'nin kapıya doğru yürüdüğünü görünce onun orada olduğunu hatırlıyorum.

"Rudy!" diye sesleniyorum. "Bekle."

Kapıda durur, gözleri benden Phil'e, Phil'den bana kayar. "Buraya gelmemeliydin," der. "Bu bir hataydı."

"O zaman git lan, pislik," der Phil omzunun üzerinden.

"Phil, dur," diye uyarırım. Her zamanki gibi. Bu adamın her zaman öfkesi vardır. Onun neyini sevmiştim ki? Belki İtalya'dayken her şey biraz daha romantik gelmişti.

Rudy'yi geri çağırmak için oturmaya çalışırım, sonra göğsümde yayılan acıdan yüzümü buruştururum.

Rudy durur, bana doğru yarım adım atar. Sonra yüzü sertleşir, arkasını döner ve kapıdan çıkar.

Bir hemşire telaşla içeri girer. Adı Wendy'dir ve bütün gece benimle ilgilendiği için vardiyasının sonuna yaklaşmış olmalıdır. Nazik, kibar ve inanılmaz derecede verimlidir, ama çelik gibi bir iradesi vardır. Saçları, ensesinde zar zor toplayabildiği buklelerle karmakarışıktır. Zengin, koyu teni, giydiği mavi önlükle

ve odamdaki davetsiz misafire kaşlarını kaldırır. Artık bakışlarında yumuşak bir nezaket yoktur. "Her şey yolunda mı?" Gözleri Phil'e dikilir. "Sen kimsin?"

"Ben babasıyım," diyor Phil, yüzünde sert, bulldog gibi bir ifade belirliyor.

Hemşire gözünü bile kırpmadı. Bana döndü. "Onun gitmesini ister misin?"

"O benim kalmamı istiyor," diyor Phil, hemşireye doğru bir adım atarak.

Hemşire elini kaldırır. "Beyefendi, bir adım daha atarsanız güvenliği çağırırım.

Lily, bu adamın burada kalmasını mı istiyorsun, yoksa gitmesini mi?"

Nefesimi biraz alıp yastıklarına yaslanıyorum. "Gitsin," diye fısıldıyorum. "Sanırım uyumam lazım."

Phil kekeliyor, ama hemşire elini odamın kapısına doğru uzatıyor. "Kadını duydun. Çık dışarı."

"Daha sonra geri geleceğim," diyor Phil, ve bu biraz tehdit gibi geliyor. Sadece gözlerimi kapatıyorum. Bunlarla uğraşacak enerjim yok.

Wendy alaycı bir gülümsemeye kapıyı arkasından kapattı. "O bir kazanan biri gibi görünüyor."

Acı bir kahkaha atıp gözlerimi açtım. Ona dönüp tansiyonumu ölçmesini izledim ve uzun bir nefes verdim. "Sanırım her şeyi mahvettim, Wendy. İstedğim adam, şu ana kadar hamile olduğumu bilmiyordu ve bana asla üvey baba olmak istemediğini söyledi. Çocuğumun babası meme kanserinden haberdar değildi. Onun bebeğimin yanına yaklaşmasını istemiyorum, ama bana karısını benim için terk ettiğini söyledi. Her şey berbat durumda."

O, benim dosyama notlar alırken homurdanıyor. "Şu anda bunların hiçbirini dert etme. Ego sorunu olan küçük bir adam ya da kafasını kışından çıkarmayıp seni olduğun gibi kabul etmeyen sarışın yakışıklı adamdan daha önemli şeyler düşünmen gerekiyor."

Bu seferki kahkaham biraz daha hafif. "Biliyor musun, bu onun hakkında duyduğum en doğru tanım olabilir."

"Hangisi?" Kaşlarını kaldırıp sırtıyor.

"İkisi de." Gülererek başımı salladım. "Ama ben Phil'i kastettim. O kibirli, küçük ve ego sorunu var. Onunla seks yaptığımı inanamıyorum."

"Onun tipini tanıyorum. Çekiciliklerini musluk gibi açıp, aynı hızla kapatıyorlar," diyor, sonra dosyayı yatağımın başındaki yerine geri koyuyor. "Doktor Gilmore birkaç dakika içinde burada olacak ve bir saat içinde kahvaltı servis edecekler. Annen ve kız kardeşlerin bugün geri geliyor mu?"

Başımı sallıyorum. "Henüz gelmemiş olmalarına şaşırdım."

"Bugün yine bir kutu ikramlık varsa, bana o yaban mersinli keklerden bir tane ayırmalarını söyle," diyor ve bana göz kırptıyor. Eli omzumu sıkıyor. "Her şey yoluna girecek, Lily. Bana güven."

Başımı sallayıp hemşirenin gitmesini izliyorum, yanımda bir kadın daha olduğu için minnettirim. Son birkaç ayda öğrendiğim bir şey varsa, o da zor zamanlarda kadınların erkeklerden çok daha güvenilir olduğudur. Çok daha güvenilir.

DOKTORUM ameliyatın başarılı olduğunu onaylıyor ve birkaç gün içinde hastaneden taburcu olabileceğime emin. Tüm kanser hücrelerini aldıklarını düşünüyorlar, bu da iyi haber. Annem, Trina ve Candice binlerce soru soruyorlar ve burada oldukları için mutluyum. Kelimeleri anlamaya bile gücüm yok, tıbbi prosedürler ve takip tedavileri hakkında ayrıntılar sormayı bırakın.

Önce uyku. Sonra ev. Ondan sonra, enerjim olduğunda, yaklaşan kemoterapiyi düşüneceğim. O da bittiğinde, yaklaşan doğum ve doğum sürecini bile düşünebilirim. Gerçek annelik çok uzak bir ufukta.

Rudy ve Phil şu anda umurumda bile değil. Annem, ben bulanık bir uykuya dalarken yastığımı kabartıyor, bir eliyle karnımı okşayarak büyüyen karnımı hissediyor.

Şu anda düşünmem gereken daha önemli şeyler var.

OTUZ DÖRT RUDY

HAMİLE.

Hamile.

Başka bir adamın çocuğuyla.

Avuç içlerim acıyana kadar direksiyona yumruklarımı vuruyorum, sonra büyük, kutu gibi hastane binasına öfkeyle bakıyorum.

Ne oluyor lan?

Derin bir nefes alıp, bir anlığına gözlerimi kapatıyorum. Buraya gelirken ne bekliyordum ki? Tek boynuzlu atların gökkuşağı ve kelebekler osurup, benim sonsuza kadar mutlu yaşayacağımı mı?

Şimdi gerçeği biliyorum: Lily beni uzaklaştırarak bana gerçekten bir iyilik yaptı. Onun yalanı - bir ihmal yalanı, ama yine de bir yalan - ihanetin acısını yaşıyor. Ona eski sevgilimden ve kendi çocuğum gibi gördüğüm çocuktan bahsettikten sonra bile, bana neler olduğunu söyleme nezaketini göstermedi. Neden? Tepkimden mi korktu? Aptal gibi ona tutunmaya devam etmemi mi istedi? İlk randevumuzda bana söyleyip ikimizi de bir sürü sorundan kurtarabilirdi.

Kontak anahtarını çevirirken, bunun işe yarayıp yaramayacağını merak ediyorum. Gün batımını birlikte izlerken bebeğini bilseydim, onu bir daha görmek istemez miydim? Kanserinden bahsederken bana hamile olduğunu söyleseydi, onu korumak için hala o derin arzuyu hisseder miydim, yoksa çekip gider miydim?

Bu sorulara nasıl cevap vereceğimi bilmiyorum. Göğsüm paramparça olmuş gibi hiss ediyorum, çünkü tek istediğim onun odasına geri dönüp ona sarılmak.

Ama sonra ne olacak?

Phil'in karısını onun için terk ettiğini öğrendiğinde sesini duydum. *Umutlu* geliyordu.

O beni istemiyor. Muhtemelen sadece dayanabileceği bir erkek istiyordu ve ben ona bu şansı veren aptaldım.

Lastikler gıcırdayarak, otoparktan çıkıp şehre geri dönüyorum. Ofis binamın önüne park edip içeri giriyorum, kapımı kilitleyip kendimi işe gömüyorum.

Ilana bana yalan söyledi. Benden sır sakladı. Eski sevgilimin bana yaptığı şeyi yaptı, yani beni kendine bağladıktan sonra altımı oydu. Şimdi bitirmek en iyisi, çünkü başka ne olabilir ki?

Babalık hakkım bir kez daha elimden alınmadan önce başka bir adamın çocuğuna bağlanan aptal olmayacağım. Asla bir kadınla tanışıp gün batımına doğru yola çıkmayacağım. Tek gecelik ilişkilerim olacak. Sikişeceğim. Ölene kadar bekar kalacağım.

Zaten hep böyle olacağını biliyordum, değil mi? Hiçbir şey değişmedi.

Ama güneş batarken ve ben ofisimde kilitli kaldığımda, her şeyin farklı olduğunu hissetmekten kendimi alamıyorum. Göğsümdeki bu acı bir türlü geçmiyor.

OTUZ BEŞ LILY

ANNEM işini yapar gibi müdahale ediyor. Hastanede Phil'i bir daha görmüyorum, ama kapımın dışında onun sesini duyduğumu sanıyorum. Taburcu olduğumda Candice beni eve getiriyor ve yerleşene kadar benimle kalıyor, sonra annem geceyi geçirmek için geliyor.

Biraz yalnız kalmak isterdim, ama hareket etmek acı veriyor ve kendimi zayıf ve yorgun hissediyorum. Neyse ki sabah bulantısı yok, bu iyi bir şey.

Evde üç gün geçirdikten sonra, göğsümdeki ağrı zonklamaya ve rahatsız edici bir kaşıntıya dönüştüğünde, sonunda Phil'in sayısız telefonlarından birine cevap veriyorum ve onun düşmanca tavrına kendimi hazırlıyorum. Bir kez olsun, dairemde yalnızım. Annem market alışverişine çıktı, iki kız kardeşim de meşgul. Nora uğramadı ve eminim ki yine Reno'dadır.

"Lily," diyor, sesi yumuşak. "Cevap verdiğine sevindim." O çekicilik musluğu sonuna kadar açılmış ve ben duvarlarımı örtecek kadar güçsüzüm.

Kanepeme uzanıp gözlerimi kapatıyorum. "Merhaba Phil." "Nasılsın?"

"Harika," diye cevap veriyorum, ama hiç de öyle hissetmiyorum.

Bir duraklama olur. "Seninle görüşmek istiyorum. Konuşmak istiyorum. Hastanede yaptıklarım için özür dilerim, ama seni başka bir erkekle görmekten nefret ettim."

Ne diyeceğimi bilemiyorum. En son yapmak istediğim şey Phil ile konuşmak, ama o benim çocuğumun babası ve beni görmek için Heart's Cove'a kadar gelmiş. Onunla konuşmam gerekmez mi?

İç çekiyorum. "Yarın buluşabiliriz."

"Harika," diyor, sesinde bir parça kendini beğenmişlik var. "Cove Boulevard'daki kafeye ne dersin? Four Cups?"

Yüzümü buruşturup duraksıyorum. Bir yandan, Four Cups'ta buluşursak hiç mahremiyetim olmayacağını biliyorum. Kız kardeşim bu mekanın ortağı

aynı zamanda tüm arkadaşlarının, yani bizim arkadaşlarımızın da buluşma noktası. Annem, Dorothy ve Margaret her zaman oradadır ve Rudy'nin de orada olmayacağını garanti yoktur.

Öte yandan, Four Cups evim gibi hissettiriyor. Phil pislik gibi davranmaya başlarsa, onu kovmak çok daha kolay olacak.

"Tabii," dediğimi duyuyorum. "Saat 10'da mı?" "Sabırsızlanıyorum," diyor ve telefonu kapatıyor.

CANDICE, barista Sven ile birlikte tezgahın arkasında duruyor, ikisi de her zamanki pembe *Heart's Cove Hotties* tişörtlerini giyiyor. Fiona, yanlarında duran bir klips tahtası ile arkalarındaki kahve torbalarını düzenliyor. Üçü de bana bakıyor ve ben pencere kenarındaki koltuğa oturmadan önce onlara el sallıyorum. Yorgun bir nefes alıyorum.

Şu anda kullandığım tek ilaç ibuprofen olduğu için, kendimi kafeye arabayla götürerek dünyaya güçlü ve bağımsız bir kadın olduğumu kanıtlamaya karar verdim — ve bu güçlü, bağımsız delinin ameliyattan sonra eski sevgilisiyle konuşmak için birkaç gün daha beklemesi gerektiğini hemen fark ettim. Dairemden Four Cups'a kadar olan birkaç bloklu mesafeyi kat etmek beklediğimden çok daha fazla çaba gerektirdi. Direksiyonu çevirmek kolumu acıtıyordu ve otomatik vitesli bir araba kullandığım için minnettardım. Hemen dışarıya park ettim ve içeriye girdim, şimdiden uykuya ihtiyacım olduğunu hissediyorum.

"Al," dedi Candice, önüme bitki çayı koyarken. "Bir şey ister misin? Yemek falan?"

Kafamı sallıyorum. "Phil ile buluşacağım."

Yüzü sertleşir. Kız kardeşlerime, Phil'e bebekten bahsettiğimde nasıl tepki verdiğini anlattım ve ailemin onu pek sevmediğini söyleyebilirim. Onları suçlayamam. Görünüşe göre, hemşire Wendy de onlara odamda yaşanan küçük çatışmayı anlatmış. Çünkü ailemin daha fazla cephaneye ihtiyacı vardı.

Ama bebeğimin babasını tanıma hakkı olmalı, bu yüzden buradayım. Daha olgun davranıyorum. Güçlü davranıyorum çünkü yapmam gereken bu.

Ameliyatımdan bu yana geçen birkaç gün, sadece netlikle doluydu. Hala bu parlak, sıcak bağı hissediyorum.

İçimde büyüyen bebek, sanki zihnimdeki sis kalkmış gibi. Artık *düşünebiliyorum*. Ve bebeğin babası da burada, en azından onunla konuşmam gerek.

Birkaç dakika sonra, nefesimi büyük ölçüde toparladığımda ve çayım içilebilecek kadar soğuduğunda, Phil kapıdan içeri giriyor, tanıştığımız güne kadar şık ve zarif görünüyor.

Milano'da, tıpkı bunun gibi bir kafede tanıştık. Arnavut kaldırımlı bir terasta oturmuş, espresso içip dizüstü bilgisayarında müşterilerimden birinin hesabını inceliyordum ki o yanımdan geçti. Gözlerimiz buluştu ve yemin ederim ki arka planda bir yaylı dörtlüsü çalıyordu. İtalyan güneşi sırtımı ısıtıyor, onun yüzünü altın bir ışıkla aydınlatıyordu ve işte o an oldu. O akşam birlikte yattık ve bana dünyaları vaat etti.

Takip eden aylarda Phil, ilk tanışmamız kadar gerçeküstü gelen hayat hikayesini anlattı. Amerika'da büyüdüğünü, yirmili yaşlarında Paris'e taşınarak dünya çapında ünlü modacılarla çalıştığını ve on yıl sonra kendi işini kurduğunu anlattı. Kendi çabalarıyla bu noktaya geldiğini söyledi. Kendini paralamış. Sonra başarmış ve ben de onun emeklerinin meyvelerini onunla birlikte tadabilen şanslı kadın olmuşum.

Paris'te kurduğu ailesinden bahsetmedi.

Bana anlattıklarının ne kadarı doğru, ne kadarı uydurma olduğunu hâlâ bilmiyorum. Muhtemelen hiç bilemeyeceğim de.

"Lily," diyor, geniş elini karşımdaki koltuğun koluna koyarak. "Seni görmek güzel. Geçen hafta cehennem gibiydi."

Ona zoraki bir gülümseme atıyorum. Onun için üzülmem mi gerekiyor? Ameliyat olan ve önünde hala bir sürü acı bekleyen kişinin ben olduğumu unuttu mu?

Bar tezgahına eğilip bir içki sipariş etti, sonra geri gelip oturdu. Bir an birbirimize baktık. Candice onun kupasını getirdiğinde, ona teşekkür etmedi. Ona bakmadı bile, sadece elini sallayarak onu uzaklaştırdı.

Sinirleniyorum. Bir insanın, kendinden aşağı gördüğü insanlara nasıl davrandığına bakarak onun hakkında çok şey öğrenebilirsiniz. Acaba o, onun benim kardeşim olduğunu bilseydi

kibar davranır mıydı?

Parmaklarını birleştirir. "Bana kanserden bahsetmeliydin. Gelirdim."

Çayımı yudumlarken, kendimi bir battaniye gibi onurla sardım.

"Gelmen gerekmiyordu."

"Desteğe ihtiyacın
var." "Benim
desteğim var."

"Kim? Şu sarışın pislik mi? Hadi ama Lily. Daha iyisini bulabilirsin.
Kaç yaşında? Yirmi beş mi?"

Cevap vermiyorum. Rudy'nin yaşının onunla hiçbir ilgisi yok.
Aslında, Rudy'nin bununla hiçbir ilgisi yok. Çay fincanımı masaya
bırakıp nefes alıyorum. "Neden buradasın, Phil?"

Phil benden uzaklaştığında, kalbim kırılmıştı. Bunalmış, yıkılmış ve
korkmuştum. Sonra teşhisimi aldım ve derin, karanlık bir çukura düştüm
ve kalbimin kırılmasının hiçbir şey olmadığını fark ettim. O andan
itibaren, çoğunlukla uyuşmuş bir tür dehşet hissettim. Rudy beni tekrar
uyandırdı ve şimdi, uzun zamandır ilk kez, tekrar kendim gibi
hissediyorum.

Karnımda bir çocuk varken ameliyat oldum. Eğer çocuğum benim
yaşadıklarımı atlatabilirse, eğer *ben* atlatabilirsem, o zaman Phil gibi
bir erkeğin bana sahte vaatlerde bulunmasına ihtiyacım yok.

Phil derin bir nefes alarak kendini topladı. "Lily, ben senin için
buraya geldim. Çocuğumuz için."

Başımı sallarım. "Çocuğumun bir babası olmasını isterim," diye
tarafsız bir şekilde cevap veririm. Gözlerimi kısarım. "Planın nedir?"

Phil arkasına yaslanır ve kahvesini höpürdeterek içer. Bu beni her
zaman rahatsız etmiştir. Höpürdeterek içmek. Kim her içeceği
höpürdeterek içer ki? Su, kahve, alkol... Hepsi iğrenç bir ses çıkarır.
Gözleri benimkilere bakar. "Planım buraya gelip sana mantıklı
davranmanı sağlamak. Şimdi bana neler olduğunu anlat. Neden
hamileyken ameliyat oldun? Bu güvenli olamaz."

Ameliyat olmak mı? Sanki başka seçeneğim varmış gibi? Sanki
kozmetik amaçlı göğüs estetiği yaptırıyormuşum gibi? Sanki tüm sağlık
ekibim *hayatımı kurtarmak* için bu kanseri bir an önce tedavi etmemi
şiddetle tavsiye etmemiş gibi?

Yüzümdeki ifadeyi görmüş olmalı ki, o çekicilik musluğu biraz açılıyor. "O benim de çocuğum, Lily."

Başımı sallıyorum. "Doğru." Teknik olarak. Biyolojik olarak.

Ellerini açıyor. "O zaman eşyalarını topla ve benimle eve gel." Bu sözleri sanki dünyadaki en doğal şeymiş gibi söylüyor. Sanki Heart's Cove'dan ayrılmam sadece bir seçenek değil, kaçınılmaz bir şey gibi.

Ona bakıyorum ve onunla nasıl seks yaptığımı merak ediyorum. Elbette, çekici. Başarılı. Çekiciliğini tamamen kontrol edebiliyor. Ama o kadar... *kibirli*. Ve lanet olası bir şekilde küçümseyici.

"Ev mi?" diye soruyorum zorlukla. "Ev nerede?"

"Seni Milano'daki daireme yerleştireceğim, bebeğim. Her şey senin için hazır. Bebek odası için de yeterli yer var, bir dadı tutabiliriz. Orada yardım alacaksın."

Bu adamın cüretkarlığını anlamaya çalışırken kaşlarımı çatıyorum. "Bebeğim doğmadan birkaç ay önce tüm ailemi ve sağlık ekibimi bırakıp seninle Milano'ya gitmemi mi istiyorsun? İtalya'da doğum yapmamı mı istiyorsun?"

"Senin ait olduğun yerde olmanı istiyorum."

Sanırım alternatif bir evrendeyim. Bu adam gerçek mi? "Sen benden ayrıldın, Phil. Bebeğimi aldırmamı söyledin ve çekip gittin. Aylardır senden haber almadım." Öne eğildim. "Benim hiç bilmediğim bir karın ve çocukların var. Neden seninle gitsem ki? Hayatımın geri kalanında başka birinin karısı olmak için mi?"

Phil'in yüzü sertleşir. "Tabii ki hayır. Senin için karımı terk ettim, Lily." Bir an duruyorum. "Bunu söylemiştin."

"Buradayım, değil mi?"

"Yedi ülkede evin var, Phil," diye hatırlatırım. "Buraya gelmek, normal hayatından pek de farklı değil."

Dudaklarında çirkin bir alaycı gülümsemeyle odaya bakınıyor. "İnan bana, bebeğim, normal hayatımdan farklı."

Doğru. Çünkü o, dünyanın tüm haute couture tasarımcılarıyla dostluk kuran, başarılı bir kumaş tedarikçisi. Nasıl unutabilirim ki?

Düşünmek için bir an zaman kazanmak amacıyla çayımı yudumlarım. Bardağı masaya koyduğumda, gözlerine bakarım. "Gerçekten karını benim için mi terk ettin?"

Yüksek bir patlama sesi beni irkiltir ve en yakın tezgahın arkasında Candice'i, vitrinlerden biriyle uğraşırken görürüm. Arkasında duran vitrinlerden birinin kapısı, çok sert kapatıldığı için açık kalmış gibi sallanmaktadır. Candice... kızgın görünüyor.

Phil fark etmiyor. "Evet. Senin için, bebek için yaptım."

Bir şeyler tutarsız. Karşımdaki adama gözlerimi kısarak, arkama yaslanıyorum. "Diğer çocukların ne olacak?"

"Onlar ne olacak?"

Elimi karnıma koydum. "Neden bu bebek birdenbire mevcut çocuklarından daha önemli hale geldi? Bana, 'Ya ondan kurtul ya da hayatımdan çık' demiştin." Gözlerim sertleşti. "Neden fikrini değiştirdin?"

Adam sinirlenir. Buna alışık değildir. Milano'da tanışmıştık ve ben ara sıra bir arkadaşım olduğu için mutluydum. Aşık olduğumu sanıyordum, ama gerçekte neydi bu? Hayatıma girip çıkıyor, beni romantik akşam yemeklerine götürüyor, sonra üstüme uzanıp uykuya dalmadan önce boşalana kadar içime giriyordu. İki ay boyunca görüştükten sonra bile benim muhasebeci olduğumu bilmiyordu. Ona hiç soru sorduğumu sanmıyorum. Her zaman sadece varlığını kabul ettim.

Artık değil.

"O bebek benim kanımdan." Parmağını karnıma doğru uzattı. "Artık kes şunu, Lily. Valizlerini topla ve benimle gel. Uçak biletlerini ayırttım. Sabaha Milano'da olabiliriz."

Bir patlama daha duyulur, ama bu sefer Candice dolabı kapalı tutar. Omuzlarını kaldırarak yavaşça döner ve tezgâhın üzerinde bir yeri bulaşık beziyle şiddetle ovmaya başlar, her kelimayı dikkatle dinlediği bellidir.

Dudaklarım neredeyse seğiriyor. Bunun benim hayatım olduğuna inanamıyorum — ve bundan biraz zevk almam kötü bir şey mi? Çok şey yaşadım. Kendi ölümümün, bebeğimin ölümünün korkusuyla yüzleştim... ve hala bu durumun içindesin.

Phil'in kibiri ve küçümsemesi hiçbir şey.

"Neden Milano?" diye soruyorum, çünkü yüzünün kızarması hoşuma gidiyor. "Ana üssünün Paris olduğunu söylemiştin, değil mi?" Gözlerim

gerçekleşince gözlerim büyüdü. "Gerçekten karını terk ettin mi? Yoksa bu sadece beni Milano'da tutmak ve senin küçük İtalyan metresin olmamı sağlamak için bir yol mu?"

Phil kahve fincanını o kadar sıkı tutuyor ki tırnakları beyazlaşıyor. "Senin için ailemi terk ettim, Lily."

"Ondan boşandın mı? Gerçekten mi?"

Phil koltuğunda kıpırdanır. "Sadece belgeleri imzalamamız gerekiyor." Gözlerim kısılır. "Kim belgeleri imzalamak zorunda?"

"İkimiz de."

"Yani ayrıldınız ama boşanmadınız mı?"

"Ne önemi var?" diye patladı. "Buradayım, değil mi?"

Candice şimdi bize en yakın tezgaha yaslanmış, çalışıyormuş gibi bile davranmıyor ve çok, çok hareketsiz duruyor. Bakışlarının üzerimizde fiziksel bir ağırlık gibi olduğunu hissedebiliyorum.

"Sadece durumu anlamaya çalışıyorum," diye tarafsız bir şekilde cevap veriyorum. "Karın burada olduğunu biliyor mu?"

"Eski karım," diye yanıtladı ve ben de teknik olarak hala karısı olduğunu söylememeye karar verdim.

Kaşlarımı kaldırıyorum.

Rahatsız bir şekilde ayaklarını sürter. "Biriyle tanıştığımı biliyor." "Biriyle tanıştın," diye yavaşça tekrarlarım. "Peki ya bebek?"

"Ne olmuş ona?"

"Eşine, eski eşine, bir çocuğun olduğunu söyledin mi?" "Bunun ne alakası var lan?" Phil, ellerini havaya kaldırarak tükürdü.

. "Lily, ben buradayım ve artık birlikte olabiliriz."

Neredeyse gülmeye başlıyorum. Phil öncelik listemde o kadar aşağıda ki, bir nokta bile değil. Kanser teşhisi insana bunu yapar. Bebek insana bunu yapar. Her şeyi net bir şekilde odak noktasına yerleştirir. Aylarca onun yanındaki kadın oldum, farkında bile değildim, ve hamile kaldığımda, benden onu aldırmamı istedi. Sonra çekip gitti ve *aylarca* bana tek kelime etmedi. Şimdi de mutlu bir aile gibi davranmamızı mı istiyor? Hayal mi görüyor? "Biz ayrıldık ve kaldığımız yerden devam etmek istemiyorum. Karını benim için terk ettiysen, bunu birkaç ay geç yaptın."

Phil'in dudakları hırılayarak kıvrıldı. "Buradayım çünkü sen hapi doğru düzgün almayacak kadar aptaldın ve kendini hamile bıraktın."

Kaslarım gerildi. Gözlerinde çirkin bir şey vardı. Artık yüzündeki kızarıklık hoşuma gitmiyordu. Bir süre eğlenceliydi, çünkü onu kışkırtıp çekici görünüşünün altında yatan gerçek pisliği görebiliyordum. Ama bu konuşmanın aldığı yön hoşuma gitmiyordu. "Bu tek başına yaptığın bir şey değildi, Phil," diye tısladım, öfke içimi kapladı. . "Bebek yapmak için iki kişi gerekir."

"Bu senin lanet olası hatan, Lily. Ve şimdi senin hasta olduğunu öğrendiğim için, o çocuğu doğurabilecek durumda mısın diye anlamaya çalışıyorum. Doktor bana kemoterapiye ihtiyacın olduğunu söyledi, Lily. Yani doğmamış çocuğumuzu zehirlemenin yanı sıra onu ameliyat travmasına da maruz bırakmayı mı planlıyorsun? Ne lanet olası bir anne olacaksın sen."

Donup kalıyorum. Phil, sadece birkaç cümle ile endişelerimin özüne inmeyi başardı. Sanki beni bir neşterle kesip içimi kazıyarak beni nasıl incitebileceğini tam olarak bulmuş gibi. Ben de kendime bunu söylemiyor muydum? Yeterince iyi olmadığımı? Başarısız olacağımı? Tıbbi ekibim bana bunların güvenli olduğunu söylese de, anneliğe tamamen yanlış bir adımla başladığım hissini bir türlü atamıyorum.

Gözlerim doluyor, ama ağlamayacağım.

Ağlamayacağım.

Bu pislik, bu bebeği yapmak için DNA'sını bağışlamış olabilir, ama ben, onun bana yaptığı gibi bu bebeğe zarar verememesi için dişimi tırnağıma takıp mücadele edeceğim. Hamile olduğumu öğrendiğimden beri öğrendiğim bir şey varsa, o da benim güçlü olduğumdur. O kadar güçlüyüm ki, neden kaçmam gerektiğini düşündüğümü merak ediyorum. Tüm o uluslararası seyahatlerde kendimi bulamadım. Ne istediğimi anlamak için ülkeden ülkeye dolaşmam gerekmiyordu.

Sadece kafama bir tahta parçasıyla bir tokat yemem gerekti, böylece gerçekten önemli olanın ne olduğunu görebildim.

Bebeğim. Ailem. *Evim*.

Ayrıca destek aldığımı da öğrendim. Arkamda, gülmeye, ağlamaya ya da karnımı doyurmaya ihtiyacım olduğunda yanımda olan bir kadın ordusu var.

"Sen bir hiçsin," diye tısladı Phil, yüzü hırçın bir ifadeyle buruşmuş. "Milano'da tuttuğum bir kadın, ve şimdi bu boktan kasabada bulunuyorum çünkü sen aptalca hamile kaldın."

Düzinelerce fincan tezgahdan düşer ve kırılan seramiklerin çıkardığı gürültüyle yanıımızdaki yere çarpar. Phil irkilir, geriye doğru çekilir ve Candice, ellili yaşlarına yaklaşmış bir kadın değil de, genç bir kız gibi tezgahın üzerinden atlar. Kenardan atlarken hareketleri zariftir, yüzü ise fırtına gibidir. Kız kardeşim tezgahdan iki eliyle bir servis tepsisini kapar ve sanki onun kafasına indirmek üzereymiş gibi omzuna kadar kaldırır.

"Gitme vaktin geldi," der, yumuşak ve sakın bir sesle, kasıtlı olarak. Gözlerindeki tehdit açıkça bellidir.

Phil alaycı bir şekilde, "Ben para ödeyen bir müşteriyim," der.

"Umurumda değil." Candice harika, korkunç ve öfkeli görünüyor ve onu hiç bu kadar sevmemiştim. Tepsiyi biraz daha yukarı kaldırır ve Phil endişeli görünme nezaketini gösterir.

Ayağa kalkar. "Denedim, Iliana. İyi bir hayatı çöpe atıyorsun. Sen ve bebek her şeye sahip olabiliydiniz, ama sen bu bok çukurunda kalmayı tercih ettin. Her şey mahvolduğunda bana yalvarmaya gelme ve doğum belgesine benim adımlı yazdırma." Bana son bir kez zehirli bir bakış atar, gözlerini Candice'e çevirir ve kapıdan çıkar.

Kendimi... tuhaf hissediyorum. Biraz kopuk.

Elbette rahatladım. Onun uzaklaşıp beni saçımdan tutup dünyanın öbür ucundaki yabancı bir ülkeye sürüklemeyeceği için rahatladım. Ama aynı zamanda çok da üzgünüm. Çocuğumun babası olmayacak. Kafamda dönen, en çok korktuğum şeyleri hatırlatan o nefret dolu sözleri saymıyorum bile. Ya o haklıysa? Ya ben gerçekten anne olmaya uygun değilsem? Vücudum şu anda olması gerektiği gibi çalışmıyor. Bundan sonra olacıklara gülünç derecede hazırlıksızım.

Candice'in ayakkabıları kırık fincanların üzerinde çıtırdıyor. Yüzü kızarmış, elleri titriyor, bana dönüyor. "Onu öldürmemi mi istiyorsun? Jen, cesedi ortadan kaldırabilecek bir domuz çiftçisi tanıyor."

Ablama göz kırparak, sözlerini iyice sindirdim. Sonra Fiona bir süpürgeyle yavaşça yanıımıza geldi, süpürgeyi duvara dayadı ve ellerini beline koydu. "Ben de yardım ederim. Grant'in atölyesinde onu minicik parçalara ayırmak için kullanabileceğimiz her türlü alet var. Geçen hafta bana masa testeresini nasıl kullanacağımı gösterdi. Oldukça eğlenceli."

Bana tamamen ciddi bir şekilde bakıyorlar ve dudaklarımın seğirdiğini hissediyorum. Sonra üçümüz uygunsuz, gürültülü bir kahkaha atıyoruz ve içimdeki tüm gerginlik kayboluyor.

Cinayet niyeti kadar dostluğu anlatan başka bir şey yoktur.

Gözlerimi nihayet silerken gözyaşlarım kaşıntılı peçeteye sızıyor, kahkahalarım yavaş yavaş azalıyor. Bir iç çekerek koltuğuma yaslanıyorum. Vücudum kırılmış ve bitkin hissediyor, ama bir şekilde daha hafif.

Bu kardeşliği hiçbir şeye değişmem. Hele de Sir Charming Fuckwad ile İtalya'ya bir uçuşa hiç değişmem.

Sonra kafenin kapısı o kadar sert açılır ki duvara çarparak bir çukur bırakır. Rudy, yüzünde sert bir kararlılık ifadesiyle içeri girer. Candice, Fiona ve odadaki diğer müşterileri tamamen görmezden gelerek doğrudan bana bakar.

Bir avcı gibi bana doğru yürüdü ve ben koltuğumda donakaldım. Dünyada hiçbir şeyi umursamayan mutlu, karizmatik Rudy artık yoktu. Karşımdaki adam tehlikeliydi. Kararlıydı. Gözlerimi kırptım ve bir anda karşımda belirdi. Sonra, tek kelime etmeden, elini enseme doladı, başımı ona doğru eğdi ve dudaklarını dudaklarıma bastırdı.

OTUZ ALTI LILY

RUDY BENİ ÖPÜYOR.

Beni *sertçe* öpüyor. Bu bir öpücükten çok bir sahiplenme gibi. Dilini ağızıma sokuyor ve boynumun arkasını o kadar sıkı tutuyor ki ona yapışıp kalıyorum. Aptalca bir şekilde vücudum ısınır ve şehvet damarlarıma yayılır. Birkaç gün önce mastektomi oldum ve şimdi vücudum seks mi istiyor? Neyim var benim?

Rudy öpüşmeyi keser ama çok geri çekilmez. İkimiz de nefes nefeseyiz ve eli başımın arkasındaki saçları okşuyor. Bu hissi seviyorum. Kokusu hoşuma gidiyor. Onun burada olmasını seviyorum, zor zamanlarda parmaklarımı gömleğine geçirebileceğim güçlü bir adam. Alnını alnıma yaslar ve gözlerini kapatır.

Bu çok iyi geliyor. Onun yakınımda olması çok, çok iyi geliyor. "Lily," diye iç geçiriyor, sanki benim adım onun kurtuluşuymuş gibi.

"Rudy." Nefesim hala kesik kesik ve bu şekilde öne doğru oturmaktan koltuk altımda bir ağrı var. Durum daha da kötüleşmeden bir ağrı kesici daha almalıyım, ama hamilelik sırasında ilaç almaktan hala biraz rahatsızlık duyuyorum. Bebeğime yeterince acı çektirdiğimi hissediyorum. Zavallı şey benimle birlikte kemoterapiye girecek ve ben onu emzirme şansını bile hiç yakalayamayacağım. Bebeğin hayatı pek de kolay başlamıyor. Tekrar hareket ediyorum ve koltuk altımdan göğüs kemiğime kadar bir başka acı dalgası geliyor.

Rudy'nin tutuşundan kurtulmaya çalıştığımda, parmaklarını saçlarımda sıkılaştırıyor. "Bebek umurumda değil," diyor sertçe. "Seni istiyorum, Lily. Sen benim kadınımsın. Tek kadınımsın. Yanımda olmanı istiyorum."

Diğer elini karnımın üzerine kaydırıyor ve birdenbire öfkeleniyorum.

Bu adamlar buraya gelip bana, bedenime sahip olma hakkına sahip olduklarını düşünerek ne yapıyorlar? Aniden, kolunu başımın arkasına dolması o kadar da hoş gelmemeye başladı. *Boğucu* geliyor. Milan'da, tanıdığım herkesten ve her şeyden uzak, kilitli bir kapının ardında bir daireye tıklılmak gibi geliyor. *Bu benim kararım* olması gerekirken, biri hayatıma *zorla* girmeye çalışıyor gibi geliyor.

Elini itip başımı geri çekerek ona sert bir bakış attım.

Rudy dikleşir, kalın kaşları birbirine yaklaşıp. "Ne?" "Kafanı mı vurdun?" diye sorarım.

"Ne?"

"Hangi dünyada buraya gelip beni öyle öpmek kabul edilebilir? Hastanede, birinin kadınıyla konuşmaya cüret ettiği için öfkelenen bir mağara adamı gibi davrandıktan sonra mı? Bebeğim bir parazitmiş gibi benden uzaklaştıktan sonra mı?" Öfke içimi kaplar. Sadece Rudy'ye değil, tüm bu duruma karşı. Bunun için *vaktim* yok! Domuz ahırına ceset gömmekle uğraşmak istiyorum, aptal erkekler ve onların aptal egolarıyla uğraşmak değil.

"Hayır, Lily..."

"Sonra buraya gelip 'bebek umurumda değil' diyorsun. Seni bilmiyorum Rudy, ama bu babalığa pek de uygun bir tavır değil." Alaycı bir şekilde kollarımı kavuşturmak için hareket ediyorum, sonra yüzümü buruşturuyorum. Aptal ameliyat. Aptal göğüs. Aptal kanser.

Aptal Rudy!

"Öyle demek istemedim, Lily. Sadece senin yanında olacağımı kastettim. Sadece şaşırdım, hepsi bu."

"Ee?" Acı bir şekilde burnumdan soludum. "Ee ne olmuş? Hamile olduğuma şaşırdın. Harika. Ben de şaşırdım. Senden sadece geçici bir ilişki istedim Rudy. Çocuğumun üvey babası olmanı istemedim."

O sinirlendi. "Bu sıradan bir seksten daha fazlasıydı."

"Tamam. Daha fazlasıydı. Sonra bitti. Sanki ayaklarının dibine düşüp beni kurtarmanı isteyecekmişim gibi buraya öylece giremezsin. Bunu *aştım* Rudy. Erkeklerin beni kurtarmaları ve yanımda olmaları gerektiğini düşünmelerini aştım. Ben *iyiyim*. İyi olacağım. Sana ihtiyacım yok. Sadece yalnız kalmak istiyorum!" Küçük konuşmam tiz bir sesle sona eriyor ve yüzümün duygudan kızardığını biliyorum.

Rudy'nin yüzü tamamen boşalır. Daha dik durur ve bir adım geri atar. Topuğu kırık bir fincan parçasına basar, ama aşağıya bakmaz bile. Boğazı yutkunurken sadece gözlerime bakar. Sonra çenesi keskin bir şekilde aşağı doğru hareket eder. "Haklısın. Buraya gelmemeliydim."

Onun topuklarını dönüp uzaklaşmasını izlerim, kapının üzerindeki neşeli çanlar sanki benimle alay edercesine çınlar.

Candice ve Fiona'nın gözleri başımın yan tarafına dikilmiş durumda, ama ben sadece öne eğilip çay fincanımı alıyorum. Uzun süre masada durduktan sonra soğuk ve acı tadı yokmuş gibi davranarak, nazikçe bir yudum alıyorum. Kafamı çevirip iki kız arkadaşımın bakışlarıyla karşılaşıyorum. "Ne var?"

Fiona boğazını temizledi ve tezgaha dayadığı süpürgeyi aldı. "Ona ne düşündüğünü söyledin," dedi tarafsız bir sesle. "Bu kesin."

Candice, hala bana bakarak mırıldanıyor.

Başımı çevirip dümdüz önüne bakıyorum, öfkenin son kıvılcımları hala içimde yanıyor.

Öfke *iyi* geliyor, fark ettim. Keskin ve sert. Son birkaç ayı krizden krize sürüklenerek geçirdim, geleceğin getireceği her şeyden bunalmış hissediyordum.

Ama ameliyatımı atlattım ve evet, hala çok ağrım var, ama buradayım. Arabayla buraya geldim, bu sandalyeye oturdum ve bir değil, iki adama da beni rahat bırakmalarını söyledim. Umarım bunu yaparlar.

Jen, kafenin arkasındaki mutfaktan taze tuzlu karamelli brownie tepsisiyle çıkar. Bir tanesini tabağa koyar ve önüme bırakır, tek kelime etmeden başını sallar. Sonra Fiona süpürmeye başlar ve Candice kasaya geçer.

O brownie'yi Rudy'nin en sevdiği olduğunu unutmaya çalışarak son parçasına kadar yiyorum.

KEMOTERAPİM dört hafta sonra başlayacak. Kadın doğum uzmanları ve onkologlarla randevularım var ve hepsi bana her şeyin yolunda gittiğini söylüyor. Dinleniyorum, yemek yiyorum ve hatta biraz da çalışıyorum.

Haftada iki kez Dr. Gardner'ı ziyaret ediyorum ve o da kendimi toplamama yardımcı oluyor. Annem ve kız kardeşlerim o kadar çok bebek eşyası getiriyorlar ki, küçük dairem dolup taşıyor. Beşik duvarla yatağımın arasına sıkıştırılıyor, sallanan sandalye ise daracık oturma odamın diğer köşesine yerleştiriliyor. Banyomun köşesinde tavana kadar yığılmış bebek bezleri var.

Nora sık sık beni kontrol ediyor ve hatta Fallon'a benim için düzinelerce yemek pişirmesini sağlıyor, böylece dondurucum her zaman yeniden ısıtılmaya hazır ev yapımı yemeklerle dolu. Ona teşekkür ettiğimde, sadece göz kırpıyor ve onu her hafta geri gelmesi için süper özel küçük kız kardeş ikna gücünü kullandığını söylüyor, ben de şikayet etmiyorum. Adam yemek yapmayı biliyor.

Şanslı olduğumu biliyorum. Ve yalnız da değilim.

O haftalarda Phil'i düşünmüyorum, ama Rudy'yi düşünüyorum. Onu şehirde araba sürerken görüyorum ve her yerde şirketinin emlak ilanlarını görüyorum. Ona kaba davrandım. Biliyorum. Bana destek olacağını söylemek için geldi ve ben onu uzaklaştırdım.

Yine.

Ama yine de doğru karar verdiğimi düşünüyorum. Meme ameliyatından sonra hissettiğim netlik biraz azaldı, ama yine de her zamankinden daha kararlı hissediyorum. Rudy'nin beni baştan çıkarmasına izin verirsem, kendimi kaybedeceğimden korkuyorum. Bana dünyaları vaat etti, ama ben hayatım boyunca seyahat ettim ve bu tür vaatlere ihtiyacım olmadığını bilecek kadar çok şey gördüm. Bebeğimin iyi olacağını, benim iyi olacağımı bilmem gerekiyor.

Vücudum mükemmel derecede sağlıklı olmayabilir, ama bu kasabanın gördüğü en harika anne olacağım.

OTUZ YEDİ RUDY

HAYATIM DEĞİŞMEDİ. Haftalar geçtikçe, her şey Iliana kasabaya gelmeden önceki gibi aynı, bu yüzden onun beni reddetmesi beni rahatsız etmemeli.

Ama rahatsız ediyor.

İşe gidiyorum, eve geliyorum, evimle uğraşıyorum, Lee ile takılıyorum, büyükannemle vakit geçiriyorum ve hepsi bana çok anlamsız geliyor.

Lily'yi ne zaman görsem, kız kardeşleri, annesi ve arkadaşlarıyla birlikte, ben ise dışarıda kalıyorum.

Sonbahar yaprakları kırmızı ve altın rengine boyamışken, Georgia Neves ile tekrar karşılaşıyorum. Her zamanki gibi göz alıcı görünüyor ve bana geniş bir gülümseme atıyor.

"Rudy." Kollarını açıyor ve her iki yanağıma da havadan öpücükler konduruyor. "Bugün çok yakışıklısın."

Kot pantolon ve kazak kombinasyonuma bakıp gülümsüyorum. "Kendine engel olamıyorsun, değil mi?"

Kahkahası kaygısız ve belki de ilk kez, onun samimi olduğunu hissediyorum. Daha iyi bir erkek olsaydım, gözlerindeki gölgelerin arkasında ne olduğunu merak ederdim. Ama değilim ve tek düşünebildiğim, onu eskisi kadar istemediğim gerçeği.

Aklımda olan tek kadın Lily.

"Yarım kadeh şampanya içtikten sonra evimden kaba bir şekilde ayrıldığından beri seni görmedim." Göz kırpar ve ben onun bana kızgın olmadığını anlarım. "Kız arkadaşınla aran nasıl?"

Omuz silkiyorum. "Benim kız arkadaşım yok."

"Ah, tatlım." Kolumu sıkıyor. "Sana iyi haberlerim var." Yüzü aydınlanıyor. "En iyi arkadaşım buraya taşınıyor ve bölgedeki en güzel mülkleri ona gösterecek süper seksi bir emlakçı arıyor. Ona senin numaranı verdim."

Başımı sallarım. "Çok teşekkürler, Georgia."

"Bir şeyler içmek için vaktin var mı?" Georgia bana gülümser, kırmızı ruju dolgun dudaklarını dolgun bir şekilde şekillendirir. "Cantina bu öğleden sonra margarita spesiyali var."

"Sen bana hiç happy hour spesiyalleri arayan türden bir kadın gibi gelmedin."

Duygusal gülümseme alaycı bir ifadeye dönüşür. "Çünkü beni hiç tanıımıyorsun. Hadi. Tekila her şeyi düzeltir."

Bunun gerçeğin tam tersi olduğuna eminim, ama kolunu koluma takmasına izin veriyorum ve ağaçlıklı caddeden Meksika restoranına doğru yürüyoruz. Eylül sonunun güzel bir öğleden sonrası, hava ılık ama ferah ve tüm dünya nefesini tutmuş gibi.

Nedenini bilmiyorum. Belki de kafamı kıcımdan çıkarmam için

"Yeni evim bir iç tasarım blogunda yer aldı, biliyor muydun?" biliyor muydun?" diye soruyor Georgia, başını gökyüzüne doğru eğerek. Saçının bir buklesi omzuma düşüyor, ipeksi telleriyle samimi bir okşama gibi.

"Harika," diyorum, Lily'nin sokağından geçerken gözlerim yana kayıyor. Her zaman yürürken ya da arabayla geçerken bunu yapıyorum, çünkü ben çaresiz bir aptalım.

"Eski kocam gördü ve kafası patladı." Biraz kötücül bir şekilde gülüyor. "Sanırım beni sadece onu kızdırmak için bir şeyler yaptığımı düşünüyor."

"Öyle mi?" Gözlerimi Lily'nin evinin uzaktaki silüetinden ayırıp Georgia'ya bakıyorum.

Kolunu benim koluma sıkıca sarar. "Beşinci maddeyi kullanıyorum," der sinsi bir gülümsemeyle. "Boşandığımızı unutma eğiliminde, ki bunun benim sorunum olduğunu düşünmüyorum. Yatak odasına parlak pullar attığımdan beri çok huysuz davranıyor."

Şaşkın bir kahkaha atıyorum. "Ne yaptın?"

Georgia, koluma sarılan zarif, şık kadın, *eski kocasının yatak odasına parlak boya mı attı?*

"Biliyor musun," diye sohbet havasında konuşmaya başlar, "tavan vantilatörüne parıltı serpersen, onu çalıştırdığında *her yere* yayılır."

on. O, telefonuma çok kötü bir sesli mesaj bıraktıktan tam iki hafta sonra avukatın ofisine arabuluculuk görüşmesine gittiğimde gülmekten yerlere yattım. Kaşında hala birkaç parça parıltı vardı." Çantasını omzunda kaydırıp uzak ufka bakarak derin bir nefes aldı. "Aslında, onun seksi genç asistanı da öyle. Acaba onun yatak odasında ne yapıyordu?" Georgia'nın sesi sonunda biraz gerginleşir, ama bana parlak bir gülümseme gösterir. "Neyse. Sanırım bunu asla öğrenemeyeceğim."

"Üzgünüm, Georgia." Sessizce, kolunu sıkıca tutuyorum. Georgia'ya garip bir sevgi duyuyorum. Asla yakın olamayacağımızı biliyorum

—o kimseyi, hele ki bir erkeği kendine yaklaştırmazdı—ama yine de arkadaş olabileceğimizi hissediyorum.

Omuzlarını silkiyor. "Şu anda buradayım ve yakışıklı bir genç adamla margarita içeceğim. Instagram'ım için bir fotoğraf çekilebilir miyiz? Şüpheli bir yeni takipçim var, eski kocamın sapıkça davranışları olduğundan eminim."

Gülümsüyorum, içimde bir şey gevşiyor. Georgia ile olan bu ilişkiyi tercih ettiğimi fark ediyorum. Bana utanmadan flört etmiyor, sadece... yalnız. Belki de hepimiz öyleyiz. "Tabii," diyorum ona. "Seninle fotoğraf çektireceğim."

"Harika," diyor ve Cantina'ya doğru sokağa dönüyoruz. "Belki fotoğrafı yayınlamadan önce onun telefon numarasını engellemeyi kaldıracağım. Beni araması ve bağırması ne kadar sürer diye bahse girebiliriz. Bence otuz saniye sürer."

"İkinizin boşandığını fark etmiyor mu?"

"Tatlım, o çok katı bir adam. Muhtemelen kıcının ne kadar acıdığından başka bir şey düşünemiyor."

Kahkahayı patlatıyorum, sanki haftalardır ilk kez gülüyorum gibi hissediyorum — tam da Four Cups Café'yi geçerken ve Lily dışarı çıkarken.

Kahretsin. İnanılmaz görünüyor. Sonbahar öğleden sonra güneşi mi, hamileliği mi bilmiyorum, ama kadın ışıltı ışıltı parlıyor. Çikolata rengi saçları parlak ve gür, sırtına dalgalı bukleler halinde dökülüyor. Parlak ve geniş bir gülümsemeye gülümsüyor, ama beni görünce gülümsemesi kayboluyor.

Duruyorum, Georgia'nın kolu hala benimkine takılı ve tek yapabildiğim bakmak. Lily'nin karnının alt kısmında hafif bir şişkinlik var ve tek yapmak istediğim

dizlerimin üzerine çöküp dudaklarımı oraya bastırmak.

Hastanede yaptıklarımın dolaylı tam bir aptaldım. Ve bunu düzeltmek yerine, kahve dükkanına daldım ve kendi bölgesini işaretleyen bir kedi gibi onu öptüm. En iyi anım değildi. Beni itmesi hiç de şaşırtıcı değil.

Lily'nin gözleri Georgia'ya, sonra da birbirine kenetlenmiş kollarımıza kayıyor. Ağzı bir an için sıkışıyor, sonra yüzünü gevşetmeye çalışıyor. Başını sallıyor. "Rudy."

"Merhaba Lily. Georgia'yı hatırlıyorsun." Kolunu bırakıp yanımdaki kadına başımı salladım.

"Tabii ki." Eski müşteriye gülümser, bir elini karnına götürür. Burada olmak, onun kokusunu hafifçe alabilecek kadar yakın ama dokunamayacak kadar uzak olmak, göğsümü şiddetli bir şekilde acıtıyor.

"Cantina'nın margarita spesiyalini denemeye gidiyorduk," diyor Georgia, beni şaşırtarak. "Siz de gelmek ister misiniz?"

"Hayır," diye cevaplar Lily tereddüt etmeden ve içimden bir parça ölür. "Ben iyiyim. Ayrıca hamileyim. Margarita şu anda pek cazip gelmiyor."

Georgia'nın kaşları yukarı kalkar ve bana bakar. Bakışlarındaki soru açıktır.

Lily gözlerini devirir. "Onun değil." Çantasını omzuna asar, ama sadece bir askısını yakalar. Diğeri düşer ve çantasından hacimli bir nesne düşer.

Bir kitap.

Eğilip onu alıyorum ve ona doğum günü hediyesi olarak verdiğim *Grimm Masalları* koleksiyonunu görmek için çeviriyorum.

Onu saklamış mı?

Kapağa kaşlarımı çatarak bakıyorum, sonra bakışlarımı Lily'ye çeviriyorum. Kızarıyor ve bu gördüğüm en güzel şey. Serbest elimin parmakları avucumda kıvrılıyor, içimdeki her şey o şeftali rengi kızarıklığı parmaklarımla okşamak için duyduğum dürtüye direniyor.

"Bebek için okuyorum," diyor, gözlerime tam olarak bakmadan. "Bu çocuğun dünyaya biraz zorlu bir başlangıç yapacağını düşünüyorum, o yüzden kendimi pembe masallarla kandırmayayım bari. Karanlık ve çarpık olanlara sadık kalsam daha iyi."

Dudaklarımın kenarlarında bir gülümseme beliriyor. Lily de gülümsüyor ve bir an için Georgia'yı tamamen unutuyorum. Kahve dükkanını, margaritaları ve diğer her şeyi unutuyorum.

Kalbimi ellerinde tutan kadın bana gülümsüyor ve haftalar sonra ilk kez nefes alabiliyormuşum gibi hissediyorum.

Sonra Lily boğazını temizler ve kitabı elimden alır, ikimize de garip bir şekilde başını sallar. "Şey, ben gitsem iyi olur..." Sesi kaybolur ve yanımdan geçip uzaklaşır. Onun gitmesini izlerim, taytının kışını sarması hoşuma gider. Geriye bakmadan gitmesiyle kalbim yavaşça parçalanırken bile, onu hala ne kadar istediğimi inkar edemem.

Boğazını temizleme sesi, gözlerinde parıltı ve dudaklarında alaycı bir gülümseme olan Georgia'ya bakmamı sağlar. "Orada bir hikaye var," der. "Ve sen bana bunu margarita içerken anlatacaksın."

OTUZ SEKİZ LILY

KEMOTERAPİ BERBAT. Hem de çok. Aldığımda beni yere seriyor ve normal hissetmek için günlerce iyileşmem gerekiyor. Bir de bakıyorum, hemşire koluma başka bir iğne batırıyor ve beni başka bir tur için bağlamaya başlıyor.

Hastane koğuşundaki sandalyede uzanmış, tedavi gören diğer altı hastayı izliyorum. Bir kız yaklaşık on beş yaşında görünüyor. Tüm saçlarını kaybetmiş, ama damar yolunu kontrol eden hemşireyle neşeyle sohbet ediyor. Yanındaki sandalyede yaşlı bir beyefendi oturuyor, çok yorgun ve çok, çok hasta görünüyor.

Şimdiye kadar, bir ay geçti ve saçlarımın tamamı yerinde. Belki de şanslı olanlardan biriyim. Ağrı ve mide bulantısı dışında, çok fazla unutkanlık yaşadığımı fark ettim. Örneğin, telefonumu yine kaybettiğim için annemi aradığımda, bana nasıl aradığımı sordu. "Kemoterapi beyni" diye gülüp geçtik ama yine de çok utanmıştım. Ama belki de yaşadığım en rahatsız edici semptom, hemşirelerin periferik nöropati dedikleri şey. Ayak tabanlarımda ve parmak uçlarımda his yok, yürürken veya düğme iliklemek ya da küçük nesneleri almak gibi ellerimle bir şeyler yapmaya çalışırken ayaklarım düz ve beceriksiz hissediyorum.

Belki de bu yüzden boynumda asılı duran kolyeyi çıkarmadım, safir sert ve soğuk bir şekilde göğüs kemiğime değiyor. Ya da belki de hafif ağırlığı bana yıllar önce babamın gücünü hatırlatıyor.

"Yeğenin üniversiteyi seviyor mu?" diye soruyor hemşire etrafımda telaşla dolaşırken. "Northwestern, değil mi?"

Gülümsüyorum. "Allie çok seviyor. Heart's Cove'dan uzak olmaktan hoşlanıyor galiba, ama kardeşim Candice, Allie'nin evini özlememesi nedeniyle çok kırgın. En iyi arkadaşı Clancy, kasabadaki

ve Allie'ye daha yakın bir yere transfer olmayı umuyor. Hala her gün konuşuyorlar."

Hemşire Caroline sıcak bir gülümsemeye, "Mesafeye rağmen süren güçlü bir arkadaşlık olmalı." diyor.

"Öyle. Allie Şükran Günü için geri dönecek," diyorum. "Ve Illinois'in soğuşunu hissettiğinde, ılıman kışlarımızı özleyecek ve eve dönmekten mutlu olacakmış gibi hissediyorum."

Caroline gülümser. "Her şey hazır," der bana nazik bir gülümsemeye. "Birazdan tekrar gelip sizi kontrol edeceğim. İhtiyacınız olan her şey var mı?" Tabletime, telefonuma ve dergi yığınımına başını sallar.

Başımı sallarım. "Her şey yolunda."

"Bu çok güzel bir kolye," diyor Caroline, boynuma doğru başını sallayarak. "Her gün onu takışını görüyorum ve bir türlü yorum yapamadım."

"Babam vefat etmeden önce bana verdi," dediğimi duyuyorum. "O da kanserdi."

"Eminim o da burada, seninle birlikte," diyor ve yastıklı sandalyemin sırtını okşayarak uzaklaşıyor. Sandalyeme yaslanıp gözlerimi kapatıyorum, acaba haklı mı diye düşünüyorum. Kemoterapiye başladığımdan beri kolyeyi hiç çıkarmadım ve bana güç verdiğini hissediyorum. Babam kurtulamadı, ama yine de güçlüydü. Bir savaşçıydı.

Benim gibi... ve bebeğim gibi.

İşimi bitirince Mac beni almaya geliyor. Büyük bir kamyoneti var ve vücuduna kanser ilacı pompalandıktan ve büyüyen bebek karnın ağırlık merkezini bozduktan sonra bu kamyonete binmek çok zor. Kendimi yukarı çekmeye çalışıyorum ve Mac arkamda durup bana yardım ediyor. Ben koltuğa oturup başımı koltuğa yaslayana kadar bekliyor.

"Üzgünüm," diyor, kapıda durarak. "Bir dahaki sefere seni almaya geldiğimde Trina'nın arabasını alacağım."

"Sorun değil," diyorum, nefesim hala düzensiz bir şekilde geliyor. "Ama eve vardığımda beni indirmek için yardım etmen gerekebilir."

Gülümsüyor, sonra ön tarafa koşarak sürücü tarafına geçiyor. Onu hasta bir hayranlıkla izliyorum, bir daha koşacak gücü bulabilecek miyim diye merak ediyorum.

"Çocuklar nasıl?" diye soruyorum, yola çıkarken gözlerim kapanıyor.

"Harikalar. Toby, Katie'yi çok koruyor ve senin küçük çocuğun için de iyi bir kuzen olacağını hissediyorum."

Gözlerim hala kapalıyken gülümsüyorum. "Bebek çok sevgi görecektir, orası kesin." Bir süre sessizce yol alıyoruz. "Beni aldığın için teşekkürler," diyorum. "Gerçekten minnettarım."

"Sen ailemizdensin," diyor basitçe ve ben gözlerimi açıyorum. Heart's Cove'un daha kalabalık merkezine girerken kamyoneti yavaşlatıyor. Sözleri içime işliyor, sıcak ve hoş bir duyguya dönüşüyor. *Aile*. Bu, benim fark ettiğimden çok daha büyük bir kelime.

"Trina'ya evlenme teklif edecek misin, ne yapacaksın?" diye soruyorum, o benim binamın önüne yanaşırken. "Bu 'aile' meselesini resmileştirecek misin?"

Mac, bir elini direksiyonda tutarak gülümser ve kamyoneti durdurur. "Sana ipucu falan mı verdi?"

Daha çok bir nefes gibi gelen bir kahkaha attım. "Hayır. Hâlâ, son evliliğinin felaketle sonuçlanmasının, bir daha asla evlenmek istemediği anlamına geldiğine kendini ikna etmeye çalışıyor."

Mac başını eğdi. "Sen bunun doğru olmadığını mı düşünüyorsun?"

"Trina, tekrar gelinlik giymek için külotunu ıslatır.

Muhtemelen bunun için gizli bir tasarruf hesabı bile açmıştır."

Mac gülüyor ve kamyonetten inerken gülümsemesi yüzünde kalıyor. Adam beni yolcu koltuğundan kaldırıyor ve asansöre kadar ve daireme kadar bana yaslanmama izin veriyor. Eski kanepeme uzandığımda, bayılmak üzereyim.

"Teşekkürler, Mac," diye mırıldanırım, göz kapaklarım ağırlaşır.

"Ne zaman istersen. Annen yakında gelecek. Candice'in evinden çıkacağını mesaj attı."

"Tamam," diyorum ve kapı arkamdan kapanır kapanmaz uykuya dalıyorum.

İçimden çok küçük bir parça, Mac gibi bir adamın kalmasını ve ben kanepede yatarken bana sıkıca sarılırken, kendimi çöp gibi hissederken - ve "Mac gibi bir adam" derken, açıkça Rudy'yi kastediyorum. Ama bu benim sadece küçük bir parçam. Geri kalanım hala mantıklı. Artık beni sağlığıma kavuşturmayı düşünmediğinden eminim. Muhtemelen

muhteşem, seksi, *sağlıklı* kadınlarla margarita içiyor ve benim gibi bir felaketten kurtulduğu için minnettar. Bunu tek başıma atlatmam daha iyi.

HAFTALAR GEÇTİ ve yanıldığımı fark ettim. Bebek olmasa bile, bunu tamamen kendi başıma yapmam imkansızdı.

Heart's Cove'a taşındığım için mutluyum ve ailem ne kadar baskıcı olursa olsun, onları hiçbir şeye değişmem.

Yirmi bir haftalıkken bebeğin ilk kez tekmelediğini hissediyorum. Garip bir his, sanki karnımda küçük bir çarpınma gibi. Daha önce de olmuştu, fark ettim ki, mide bulantısı ya da kemoterapi ile ilgili bir şey olduğunu düşündüğüm hassas küçük çarpınmalar. Tanrı biliyor ki, tedavim nedeniyle yeterince garip ve rahatsız edici semptomlar yaşadım. Şaşkınlıkla, haftalardır bebeğimin çarpınmasını hissettiğimi fark ettim. Bu farklı bir his. Daha güçlü. Kanseriyle ilgili değil. Çok daha güzel bir şey.

Olay gerçekleştiğinde ben dışarıdaydım, kendime ödül olarak aldığım pahalı nemlendiriciyi içeren eczane poşetini taşıyordum. Bir tuğla binaya yaslanıp, elimle karnımı okşarken gözlerim doldu. Kendimi tutamıyorum. Hissettiğim mutluluk tarif edilemez çünkü bunu başardığımı biliyorum. Ameliyat, kemoterapi, tüm o lanet broşürler, sorular ve bilinmeyenler olsa da, karnımda bir bebek büyüyor ve *tekmeliyor*.

"Lily?" diye bir ses duyulur, hemen ardından hızlı ayak sesleri yaklaşır. "Her şey yolunda mı?" Rudy yanımda belirir, yüzünde endişe dolu bir ifade vardır. Parlak gözleri yüzümü tarar, sonra karnımı tutan elime kayar. "Ne oldu? Bebek mi?"

Boğazım o kadar sıkışmış ki konuşamıyorum. Bunun yerine, elini tutup karnıma bastırıyorum. "Bebek tekmeliyor," diye fısıldıyorum, sesim kısık. "İlk kez."

Rudy'nin yüzü odaklanır ve bebek bir an için hareketsiz kalır. Bu kadar küçük hareketleri hissedebiliyor mu acaba? Sonra bebek tekrar hareket eder, bu sefer daha şiddetli bir şekilde, ve Rudy'nin yüzü şimdiye kadar gördüğüm en muhteşem, en güzel gülümsemeye dönüşür. O da benim kadar şok olmuş ve hayretler içindedir, diğer eli karnıma doğru uzanır.

benimkinin hemen yanında. Onun büyük, geniş ellerinin benim ellerimi nasıl kapladığını ve benim küçük karnımın neredeyse tüm genişliğini kapladığını görüyorum ve onun bana bu şekilde dokunması o kadar doğru geliyor ki, ağlayabilirim.

Aslında zaten ağlıyorum, ama biraz daha ağlayabilirim.

"Vay canına," diyor Rudy, sözlerinde hayranlık duyuluyor.

Sonra ne yaptığımı hatırlıyorum — karnımın her yerine ellerini koyan kişinin kim olduğunu — ve kaskatı kesiliyorum. Rudy bunu hissetmiş olmalı ki, isteksizce ellerini indirip bir adım geri çekiliyor. Boynunu ovuşturup bana kaşlarını kaldırıyor. "Durup duvara tutunduğunu görünce endişelendim," diyor. "Bir sorun olduğunu düşündüm."

Yanaklarımdaki gözyaşlarını ve burnumdaki sümüğü silerken —seksi, biliyorum—Rudy'ye başımı sallayıp kendimi toparlamaya çalışıyorum. "Sadece şaşırdım, hepsi bu."

"Bunu daha önce hiç hissetmemiştim," diyor, hâlâ biraz hayranlıkla.

Ben de kıkırdayarak güldüm. "Ben de öyle. Ama az önce fark ettim ki, kemoterapinin yan etkileri sandığım şeylerin aslında başından beri bebeğim olabileceğini."

Rudy o muhteşem, dünyayı sarsan gülümsemesini gösterir ve tek istediğim onun kollarına atılmaktır. Neden aramızda işler yolunda gitmediğini hatırlamaya çalışarak beynimi zorlarım. Benim hatamdı, değil mi? O beni öptü ve ben sinirlendim. Ama şimdi düşüncelerim karışık ve nedenini tam olarak hatırlayamıyorum.

"Seni eve bırakabilir miyim?" diye sorar Rudy.

Evim yarım blok ötede olduğu için omuz silkiyorum. "Tabii. Bu öğleden sonra margarita randevusu yok mu?"

Dudakları bükülür. "Lily, görüldüğü gibi değildi. Biz sadece arkadaşız."

"İş arkadaşı olduğunuzu sanıyordum." Sesim acı geliyor ve zihnimde kendime kızıyorum. Neden bu kadar aptalca davranıyorum? Neden umursuyorum? Neden onun yanında sokakta yürüyen ve ona kaçırdıklarını fark ettiren zarif, kibar bir kadın olamıyorum?

Bunun yerine, kıskanç bir kız arkadaş gibi davranan hamile, bitkin bir kadını. Sanki. *Ondan* ayrılan benim.

Daireme vardık ve kapıyı açtığımda Rudy kokladı. Kaşlarını çatarak lobiyi süzdü.

Yanaklarım yanıyor. "Eski bir bina. K f kokuyor, biliyorum. Alışırsın."

"Daha iyi bir yerde kalmalısın," diyor. "Bir evde.

Sen ve bebek için yer olan bir yerde."

"Evet, ev perisi bana bir tane bırakınca taşınırım."

Bir anlığına gözlerinde kayboluyorum, aptal şakama dudaklarını kıvrışını seviyorum. Tek kelime etmeden, bana pahalı nemlendiricimin olduğu çantayı uzatıyor ve ben onu d ş rd ğ m  bile fark etmemişim — ya da onun onu alıp benim için taşıdığını.

"Teşekkürler," diyorum utangaç bir şekilde. "Ve kaba davrandığım için özür dilerim. İstedigin kişiyle margarita randevularına çıkabilirsin."

Dudakları kıvrılır. "Onayını aldığım için mutluyum."

Aptal, hain yanaklarım daha da kızarmaya başlar. " yle demek istemedim. Ben sadece... Ben..." Lobide bir adım atar ve kapıyı can simidi gibi tutunurum. "Görüşürüz." Sonra kendimi zorlayarak kapıyı kapatır ve arkama bakmadan asansörlere doğru yürürüm.

Hayatımın en zor dönemini yaşadığım için ayrıldık, kendime hatırlatıyorum. şimdi hatırlıyorum. Kanser, ameliyat, kemoterapi ve doğum arasında, bizimki gibi yeni başlayan bir ilişi için bu çok fazla. Ailem var ve bu yeterli.

Öyle olmak zorunda.

OTUZ DOKUZ RUDY

Bir kez olsun, Heart's Cove'un küçük bir kasaba olmasına minnettarım. Lily'yi kasabada haftada en az bir kez gördüğüm yetmezmiş gibi, büyükannemin onun durumuyla ilgili düzenli olarak bilgi aldığını da duydum. Kahve dükkanındaki o günden beri pislik eski sevgilisi geri dönmediğini biliyorum.

Bebek Ocak ortasında doğacak ve şu anda Aralık ayının başında olduğumuz için, bu da onun yaklaşık otuz iki veya otuz üç haftalık olduğu anlamına geliyor. Takip ettiğimden falan değil tabii. Eylül ayında bebeğin tekmelediğini hissettiğimden beri, zihnim bu tür şeyleri benim kontrolüm dışında takip ediyor.

Lily tüm kemoterapi tedavilerini tamamladı ve her şey yolunda görünüyor. Tabii ki öyle, o güçlü bir kadın.

Günler iş, tadilat ve önemsiz dikkat dağıtıcı şeylerle geçip gidiyor, ama yine de içimde bir boşluk açılmış gibi hissediyorum. Haftalar göz açıp kapayıncaya kadar geçiyor, sadece Lily'yi gördüğüm anlar bu boşluğu dolduruyor.

Gerçekten çok acınası bir durum. Şimdiye kadar onu unutmuş olmam gerekirdi, ama hala göğsümde bir ağrı var ve bir türlü kurtulamıyorum.

Huzur bulabildiğim tek yer büyükannemin kitapçısı. Bugün, dışarıda hava soğurken, kâğıt, mürekkep ve yapıştırıcı kokusunu içime çekip, bir günün daha geçmesini bekliyorum. Belki Lily'nin bebeği doğduktan sonra, hayatıma devam edebileceğim. Onun güvende ve sağlıklı olduğunu öğrendiğimde.

Dorothy tezgaha yaslanıp, sanki en iyi arkadaşlarmış gibi büyükannemle sohbet ederken, ben de yeni gelen birkaç kitabı raflara yerleştiriyorum.

İkisinde bir değişiklik fark ettim. Birbirlerine kötü sözler söylüyorlar, ama sözlerin arkasında eskisi kadar kin yok. Birbirlerini ziyaret edip gayet medeni sohbetler ediyorlar,

oysa birkaç yıl önce ikisi aynı odada bulunduklarında birbirlerine saldırırlardı.

Bunun nedeni Dorothy'nin artık Eli'da kendi erkeği olması mı, yoksa sadece topluluğumuzun büyüklüğü ve sevgisinin artması mı, bilmiyorum. Ama büyükannem için mutluyum. O kolay kolay arkadaş edinmez.

Biraz benim gibi.

"Zavallı kız artık deri ve kemik kaldı," diyor Dorothy, tezgâhın üzerindeki kitapları düzeltirken. "Birkaç hafta sonra doğum yapacağını düşününce..."

"O güçlü bir kız," diye cevaplıyor büyükannem ve sesinde bir parça saygı duyuyorum. "Şimdiye kadar yaşadığı her şeyi atlatabildiyse, bir bebek doğurabilir."

Bunu ona söyleyebilirdim. Lily ile tanıştığım andan itibaren, onun omurgasında çelik gibi bir güç olduğunu anlamıştım. Sonra bana göğüs kanserinden bahsetti ve her şey anlam kazandı.

Elimde tuttuğum kitap ters duruyordu, ancak bunu rafa koyduktan sonra fark ettim. İç çekerek kitabı çıkardım ve doğru şekilde rafa geri koydum. Haftalardır dikkatim dağınıktı. Çalışmak elbette yardımcı oluyor. İşler çok iyi gidiyor ve büyükannemin kitapçısı her zamanki gibi yolunda ilerliyor. Evimde yaptığım tadilatlar neredeyse bitti.

Ama bunların hepsi çok anlamsız. Uzaktan, Lily'nin kendi hayatı ve bebeği için mücadele etmesini izliyorum ve akşamlarımı eski halıları söküp duvarları boyayarak geçiriyorum. Neden? Bunların ne önemi var ki? Eskiden önemli olan şeyler şimdi çok boş geliyor. Son on yılda tüm çabamı emlak dünyasında kendimi kanıtlamak için harcadım — kimin için? Ne için?

Büyükannemin sığınağında olmama rağmen, cildimdeki bu karıncalanma geçmiyor. Buradan çıkmam lazım.

"Öğle yemeğine çıkıyorum," diyorum büyükanneme ve Dorothy'ye başımı sallıyorum. İki kişi, yanlarından geçerken sessizleşiyorlar, bakışlarında okunamayan bir şey var. Muhtemelen Lily ile tekrar çıkmamı istiyorlar. Belki de tüm bunları yaşarken onun yanında olmadığım için korkak olduğumu düşünüyorlar.

Belki de haklılar.

Kışın kokusunu içime çekiyorum, hafif ceketimin düğmelerini ilikliyor ve çenemi göğsüme gömüyorum. Bu kış, ıslak ve soğuk bir çiseleyen yağmurla geçiyor, ruh halime mükemmel bir şekilde uyuyor.

Zavallı kız artık deri ve kemik kalmış.

Dorothy'nin sözleri kafamda yankılanıyor ve kaldırımda duruyorum. Belki Lily'ye biraz yemek götürmeli, iyi olduğundan emin olmalıyım. Bu düşünce aklımda belirir belirmez onu kafamdan silip atıyorum. Ona ne kadar takıntılı olursam olayım, er ya da geç birlikte olmadığımızı kabul etmek zorundayım. Ona bakma hakkım yok. Onu benim olarak göremem.

Sokağın aşağısına doğru yürürken ayakkabılarım kaldırımda sürtünüyor, nereye gittiğimi bile bilmiyorum. Yeni açılan bir İtalyan restoranı var ve öğle yemeği için özel bir menüleri var. Meksika yemeği de yiyebilirim ya da Four Cups'ta bir sandviç alabilirim.

Ama nereye gidersem gideyim, yalnız olacağım. Eskiden bu beni hiç rahatsız etmezdi. Restoranlarda tek başıma ya da biriyle birlikte yemek yedim ve her iki durumda da deneyimim aynıydı. Gerçek bir bağ yoktu, sadece dikkatimi dağıtan şeyler vardı. Şimdi ise Lily'nin yokluğunu iliklerime kadar hissediyorum.

Cove Boulevard'u çevreleyen çıplak ağaç dallarının arasından yukarı baktığımda gökyüzü donuk, ağır bulutlarla kaplı ve buradan gitmem gerektiğini biliyorum. Topluluğumuz çok iç içe geçmiş durumda ve Candice'in bu yıl Noel'i evinde kutlayacağını ısrarla söylediğini duydum. Tanrıya şükür Trina'nın evinde Şükran Günü'nü geçirmekten kurtuldum, ama bunun için altı daveti reddetmek zorunda kaldım. Ayın sonunda bunu tekrar yaşamak istemiyorum.

Belki de artık toparlanıp taşınmamın zamanı gelmiştir. Tatil bittikten sonra, Lily'nin yaptığını örnek alıp bir süreliğine uzaklaşabilirim. Çalışanlarımdan biri terfi edebilir ve işim kendi kendine yürümeye devam edebilir. Birkaç ay izin alabilirim. Ortadan kaybolabilirim. Lily'nin dudaklarının benimkilerle temasının hissini unutmaya çalışabilirim.

Bir şekilde kendimi topluluk bahçesinde buluyorum. Burada artık yeni banklar var ve ilkbaharda hayat dolu olacak yeni bitki ve ağaçların çıplak kalıntıları. Bahçenin arkasındaki boş arsa boş duruyor ve duyduğuma göre burayı bahçeye dahil etmek ya da çocuk parkı ve oyun alanı haline getirmek için bir imza kampanyası başlatılmış.

Belki Lily'nin çocuğu da burayı keyifle kullanır.

Birkaç adım yaklaştığımda onu görüyorum. Bize bittiğini söylediği sırada oturduğu aynı bankta oturuyor. Başı gökyüzüne doğru eğik, sanki gri bulutların arasından sızan güneş ışınlarını içine çekiyormuş gibi.

Ve kendimi tutamıyorum. Yönümü değiştirip ona yaklaşıyorum.

Lily beni görünce gözlerini açıyor ve dudaklarında hüzünlü bir gülümseme beliriyor. "Merhaba Rudy. Geçmiş Şükran Günü kutlu olsun."

"Sana da." Geçen sefer oturduğum yere oturuyorum. Ona çok yakınım, ama aramızda bir uçurum var.

"Noel için planın var mı?" diye soruyor ve sesindeki umut dolu tonu hayal mi ediyorum diye merak ediyorum.

"Güneye gitmeyi düşünüyorum," diyorum. "San Diego olabilir. Meksika. Güney Amerika'ya hiç gitmedim. Ucuz uçuş var mı diye bakacağım."

Bir an sessiz kalır, sonra başını sallar. "Kulağa hoş geliyor. Machu Picchu'ya gitmelisin. Turist kalabalığına katlanmaya değer."

Yüzünü inceliyorum ve Dorothy'nin haklı olduğunu anlıyorum. Lily kilo vermiş. Hem de çok. Bugün hava o kadar soğuk değil, sadece biraz serin ama Lily sanki Alaska'daymış gibi kalın giyinmiş. Ten rengi solgun ve ceketinin içinde boğuluyormuş gibi görünüyor. Kulaklarını örten kabarık pembe şapkasından birkaç koyu renk saç teli dışarı çıkmış.

"Nasılsın?" diye soruyorum. "Kemoterapini bitirdiğini duydum."

Başını sallıyor. "Son kan tahlili sonuçlarının gelmesini bekliyorum. Her şeyin netleştiğini umuyorum çünkü devam etmeye hazırım." Eli karnının üzerinde kayıyor ve keşke ona dokunma hakkım olsaydı diyorum. Kolumu ona dolayarak onu sıcaklığıma çekmek, ona burada olduğumu ve her şeyi yoluna koyacağımı söylemek istiyorum.

Ama o bunu istemiyor.

Gözlerim yanaklarının kıvrımlarını, keskin çene hattını takip ediyor. Yanakları çok çökmüş. Yemek yediğinden emin olmak için benimle öğle yemeğine çıkar mı acaba?

"Evinden taşınacağını duydum," diyor Lily, gözleri tekrar gökyüzüne doğru kayıyor.

Ben gülerek, "Yaşlı kadınlar konuşmayı severler, değil mi?" diyorum.

Lily bana gülümsedi ve kalbim durdu. Kafasını salladı. "Kontrol edilemez bir durum." Bir süre durdu. "Yani gerçekten

o evi satıyorsun?"

Omuz silkiyorum. "Ben emlakçıyım. Piyasa iyi, evi de tamir ettirdim. Satmak mantıklı."

O başını sallar. "Güzel bir ev."

"Zemin kattaki birkaç duvarı yıktım," diyorum ona. "Artık daha açık bir plan oldu. Alt kata bir tuvalet de yaptırdım, ama o ofisi olduğu gibi bıraktım." Birlikte çalıştığımız ofis, o evde ilk kez kendimi evimde hissettiğim yer. "Yeni mutfak da var," diye ekliyorum, ama sesim boğuk bir fısıltı olarak çıkıyor.

Yanaklarında hafif bir kızarıklık beliriyor ve acaba onu tezgaha sıkıştırıp sanki bana aitmiş gibi öptüğüm anı mı düşünüyor diye merak ediyorum. Bana bakmak yerine başka yerlere bakıyor ve bu da onu kucağıma çekip dudaklarını dudaklarımla ezmek istememe neden oluyor.

Onu unutamadım. Hiç de bile. Geçen yaz kitapçıya girip bana kitap önerisi istediğinden beri başka hiçbir kadını düşünmedim bile. Elimi sikime doladığımda aklıma gelen tek yüz onun yüzü, ama bu sadece seksten ibaret değil. Onun yanında olmak istiyorum. Ona destek olan, yardım istediği kişi olmak istiyorum. Her sabah onun yanında uyanmak ve yüzündeki o tatlı, uykulu gülümsemeyi görmek istiyorum.

Onu istiyorum.

Lily inleyerek, kendini hazırlamadan önce bankta öne doğru sürünür. "Ayağa kalkmak her geçen gün daha da zorlaşıyor," der, üzgün bir gülümsemeyle. "Dün annemden ayakkabılarımı bağlamasını istemek zorunda kaldığıma inanabiliyor musun? Ve bu saçmalığın bitmesine daha yedi hafta var."

Gülerek kolunu tutup ayağa kalkmasına yardım ediyorum.

Sonra kaşları çatılır ve elini karnına koyar. "Lily?"

"Ben..." Öne doğru eğilir, nefes nefese kalır.

Ateş gibi bir korku içimi kaplar, göğsümde keskin bir acı hissederim. "Lily, konuş benimle." Sesimde bir keskinlik vardır, çünkü yüzünde acıdan bükülen hatları görebiliyorum. Karnını tutmuş, kısa ve keskin nefesler alıyor. "Lily, ne oluyor? Konuş benimle, bebeğim. Ben buradayım." Bir elimi sırtına koydum, diğer elimle kolunu sararak onu destekledim.

"Bir sorun var," diye nefes nefese söylüyor. "Bebekte bir sorun var." Bacaklarının arasında bir leke beliriyor. Ceketinin altında koyu gri hamile taytı giyiyor, ama yine de lekenin kırmızı olduğunu anlayabiliyorum.

Saf, buz gibi bir panik damarlarımdan akıyor ve sonra harekete geçiyorum. Mümkün olduğunca nazikçe Lily'yi kollarımın arasına alıyorum. Onu bahçeden çıkarıp sokağa taşıırken kalbim deli gibi atıyor.

Lily'nin göğsümü delen bir inilti çıkarmasıyla bahçenin girişinde duruyorum. Acı çekiyor. Kadınım acı çekiyor ve ona *hemen* yardım etmeliyim.

Hastane. Onu hastaneye götürmem lazım.

Aklım karışıyor. Taksi mi? Yoksa hemen 911'i arayıp ambulans mı çağırayım?

Lily'nin tırnakları boynuma batıyor ve bıçak gibi kalbimi delen acı dolu bir çığlık atıyor.

Araba kullanmaya karar veriyorum, çünkü etrafta taksi yok ve arabam sadece dört blok ötede, ofis binamın önünde park edilmiş durumda.

Dört blok. Onu dört blok taşıyabilirim ama iyi olacak mı? Onu sarsmamaya çalışarak bir adım atıyorum ve kuzenim Jared'ın Cove Boulevard'daki dükkanlardan birinden çıktığını görüyorum. Beni ve Lily'yi görünce gözleri fal taşı gibi açılıyor, sonra bana el sallayarak yolumun karşısındaki arabayı aydınlatan bir anahtarlık tıklatıyor.

"Onu oraya koy," diye bağılıyor, bir araba geçene kadar bekledikten sonra caddeyi koşarak bize doğru geliyor.

Lily'yi olabildiğince nazikçe yere indiriyorum, kuzenimin söylediklerine cevap verecek kadar gergin değilim. Ben yolcu koltuğunu sonuna kadar kaydırıp neredeyse tamamen yatırırken, o aracın yan tarafına yaslanıyor. Sonra onu arabaya bindirip, emniyet kemerini karnının üzerinden geçiriyorum.

Jared yanıma geldi. "Hastaneye mi gidiyorsun?"

Başımı sallayıp, bana uzattığı anahtarları parmaklarımla kavradım. Beni hep nefret etmiş olan kuzenimin, hiç sorgulamadan arabasını kullanmama izin vermesine şaşımaya vaktim yoktu. "Teşekkürler," dedim sert bir sesle.

"Kafeye gidip kız kardeşini bulacağım."

"İyi." Ben çoktan direksiyonun başına geçip anahtarı kontağa sokuyorum. Jared, Four Cups'a doğru aceleyle giderken, ben Lily'ye bakıyorum.

Yeni bir terör dalgasıyla, lekenin yayıldığını fark ettim. Kanıyor ve acı çekiyor ve ona ya da bebeğe bir şey olursa aklımı kaçıracağım.

Tatile çıkacağımı sanıyordum? Ayrılacağımı sanıyordum
gideceğimi sanıyordum?

Asla olmaz.

Arabanın Bluetooth'unu kullanarak 911'i arıyorum, arabayı vites takıp caddede hızla ilerliyorum, ellerim direksiyonu o kadar sıkı tutuyor ki parmaklarımı hissetmiyorum.

"911, acil durumunuz nedir?"

"Arabada benimle birlikte..." Sadece bir saniye tereddüt ediyorum, çünkü Lily'nin benim için ne kadar değerli olduğunu biliyorum. Her zaman biliyordum. "Arabada benimle birlikte kadını var. Hamile, ama kanaması var ve şiddetli karın ağrısı çekiyor." Uzaklardan, sesimin sabit olduğunu fark ediyorum.

Lily uzanıp tırnaklarını uyluklarıma o kadar sert batırıyor ki, kot pantolonumun üzerinden bile iz bırakacağını biliyorum. Önemli değil. Lily'ye yardım etmek ve onun yanında olduğumdan emin olmak dışında hiçbir şeyin önemi yok.

Ait olduğum yerde.

Acil durum görevlisiyle konuşurken, içimi bir açıklık hissi kapladı. Lily ne derse desin, beni kaç kez uzaklaştırırsa uzaklaştırsın fark etmez. Ne kadar sürerse sürsün, onu ikna etmek için kaç kez denemem gerekirse gereksin fark etmez. O benim. Kitabevine girdiği günden beri benim ve öleceğim güne kadar da benim olacak. Onun içindeki bebeği de benim sayıyorum.

Kadınım ve çocuğum tehlikede, ama ikisinden birini de kaybedersem lanetleneneceğim.

KIRK LILY

SON UNUTTUĞUM ŞEY, bir grup hemşire ve hastane personeli beni arabadan çıkarırken bayıldığım. Tüm bu olaylar boyunca Rudy'nin yüzünü hatırlıyorum, gergin ama kararlı bir ifadeyle.

Sonra, hiçbir şey.

Gözlerimi açıyorum ve bir hastane yatağında olduğumu fark ediyorum. Yanımdaki sandalyede bulanık bir silüet var ve birkaç ay içinde ikinci kez, aklıma gelen ilk ismi boğuk bir sesle söylüyorum. "Rudy?"

Sanki sesim onu uyandırmış gibi, eğik durduğu yerden birden sıçrar. Yatağa eğilirken net bir şekilde görünür, elleriyle alnımı ve yanaklarımı okşar. "Buradayım bebeğim. Hemen yanıdayım. Sen iyisin. Bebek yenidoğan yoğun bakımda ama iyi olacağını düşünüyorlar."

Bir damla su burnuma düşer ve bunun Rudy'den geldiğini anlarım.

"Neden ağlıyorsun?" diye soruyorum, sesim garip bir şekilde uzak geliyor. Kolumu kaldırıp yanaklarından ıslaklığı silmeye çalışıyorum, çünkü Rudy gibi bir adam ağlamamalı. Genç, kaygısız ve yükü olmayan biriyle çıkmalı.

Ama bu düşünce aklımdan geçerken bile, bunun istemediğimi biliyorum. Onun sonsuza kadar benim yanımda kalmasını istiyorum.

"Beni çok korkuttuğun için ağlıyorum, Lily," diyor yumuşak bir kahkaha atarak. Dudaklarını alnıma bastırıyor ve sanki benim gerçekten burada olduğumu kendine kanıtlamak için bunu yapıyormuş gibi geliyor. "Uyandığın için mutluyum."

"Bebeğimi görmek istiyorum." Her şey bulanık ama Rudy'nin elini bulup sıkıyorum. "Beni bebeğime götür Rudy. Onunla tanışmak istiyorum..." Gözlerimi kırpyorum, bulanıklık biraz azalıyor. "O" dedin. Erkek mi? Sesim titriyor ve Rudy'nin yüzünde bir gülümseme beliriyor.

"Güzel bir erkek bebek, Lily. Annesi gibi mükemmel." "Onu görmek istiyorum," diye boğuk bir fısıltıyla tekrar ediyorum.

"Göreceksin," diye beni teselli eder. "Hemşireyi çağırayım, tamam mı? Acil sezaryen ameliyatı oldun ve hareket etmemelisin."

Sanırım bir süre uyuyakalmışım, çünkü uyandığımda oda insanlarla doluydu. Annem, kız kardeşlerim, birkaç hemşire... ve Rudy. Elimi tutuyor, bayıldığımda olduğu yerde duruyor, sanki yanımdan hiç ayrılmamış gibi.

Rudy'nin yanımda olması fikri hoşuma gidiyor. Annem diğer tarafımda telaşla dolaşırken bu düşünce aklımdan çıkmıyor. Kendimi yukarı iterek, başım dönünce duruyorum. Vücudumun beni yüzüstü bıraktığını hissetmekten gerçekten bıktım. Üzerimi örten battaniye belime kadar düşüyor ve hastane önlüğünün altındaki bandajları hissederek karnıma dokunuyorum.

Daha fazla yara izi. Dudaklarımdan bir nefes kaçıyor, ama aynı zamanda garip bir şekilde gurur da duyuyorum. Aylardır kesildim, dürtüldüm, dürtüldüm, ölüm kapımda gibi hissettim, ama hala buradayım. Hayatımın geri kalanında göğsümde ve karnımda izler kalacak, ama bir engeli daha aştım.

Hala nefes alıyorum.

Ve bugün, hemşire, doktor veya başka biri ne derse desin, bebeğimle tanışacağım.

Annem ve kız kardeşlerim konuşuyorlar, şu anda dinleyecek enerjim olmayan milyonlarca şey anlatıyorlar. Annem elimi sıkıyor, ben de ona gülümsüyorum, sonra yanımdaki Rudy'ye dönüp bakıyorum.

"Beni onun yanına götür," diyorum Rudy'ye ve o bana şimdiye kadar gördüğüm en güzel gülümsemeyi gösteriyor.

O gerçekten çok yakışıklı bir adam. Fazla yakışıklı. İçimi zayıf ve titrek hissettiriyor.

Ama o da güçlü ve üzerimdeki tüpler, aletler ve bandajlardan çekinmiyor. Annem gibi hareket etmem konusunda itiraz etmiyor, sadece bir tekerlekli sandalye getiriyor ve

bana yardım eder, sonra saçlarımı geriye doğru düzeltir ve omzuma güçlü bir elini koyar. Elimi uzatıp onun elini benim elimle kapar ve uzun bir nefes veririm.

Sonra Rudy beni NICU'ya götürür ve ben bebeğimle tanışırım.

"Doğumu deneyimleyemediğim için üzgünüm," derim sessizce.

Son birkaç ayda yaşadığım onca şeyden sonra, ıkmam gereken o anı, bebeğimin tenini göğsümde hissetmem gereken o anı yaşamak istedim.

Tekerlekli sandalyemin tekerleklerinden biri her dönüşte gıcırdayan bir ses çıkarıyor. Rudy arkamda hafifçe homurdanarak beni parlak koridorda istikrarlı bir şekilde itiyor. "İkimiz için de bunu yaşadım," diyor sert bir şekilde. "Uyuduğun için şanslısın. Hiç bu kadar korkmamıştım."

Bir köşeyi dönüyoruz ve NICU'yu gösteren tabelaları görüyorum. "Sen doğduğunda annen öldü," diyorum, ilk konuşmalarımızdan birini hatırlayarak, farkına varıyorum. "Sen de benim öleceğimi sandın."

O homurdanıyor ve keşke yüzünü görebilseydim diyorum. Bunun yerine, koridordan ilerleyip koğuşa dönüyoruz.

Bebeğim, çok büyük görünen bir bebek bezi giymiş olarak kuvözün içinde yatıyor. Kafasında siyah saçları var ve şimdiye kadar gördüğüm en mükemmel parmakları ve ayak parmakları var. Nefesimi tutuyorum, karnımdaki dikişler ağrımaya başlayana kadar sandalyemde öne doğru eğiliyorum. Rudy tekerlekli sandalyemin frenlerini çekiyor ve kuvözün diğer tarafına geçiyor.

Oğlumdan gözlerimi ayırıp Rudy'ye bakıyorum. O da bebeğin üzerinden gözlerime bakıyor ve nazikçe gülümsüyor. "O mükemmel, Iliana."

Gözlerim yaşarır ve tekrar aşağıya bakarak, kolumu yavaşça delikten geçirip bebeğimin yumuşacık tenine dokunurum. "Öyle," diye fısıldarım. "Sonunda burada."

Rudy, kuvözün diğer tarafında tereddüt eder, sonra boğazını temizler. "İzin verir misin?" diye sorar, elleri diğer taraftaki deliklerin yanında.

Konuşmadan başımı sallarım. Sonsuz bir özenle, uzun, erkeksi parmaklarından birini oğlumun kulağının üzerinden koluna doğru gezdirir. Bebeğim hemen Rudy'nin işaret parmağını parmaklarıyla sarar ve ikimiz de şaşkın bir kahkaha atarız.

"O senden hoşlanıyor," diyorum. "Kıskanmamaya çalışıyorum."

"Buraya gelip ona masal okudum," diyor Rudy, yanakları kızarıyor. "Ona dokunmamı isteyip istemediğini bilemedim, o yüzden dokunmadım, ama hayatının ilk saatlerinde biraz arkadaşlık hoşuna gidebilir diye düşündüm. Muhtemelen sesimi tanıdı."

Sert, acı verici bir yumruk kalbimi sıkıyor. Bu güzel, şefkatli adam bugün her şeyi bırakıp buraya geldi ve bebeğimin yalnız kalmamasını sağladı. Bir süre orada kalıyoruz, ta ki ben tekerlekli sandalyede hareket edince Rudy benim acı çektiğimi fark edene kadar. Sonra, o gıcırdayan tekerleği odama kadar geri sürüyoruz. Yüzümde bir gülümsemeyle ve parmaklarım Rudy'nin parmaklarıyla iç içe geçmiş halde uykuya dalıyorum.

İlk birkaç hafta çok zor geçti. Plasenta duvarımdan ayrılmıştı. Rudy beni hemen hastaneye götürmeseydi bebeğimi kaybedebilirdim. Oğlum Liam, tam süreden üç hafta önce, otuz üçüncü haftada doğdu. Bir süre yenidoğan yoğun bakım ünitesinde kalması gerekecek, ama doktorlar durumunun çok iyi olduğunu ve uzun vadede herhangi bir sağlık sorunu yaşamayacağını söylüyorlar.

Rudy'nin bana meşgul olduğunu, gitmesi gerektiğini söylemesini bekliyorum. Gözlerinin donuklaşmasını, bunun onun için çok fazla olduğunu, meme kanserinden iyileşmekte olan ve prematüre bir bebeği olan bir kadınla birlikte olmak için bu işe girmediğini söylemesini bekliyorum.

Ama Rudy her gün yanımda. Hava nasıl olursa olsun, günün hangi günü olursa olsun, işleri nasıl giderse gitsin. O her zaman geri geliyor ve ben onun varlığına güvenmeye başladım. Yalnız geçirdiğim onca hafta boşa mı gitti diye merak ediyorum, çünkü yine de gidip ondan beni kurtarmasını istedim.

Doğumdan bir hafta sonra, Rudy telefonunu cebine koyarken odama girer. Çalışanlarından biriyle konuşmak için dışarı çıkmıştı ve hemen geri dönüp yatağımın yanına oturur.

"Uçağın ne zaman?" diye soruyorum, sesimi dikkatlice doğal tutmaya çalışarak. Rudy kaşlarını çatıyor.

"Uçağım mı?"

"Tatil için ayrılacağını söylemiştin." Nefesimi tutarak duraksıyorum, çünkü birdenbire onun yanımda olmadığı günler veya haftalarla yüzleşmek beni çok tedirgin ediyor.

Ama Rudy sadece gülüyor. "Lily, benden kurtulmak için bundan çok daha fazlasını yapman gerekecek. Tatili burada geçireceğim. Ve sen zamanında çıkarsan, tatili benim evimde geçireceğim." Rudy geniş elini çenemin üzerine kaydırıp yanağımı okşayana kadar içimi bir hayal kırıklığı kaplıyor. "Sen de öyle."

Gözlerimi kırpıyorum. "Ne?"

"Senin dairenin çok küçük, uçümüz için fazla dar.

Bana taşınacaksın."

Kaşlarım alçalır. Bu iki cümlede sorgulamam gereken birçok şey var, çünkü bana emir veriyormuş gibi geliyor. Rudy birçok varsayımda bulunuyor gibi görünüyor, benim onun yanına taşınacağımı düşündüğü ve "uçümüz" gibi kelimeler kullandığı da dahil. Bu kelimelerin kulağa hoş geldiğini sevdiğimi görmezden geliyorum.

"Bu konuda seçim şansım var mı?" diye soruyorum, kaşlarımı kaldırarak. "Yoksa yine bana mağara adamı gibi davranacak mısın?"

"Sana mağara adamı gibi davranacağım," diyor Rudy, çok ciddi bir şekilde. "Eğer benim evime taşınmak istemiyorsan, sorun değil. Senin dairenle ben ilgilenirim, küflü ve kokuşmuş olsa bile. Ama umurumda değil, çünkü seninle kalacağım, Lily. Birbirimizin etrafında dans ederek yeterince zaman kaybettik. Son altı aydır bu yükü tek başına taşıdığını izledim ve kenarda durmaktan bıktım. Anlatmak istediğini anlattın bebeğim, sen güçlü ve cesursun ve herkesi alt ediyorsun. Ve şimdi sen benimsin."

Kalbim... eriyor.

Ama yine de! Bu konuda çok *erkekçe* davranıyor. "Yirmi birinci yüzyılda olduğumuzun farkındasın, değil mi?" Ona en iyi, en küstah kaş kaldırışımı yapıyorum. "Ben kendimden başka kimseye ait değilim." Sözlerim sert, ama göğsümün ortasında bir şey alevleniyor ve bu umut gibi geliyor. Rudy, o bahçede ayağa kalktığım andan itibaren şimdiye kadar hep yanımda oldu. Belki de ondan önce de. Kanser teşhisimi sakinlikle karşılayan o değil miydi?

Bana hala güzel, çekici bir kadın gibi davranan kişi o değil miydi? Hastaneye gitmek için araba ihtiyacım olup olmadığını sormaktan çekinmeyen kişi o değil miydi?

Onu uzaklaştırdım çünkü benimle birlikte olmanın tüm karmaşıklıklarını kaldırabileceğini düşünmüyordum, ama bir haftadan fazladır her gün hastaneye geliyor, neredeyse odamda yaşıyor. Kuzenin arabasını kanla lekelediğimden eminim. Jared'ın anahtarlarını bu kadar kolayca vermesi de başka bir sürprizdi, ama sanırım herkes ilk bakışta görüldüğünden daha karmaşıktır. Oğlumu gördü ve gözlerindeki hayranlık, oğlumun tekmelediğini hissettiğinde bana baktığı bakışla aynıydı. Gururlu bir baba gibi görünüyordu.

Sanırım Rudy'yi yanlış değerlendirmiş olabilirim. Sonuçta tüm bu karmaşıklıkları halledebilecek.

Rudy öne eğilip alnını alnıma dayadı. Eli hala ensemdeydi ve beni kokusunu içime çekebilmem için yeterince uzun süre öyle tuttu. Kokusu o kadar güzeldi ki başım biraz döndü.

"Yanılıyorsun," diyor bana. "Sen bana aitsin, ben de sana aidim. Birlikte yaşayacağız ve ben o çocuğun isteyebileceğı en iyi baba, senin hayal edebileceğın en iyi erkek olacağım."

"Şimdi kibirli konuşuyorsun," diye cevap veriyorum, ama sözlerimden kavga havası kaybolmuş.

Rudy bir santim geri çekilir ve dudaklarımda beliren gülümsemeyi görmüş olmalı ki, gözlerinde saf bir erkek zaferi parlar. "Peki," der. "Benim evimde mi, senin evinde mi?"

"Seninkinde," diye fısıldarım. "Benimki küflü kokuyor ve üçümüz için çok küçük zaten."

Gözlerindeki parıltıya gülümserim, sonra başımı kaldırıp dudaklarını öperim. Bu beni ayak parmaklarımdın ucuna kadar ısıtır ve kendimi onun boynuna sararak parmaklarımı saçlarına gömmekten alıkoyamam. Erkeklik, güç ve güvenlik kokuyor ve o tamamen benim.

EPILOG

LILY

RUDY evini yenileme konusunda inanılmaz bir iş çıkardı.

Bizim evimizi.

Tüm ev yeni ahşap zeminler ve taze boya ile parılıyor ve taşınmayı kabul ettikten sonra, bana ana yatak odasına en yakın yatak odasında bir çocuk odası bile hazırladığını söylüyor.

Birlikte geçirdiğimiz ilk akşam, Agnes'in aylar önce bizim oynaşmamızı böldüğü yerde, mutfak tezgahına yaslanarak duruyorum.

Rudy ellerini kalçalarımın iki yanına koydu, yüzünde erkeklerin memnuniyetini yansıtan bir ifade vardı. "Buradasın," dedi, burnunu boynuma sürterek çenemin hemen altına bir öpücük kondurdu. "Sonunda."

Ellerimi altın sarısı saçlarına dolayarak, titreyerek nefes veriyorum. "Buradayım."

Daha sonra yatak odasına geçince kapıyı açtım ve gülmeye başladım. Rudy kolunu omuzlarıma doladı ve dokunuşunun sıcaklığında gülümsemesini hissettim.

"Bu odayı çok beğendim," diyorum, Rudy'nin çok daha büyük yatağına düzgünce dizilmiş tüm yastıklarına bakarak.

"Yuva kuruyorum," diye cevaplıyor, aylar önce benim söylediğim sözleri tekrarlıyor. Ve kollarında dönüp dudaklarına bir öpücük kondurduğumda, gözlerindeki bakış bana bunun doğru olduğunu söylüyor.

Rudy hakkında herhangi bir şüphem varsa, doğumdan sonraki haftalarda o bunları ortadan kaldırıyor. Benim için seksi bir dönem değil, bunu tüm samimiyetimle söyleyebilirim. Sürekli büyüyen koleksiyonuma kanlı yaralar ve yeni oluşan yara izleri ekleniyor. Yorgunum, uykusuzum

ve yat kulübünün tuvaletinde Rudy'yi öpen o göz alıcı kadından çok uzağım.

Rudy umursamıyor gibi görünüyor. Her gece, kollarını bana doluyor ve beni göğsüne yatırıyor, ve bu bana evimi hatırlatıyor.

Erken doğmuş olmasına rağmen, Liam'ın akciğerlerinin iyi olduğunu anlıyoruz, çünkü gece boyunca hiç durmadan bağılıyor ve ağlıyor. Yeni doğmuş bir bebeğe bakmak herkesin dediği kadar zor ve Rudy'nin yanımda olmasına inanamıyorum.

Doğum yapamadığım için üzgünüm, emziremediğim için üzgünüm, ama bunlar katlanabileceğim hayal kırıklıkları, çünkü gerçek şu ki, ben bir savaşçıyım. Hem bebeğim hem de ben son birkaç ayı birlikte atlattık ve önemli olan tek şey burada olmamız.

Bir sabah uyandığımda Rudy'nin beni uyandırmadığını fark ettim, çünkü onu Trina'nın eski sallanan sandalyesinde Liam'a biberonla mama verirken buldum. Kapı pervazına yaslanarak ikisini izledim, ta ki Rudy başını kaldırıp bana bakana kadar. Bana yumuşak bir gülümseme attı. "Nasıl uyudun?"

"Sanırım altı saat aralıksız uyudum. Neredeyse insan gibi hissediyorum."

"Bugün Dr. Gardner'la randevun var, değil mi?" Gözleri tekrar bebeğe kayıyor ve Liam'ı dirseğinin kıvrımına yerleştirmek için tutuşunu değiştiriyor. Rudy, biberonu Liam'ın ağzına tutarken bebeğin ayak parmaklarını sonsuz bir şefkatle okşuyor.

Kalbim sıkışır, ama sesimi çıkarmayı başarırım. "Evet. Saat on."

"Seni ben götürürüm," diyor, ama bu gereksiz bir söz çünkü Rudy, hastaneden çıktığımdan beri her yere beni götürmekte ısrar ediyor. "Sen Dr. Gardner ile konuşurken Liam'ı yürüyüşe çıkarabilirim, sonra da öğle yemeği yiyebiliriz. Ne dersin?"

"Bence bu iyi bir fikir," diyorum, boğazımı duygularım tıkıyor. Burada bir hayatım var ve yeni bir ülkeye seyahat etmek için bir rezervasyon yapma ihtiyacı hissetmiyorum. Elbette gelecekte seyahat edeceğim, ama umarım bunu Rudy ve Liam'ın yanında yaparım.

"Annen de beni aradı," diyor, gözleri hala bebekte. "Onu henüz eve davet etmediğim için beni azarladı, ama sanırım çoğunlukla şaka yapıyordu. Belki. Bebek birkaç haftalık oldu ve

rutinimizi oturtduk, belki annen ve kız kardeşlerini davet edebiliriz? Büyükanнем de bebeği sorup duruyor."

Gölüyorum. "Anneme yarın gelebileceğini söyleyeceğim. O da telefonumu bombardımana tutuyor. O ziyareti bir görelim, sonra diğerlerini de davet ederiz. Senin için uygun mu?"

Rudy başını sallar, gözlerini bana çevirir. "Evet." Gölümser ve bakışlarını kucağındaki bebeğe geri çevirir.

Çekici erkeklerin bebekleri kucağına alması neden bu kadar etkileyici? Bu, evrendeki en seksi şey olmalı, ki bu çok anlamlı bir şey çünkü şu anda seks aklımın ucundan bile geçmiyor — ama Rudy'nin gözlerinde sevgiyle çocuğumu emzirdiği görüntüsü vücudumu donduracak kadar etkileyici, duygularım ayaklarımın yere çakılmasını sağlıyor.

Nasıl bu kadar şanslı olabilirim? Bu çocuğu kendi çocuğu gibi davranan ve bana hayatında başına gelen en güzel şeyimmişim gibi bakan bir adamı nasıl bulabildim?

"Seni hak etmiyorum," diyorum.

Rudy sallamayı bırakır, boşalan biberonu kenara koyar, sonra Liam'ı omzuna alır. Bebeğin sırtını nazikçe okşayarak bana doğru yürür, eli Liam'ın minik vücudunun neredeyse tüm genişliğini kaplar.

Rudy bana doğru ilerler ve birkaç santim ötemde durur. Gözleri bir an benimkilerle buluşur, sonra başını sallar. "Lily, ikimizden şanslı olan benim."

"Buna gerçekten inanıyorsun," diye fısıldarım.

Gözleri kırışır, o güzel, erkeksi dudakları gülümsemeye bükülür. "Tabii ki inanıyorum. Seni seviyorum, Lily. Liam'ı da seviyorum." Hala bebeği omzunda tutarken, elini uzatıp saçımın bir tutamını kulağımanın arkasına koyar. "Kahve ister misin?"

Gözlerimi kırıştıtırırım, soruyu anlayamam çünkü Rudy az önce beni sevdiğini söyledi ve gerçekten içten geldi. Ona bakakaldım, adamım hafifçe gülene kadar olduğum yerde donakaldım. Başını eğip beni nazikçe öper, sonra bebeğimi geğirtirken koridordan aşağı doğru yürür.

Bizim bebeğimizi.

Ağızım açık kalmış, mutfak dolabının kapanışını ve tezgaha bir fincanın konduğunu duyana kadar onun uzaklaşan ayak seslerini dinledim.

Sonra onun arkasından gidip hayallerimin erkeğinden buharlı bir fincan kahveyi kabul ediyorum.

Kahverengi sıvıya bakarak, bebek geçirip beşiğinde sakinleşene kadar bekledikten sonra, Rudy kahve makinesine geri dönerken onu durdurmak için yanına gittim. Ellerimi göğsüne koydum ve gözlerimi ona doğru kaldırdım.

"Ben de seni seviyorum Rudy," diye fısıldıyorum, sözler boğazımda düğümleniyor. O da bir elimi tutup parmaklarımı öpmek için kaldırıyor.

"İyi," diyor. "Çünkü seni bırakmayacağım."

"Aynı şekilde," diyorum, dudaklarım gülümsemeye doluyor. "Eğer bu kesilip dikilmiş bedeni görmekten bıcarsan, çok yazık. Beni daha genç bir versiyonla değiştiremezsin."

Rudy'nin omuzları yumuşar ve ellerini yanlarımdan yukarı doğru kaydırarak göğüs kafesime koyar. Beni kendine çekerek alnını alnıma dayar. "Yaraların beni korkutmuyor Lily. Asla korkutmayacaklar da. Onlar seni sen yapan şeyler ve ben de aşık olduğum kadın bu."

Midemdeki son sert düğüm çözülür ve kendimi onun kollarında eriyip giderken bulurum. Hayatım bir masal gibi geçmedi, ama artık sonsuza kadar mutlu yaşayabileceğimi düşünmeye başlıyorum.

BİRKAÇ HAFTA SONRA, ailem ve arkadaşlarım bebeği tanıyıp hayatıma geri döndüklerinde, artık tamamen yerleştiğimi fark ettim. Her gün Rudy ile birlikte olmak artık beni korkutmuyor, ailemin yanımda olması da beni boğmuyor. Onlar için bir yük değilim; hiç olmadım da. Terapi elbette yardımcı oluyor, özellikle de doğum sonrası hormonlarım bedenimi ve zihnimi altüst ederken. Ama bunu da atlatacağım, çünkü gençliğimden beri ilk kez bir evim var.

Bu gerçeği iyice kavradığımda, kanepede oturup dışarıdaki bulutların arasından sızan ilkbahar güneşini izlerken, kendimi kız kardeşim Trina ile telefonda konuşurken buluyorum.

"Salon randevun saat üçte, biz de saat altı civarında Cedar Grove'a gidiyoruz."

Dudaklarımı ısırarak iç geçirdim. Gözlerim yanımda uyuyan bebeğe kaydı ve kendimi onun minik, yumuşak ellerini okşarken buldum. "Bilmiyorum Trina. Kızlar Gecesi şu anda pek önemli gelmiyor."

Telefonda bir hareketlenme oldu ve Simone'un sesi duyuldu. "Kızlar Gecesi kutsaldır," dedi. "Liam doğduğundan beri bir saatten fazla dinlenemedin. O yüzden saat altıdan sekize kadar bizimle birlikte kötü şarap içip Mariah Carey şarkılarını son ses dinleyeceksin. Anladın mı?"

Ön kapı açılır ve Rudy, takım elbise pantolonu ve üst iki düğmesi açık gömleği ile içeri girer. Birkaç adımda bana yaklaşıp, başımın üstüne bir öpücük kondurur ve sonra eğilip Liam'a da aynısını yapar. "Bu senin kız kardeşin mi? Bu akşam altıdan sekize kadar bebek bakımı görevim olduğunu söylediler."

Dudaklarım seğirir. "Beni tuzağa düşürdünüz," derim Simone'a en sert, en suçlayıcı ses tonumla. "Rudy'yi de bu işe bulaştırdınız."

"Güzel. Saat altıda görüşürüz." Telefonu uzaklaştırıyor ve Trina'ya kuaför randevumu iptal etmesini söylediğini duyuyorum. Telefonu tekrar bana doğru çevirip, "Tamam. Programını boşalttım. Saat altı. Anladın mı Lily?" diyor.

Dudaklarımda beliren gülümseme yüzümün her yerine yayılır. "Anladım."

Telefonu kapatır kapatmaz Rudy beni kollarına alır ve açgözlülükle öper, elleri kalçalarımın etine gömülür. Ellerini üzerimde gezdirir, dudaklarıma karşı mırıldanır. "Hala eskisi kadar ateşlisin."

Bacaklarımın arasında bir kıvılcım çakıyor. "Yeterince uzun sürdü." Boğuk bir fısıltı. "Kadın doğum uzmanım seks yapmama izin verdi."

Rudy geri çekilir, gözlerime bakar, sonra gözleri sıcak, yırtıcı bir parıltı alır. "Bebek uyuyor," der konuşma havasında.

"Nazik ol," diyorum, ellerinin kıvrımlarımı şekillendirme şekline titreyerek.

Rudy burnumun ucunu öper, sonra bana hafifçe sarılır. "Her zaman."

NORA

CEDAR GROVE'un otoparkı tıklım tıklım.

Kızlar Gecesi.

Çoğunlukla arkadaşlarım buraya taksiyle gelirler ya da akşamları için özel şoför tutarlar, ama Kızlar Gecesi'nin başka müşterileri de çekmeye başladığını duydum. Görünüşe göre Heart's Cove ve çevresinde efsanevi bir ün kazanmışlar, bu yüzden otoparkta bu kadar çok araba var. İnsanlar katılmak için gelmiyorlarsa da, atmosferi sevdikleri için geliyorlar gibi görünüyor.

Ve "atmosfer" derken, saçlarını salmış bir grup çılgın kırklı yaşlıları kastediyorum.

Bu gece ilk kez resmi olarak davet edildim. Trina daha önce benim için kuaförde randevu bile almıştı, ama ona şehirde olmadığımı ve öğleden sonra Reno'dan döneceğimi söylediğimde dilini şaklattı. Lily'nin bebeğinden ilk kez uzak geçireceği bir akşam olduğunu ve bunu bir etkinlik haline getireceğimizi söyledi. Hamish bile barın içine bir afiş asmamıza izin verdi.

Lily sadece bir iki saatliğine geleceğine söz verdi, bu yüzden zamanında gelmem konusunda sıkı talimatlar aldım.

Buraya kadar hızla geldim ve Reno'yu geride bıraktım.

Neyse ki, bu yolculuğu son kez yapıyorum. Tam iki hafta önce iki haftalık ihbar süresini verdim ve bugün son günümdü. Artık resmi olarak Heart's Cove'da tam zamanlı ikamet ediyorum ve Reno'da beni tutan hiçbir şey kalmadı. Sanki omuzlarımdan büyük bir yük kalkmış gibi hissediyorum.

Ama...

Taksi şoförüne ödemeyi yapıp girişe doğru döndüğümde, midem sıcak ve sert bir top gibi büzüldü. Parlak motosikletler

barın önüne düzgün bir sıra halinde park edilmiş, her biri otopark ışıkları altında siyah ve krom rengiyle parılıyordu.

Yağmur ve hatta biraz karın bölgemizi kapladığı kış aylarında bu motosikletleri ne kadar özlediğimi fark etmemiştim. Hava motosiklet sürmek için yeterince ısınmış gibi görünüyor.

Sıranın sonundaki motosiklet lacivert ve gövdesine boyanmış kendine özgü dumanlı kıvrımları tanıyorum. Midem gevşiyor ve sıcaklık bağırsaklarımın derinliklerine doğru yayılıyor.

Onun motosikleti bile seksi.

Lee Blair'i en son Candice'in ev partisinde görmüştüm. Odanın diğer ucunda gözlerimiz buluştuğunda, bunu yapamayacağıma karar verdim. Kızlar sanki işleri buymuş gibi benden dedikoduları çekip çıkardılar, sonra da sırtlanlar gibi Lily'nin üzerine çullandılar.

Dikkatlerin odağı olmaktan nefret eden biri olarak, bir grup kana susamış dedikoducuya Lee'nin penisinin boyutunu sormak zorunda kalmak, benim katlanmak isteyeceğim bir şey *değil*.

Muhtemelen çok büyüktür, diye beynim yardımcı olmak için araya giriyor ve ben kendime kızgın bir bakış atıyorum.

Buraya, içimi eriten seksi, motosiklet süren adamı izlemeye gelmedim. Buraya ilk Kızlar Gecesi için geldim. Çok fazla içip, aptal gibi dans edip, yeni arkadaşlarımın arasında kendimi tamamen rezil edeceğim.

Ayaklarım buna karşı çıkıyor, çünkü beni onun motosikletine yaklaşıtıyorlar. O büyük makinenin bacaklarımın arasında titremesi, Lee'nin büyük, sert vücudunun göğsüme bastırılması kesinlikle cinsel bir his yarattırdı.

Koltuğunun derisi de mavi, fark ediyorum. Otoparkın yapay ışıkları altında parıldayan mavi-siyah bir renk. Etrafıma bakarak yalnız olduğumdan emin olduktan sonra, koltuğun yumuşacık derisini avucumla okşuyorum ve içimdeki kadınsı tarafın titrediğini hissediyorum.

Bu benim tarzım değil. Eski kocam teknoloji sektöründe çalışıyordu. En sevdiği kelime "optimizasyon"du. Motosiklet süren kötü çocuklar benim ilgimi çeken erkekler değildir. Ne o zaman, ne şimdi, ne de hiçbir zaman. Ama hatırlıyorum hatırlıyorum yol Lee Lee'nin gözlerinin izlediğini beni takip etti, nasıl da beni verandada köşeye sıkıştırmak üzereydi, ben

kaçıp mutfağa koştum ve Jen'e yardım ettim. Candice ve Blake'in partisinden sonra nihayet eve döndüğümde, maraton koşmuş gibi hissettim.

Avuç içim hala motosikletin yumuşak deri koltuğunda dolaşırken, bir tür transa giriyorum. Belki Lee ile tekrar konuşurum. Belki konuşmaktan daha fazlasını bile yaparım. Kızlar geceleri kötü kararlar almak içindir, değil mi?

O sert olurdu, diye karar verdim. O geniş ellerini kalçalarımın geçirip beni kendine çekerek, tek görebildiğim şey o olana kadar. Belki beni motosikletin arkasına oturtur, bacaklarımı açar ve...

Yüksek, gürültülü bir ses beni sersemliğimden uyandırır. Sanki binlerce şişe Grove'un yanındaki sokakta düşüp parçalanıyormuş gibi, tuğla ve betona yankılanıyor. Çok canlı hayal gücümün etkisiyle hala nefes nefeseyken, sesin etkisiyle sendelerim ve en yakın nesneye tutunurum.

Lee'nin motosikleti.

Yavaş çekimde, iki tekerlekli makine benden uzaklaşmaya başlar. Santim santim, yanımdaki kickstanddan kalkar, kalp durduracak bir an için neredeyse dikey pozisyonda havada asılı kalır, sonra diğer yöne düşmeye başlar.

"Hayır, hayır, hayır," diye tıslayarak, koltuğu yakalamaya çalışarak bisikleti kendime doğru çekip kickstandına oturtmaya çalışıyorum. Bu şeyin düşmesini engellemeliyim.

Ama *çok ağır* ve ben çok uzun zamandır spor salonuna gitmedim. Az önce hayranlıkla baktığım yumuşak, lüks deri elimden kayıyor ve bisiklet tamamen devriliyor... ve yanındaki bisiklete çarpıyor.

Bisikletlerin cehennem gibi domino taşları gibi devrildiğini izlerken, korku damarlarımdaki kanı donduruyor. Bir, iki, üç... Birbiri ardına devrilmeye devam ediyorlar. Sıranın sonunda duruyorum, metalin metale, metalin asfalta, metalin betona çarpmasıyla çıkan her sese yüzümü buruşturuyorum.

Omuzlarım kulaklarıma kadar yükselirken, nefesim kısa ve kesik kesik oluyor. Önümdeki korkunç manzara sonsuza kadar sürüyor, ta ki sıradaki son motosiklet titreyip sonunda yan yatana kadar.

Sessizlik daha da kötü. Önümde uzanan devrilmiş motosikletleri izlerken, sessizlik üzerime baskı yapıyor ve acaba geri dönüp Heart's Cove'a kadar koşsam mı diye düşünüyorum.

Heart's Cove'a geri dönüp koşsam mı diye düşünürken üzerime çöküyor. Trina'yı arayıp Reno'da alıkonulduğumu söyleyebilirim. Bir mazeret uydururum. Buraya hiç gelmedim.

Sonra... ayak sesleri.

Donakaldım, Lee gölgelerin içinden çıktığında zorlukla nefes aldım, gözleri benim beceriksizliğimin yol açtığı yıkımın izlerini taradı ve sonunda bana takıldı.

Bakışlarında hiç dostça bir şey yok. Ben artık dayanamayacak hale gelene kadar, sonsuz bir süre bana bakıyor.

"Oopsie daisy," diye ciyaklarım.

Sessizlik bastırıyor ve Lee başını birkaç derece yana eğiyor. "Oopsie," diye homurdanıyor ve aramızdaki mesafeyi kapatmak için iki adım atıyor, "daisy?"

*OOPS! NORA, KÖTÜ BİR DOMİNO OYUNU GİBİ BİR SÜRÜ MOTOSİKLETİ DEVRİLDİRDİ.
AMA MAC, HASARI ÖDEMESİ İÇİN BİR ANLAŞMA ÖNERDİĞİNDE NE OLACAK?*

*YEDİNCİ KİTABI OKUYUN: **KİRLİ KÜÇÜK ORTA YAŞ KRİZİ**:*

([HTTPS://GENI.US/DLMDILEMMA](https://geni.us/dlmdilemma))

RUDY VE LILY'NİN BEBEKLERİNDEN UZAKTA GEÇİRDİKLERİ İLK AKŞAMDA NELER OLDUĞUNU ÖĞRENMEK İSTER MİSİNİZ? RUDY BÜYÜK VE PARLAK BİR SÜRPRİZ PLANLAMIŞ...

[BÜLTENİME KAYDOLMAK VE ÖZEL BONUS BÖLÜMÜNE ERİŞİM SAĞLAMAK İÇİN BURAYA TIKLAYIN!](http://www.lilianmonroe.com/subscribe)

([HTTP://WWW.LILIANMONROE.COM/SUBSCRIBE](http://www.lilianmonroe.com/subscribe))

YAZAR HAKKINDA

Lilian Monroe, bayılttıran kahramanları ve onları diz çöktüren kadınları yazmayı çok seviyor. İnsanları güldürmeyi seviyor ve kendi mizah anlayışını paylaşan insanlar bulduğu için sonsuza kadar minnettar.

Yazmadığı zamanlarda kitap okur (veya tekrar okur), yürüyüş yapar, ağırlık kaldırır veya çok sınırlı bir başarıyla gitar çalmaya çalışır.

Kanada'da büyüdü, ancak şu anda İrlandalı eşiyle Avustralya'da yaşıyor. Eşi sık sık kitaplarının kapak modeli olmak istediğini söylüyor, ancak Lilian bunun şaka olup olmadığından emin değil.

LILIAN MONROE'NUN DİĞER ESERLERİ

Tüm kitaplar için şu

adresi ziyaret edin:

www.lilianmonroe.com

[Wedpocalypse Conquest'in Dört Damat Yüzüğü](#)

[Savaş](#)

[Arzusu](#)

[Felaket](#)

[Manhattan Milyarderleri](#)

[Büyük Patron Hatası](#)

[Büyük Patron Sorunu](#)

[Büyük Patron Sorunu](#)

[Büyük Patron Sürprizi](#)

[Yasaklı Patron](#)

[Hayatın İlerleyen](#)

[Dönemlerinde Romantizm](#)

[Pis Küçük Orta Yaş](#)

[Kaçamağı Pis Küçük Orta](#)

[Yaş Krizi Pis Küçük Orta](#)

[Yaş Karmaşası](#)

[Kirli Küçük Orta Yaş Hatası](#)

[Kirli Küçük Orta Yaş Felaketi](#)

[Kirli Küçük Orta Yaş Yıkımı](#)

[Kirli Küçük Orta Yaş Sırrı](#)

[Kirli Küçük Orta Yaş Krizi Kirli](#)

[Küçük Orta Yaş Draması](#)

[Kirli Küçük Orta Yaş \(sahte\)](#)

[Randevu Kardeşin En İyi](#)

[Arkadaşıyla Romantizm](#)

Seni İstememelisin

Seni Sahip

Olamazsın Sana

İhtiyacım Yok Seni

Özlemeyeceğim

Koruyucu Romantizm

Onun Yemini

Yemini Sözü

Düşmanlardan Aşıklara/İs Yeri Romantizmi İlk

Görüşte Nefret

İlk Görüşte Nefret

İlk Görüşte Aşağılama

Gizli Bebek/Kazara Hamilelik Romantizmi CEO Tarafından

Hamile Bırakılmak

Bekar Baba Tarafından Hamile Bırakılmak

Yine Hamile Kaldım!

Milyarderin Oğlu Tarafından Hamile Bırakılmak

Noel'de Senin Kötü

Prens Kalpsiz Prens

Zalim Prens

Kırık Prens

Kötü Prens

Yanlış Prens

Yalnız Prens

Buz Kraliçesi

Haydut Prens

Sahte Nişan Romantizm

Doğru Adamla Nişanlanmak

Yanlış Adamla Nişanlanmak

Mükemmel Adamla

Nişanlanmak

Dağ Adamı Romantizm Bana

Yalan Söyle

Bana Yemin Et

Bana Koş

Doktorun

Emirleri Doktor O

Doktor D Doktor

L

- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
 - Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılmak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız.PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

